சிவமயம

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸமபந்ததீர்த்தசரணாயநம:.

சிவாதிக்யரத்நாவளி.

இரண்டாவது பாகம்.

இஃது

உபயவேதாந்தபிரவர்த்தகாசாரியரும்

சிவாகமசித்தாந்தஞானநிஷ்டருமாய்

ஸ்ரீகாஞ்சியிலெழுந்தருளியிருக்கும்

ஸ்ரீமத்,

முத்துக்[illegible]பேசுவரசிவாசாரியஸ்வாமிகளது

திருவருள்பெற்றுவிளங்கும்

ஸ்ரீ @ ஸ்ரீ

சூ. சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

திருவண்ணாமலைத்தேவஸ்தானம், தர்மகர்த்தரும்

சென்னைக்கமிசெரிஜனரல் ஆபீசுமானேஜர்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

ஆ. ஆறுமுகமுதலியார்சுபுத்திரருமாகிய

ஸ்ரீமாந்,

ஆ. அனுக்கோடிமுதலியாரவர்கள்

பேருதவியால் வெளியிடப்பட்டது.

MEMORIAL PRESS.

Madras. 1881.

சிவமயம்.

யாழ்ப்பாணம், ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியபாடல்கள்.

பூவெங்கும போற்றாரோ பொய்ப்பாஞ்ச ராத்திரிக
ளாவடங்கத் தாகக நயந்தயங்கத - தாவில்சிவ
சுந்தரனார் சொல்சிவா திக்யரத் நாவளியைச்
சிந்தையினா வல்லோர் தெளிந்து.

சூட்டுவர்புன் வைணவப்பொய்ச் சூதார் *கடையி
மாட்டு வினையை மறித்துரப்பி-யோட்டுஞ்
சிவாதிக்ய ரத்நா வளியைச் சிரமேற்
றவாது தலைப்புலவர் தாம.

திருச்சிற்றம்பலம்.

* வைணவருள்ளார் தலைப்புலவர் சிவநிந்தை புரிந்தில விற் கடையிடையர் தொழிலே இஃதாயிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசம்பந்ததீர்த்தசரணாயநம:

சிவாதிக்யரத்நாவளி

இரண்டாவது பாகம்.

காப்பு.

(சடைமதிவேணிக்கடவுளை வியந்தது.)

నమామిసాంబంకరుణాకరంపరం
వాగీశలక్ష్మీశసురేశపూజితం
శ్రీరామకృష్ణాద్యవతారవందితం
యోగీశహృద్యంవరచంద్రశేఖరం॥

(ஞானசம்பந்தநாதனை வியந்தது)

సర్వజ్ఞత్వముఖాఖిలాద్భుతగుణోపేతోగుహోయత్తనుం
సంప్రాప్తోగిరిజాస్తనామృతరసాస్వాదేనసంవర్ధితః
శూవేషుక్షపణాన్బహూన్ శుచరితానారోప్యపాండ్యంప్రజా
శ్చారక్షత్తమహన్నమామిసుగురుంస్వజ్ఞానసంబంధినం॥

(அப்பயதீக்ஷிதேந்திரனை வியந்தது.)

విష్ణుశ్చాంశితదంశాహయవదనముఖాశ్చేతరేయస్యశిష్యా
శ్చిన్ముద్రోత్ఫుల్లపాణేస్సితభసితతనోస్సద్గురోశ్చంద్రమౌళేః
అంశోద్భూతంవరాత్రప్రబలగురుశిరోన్యస్తవామాంఘ్రిపద్మ
శ్రీమానప్పయ్యయజ్వాజయతిఖలుతరాంగసద్గురుంతన్నమామి॥

வேறு.

ஏவனுயர்கவுணியர் தவமுதலெனவரும்
எவனுமைதருமுலை யமுதுணவெழுதரும
எவனொளிர்சிவமரி பெறவுளமிசைதரும்
அவனருள்பெறும்வகை யடைதிநனமனனே.

நூல்.

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த பிரவாதகாசாரியரும, சிவாகம சித்தாந்த ஞானநிஷ்டருமா யெழுந்தருளி யிருந்த காட்டாலூர் **ஸ்ரீசுந்தர சிவாசாரிய சுவாமிகளால்** (சிவாதிகய ரதநாவளி முதறபாகம்) என்னும் பெயா புனைந்து சைவகிரந்தமொன்று செய்யபபட்டது. அது, நன்மதிவிளககம் என்னும் போலிப்பெயரிட்டு ஓபாஞ் சராத்திரி வெளியிட்ட சைவநிந்தையைப பரிகரிகக வெழுந்த நூலென வெளிப்படுகின்றது. அந்தநூலை யெமது ஆபதரத்னமாயிருந்த பரசமய கோளரியாராகிய ஸ்ரீமாந, சூளை, சபாபதிமுதலியாரவாகள அச்சிட்டு வெளிபபடுத்தினா. அந்தநூலாலுண்டாகிய பெரும்பயனை நோககுஙகா லதனிரண்டாவது பாகத்தை விவேகிகள் பலரும விரும்புகின்றனா. இஙஙனமாக, அவ்விரண்டாம்பாகம் ஷ சைவாசாரிய மூர்ததிகளால் செய்யப்பட்ட விஷயமொன்றும் புலப்படவிலலை. அதனால், சிவநேசர் பலருடைய வேண்டுகோளால யாமிந நூல்செய்ய நேரிட்டதெனவறிக.

சிவாதிக்யரத்நாவளி, முதற்பாகத்திற் பரிகரிக்கப் பட்டன வெல்லாம நன்மதிவிளக்கப் போலிச் சுவடியின் பாதியளவேயாகையால், மற்றைப் பாதியையும பரிகரித்துக்கொள்வதே யதனிரண்டாம்பாகமாதலமையும். இதனால், அக்கபோதிததிரட்டில் ஷ. சைவாரிய மூர்த்திகள் பரிகரித்தபாகம்போக வெஞ்சிநின்ற பாகத்தையே யாமிப்போது பரிகரிக்கத் தொடங்கினும்.

இரண்டாவது பாகம்.

அவ்வழூவாசகத்திரட்டில், பிரணவத்தின் பிரதமாட்சரமான அகரம் விஷ்ணுவுக்குப் பிரதானமான திருநாமமெனவும், அதற்குப் பிரமாணம் (அகாரோ விஷ்ணோத் பிரதமநாமோச்யதே) என்று சுருதியிலும், (அட்சராணும் அகாரோஸ்மின்) என்று கீதையிலும் பெறப்பட்டதோ, அவ்வுண்மையையே (அகரமுதல வெழுதெல்லாமாதி, பகவனமுதற்றேயுலகு) எனத் திருவள்ளுவ நாயனார் கூறினொனிவும, அப்படியே, "மனனகமலமறமலர்மிசையெழூதரும" என்று கூறிய சடகோபர்கருத்தை "மலர்மிசையேகினன் மாணடிசோநதார், நிலமிசைநீடுவாழவாா" எனக் கூறி, அந்தமிசை நிலம் (தாமரையாகசகண்ணனுலகு) என்றும், அவன் (அடியளநதான) என்றும் ஐககண்டமாக வந்நாயனார் அருளிசசெய்திருப்பதை யறிமாமல் (எணகுணததானருளை வணங்காததலை) என்றதற்கு இந்த அஷ்டகுணம் சைவாகமத் துண்டென்று சைவாகூறுவது மேருவினேரறியாதவாகள் வேறொருவெற்பை வியந்து மகிழ்வதையொக்குமெனவு மமமலபந்தவாசகர் கூறி மகிழ்ந்தனர்.

இதனை முறையேகளைந்தெறிவாம். நானார்த்த ரத்நமாலையில "అకారో బ్రహ్మవిష్ణ్వీశకమఠే" என்று கூறுமாற்றால் அகாரத்துக்குப பொருள் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், ஆமையெனப பெறப்படுதலால, அது விஷ்ணுவுக்கே யுரித்தென்பது நிரஸ்தம். அன்றியும், காலாகனிருத்ரோபநிஷத்தில் திரிபுண்டர விவரணங் கூறுமிடத்தில், "యా஽స్య ప్రథమా రేఖా" என்னும் வாக்கிய முதல் "ఇచ్ఛాశ్శక్తిర్మా సోఽస్య దేవతేతి" என்னு மிறுதியாக ரேகாத்ரய நிருபணஞ்செய்து, முதலிரேகை அகாரமென்றும், அதற்கு அக்னி ஆஹவநீயமும், குணம்ரஜசும், அதிதேவதை பிரமனுமாகு மென்றபடியே யிரண்டாவது மூன்றுவது ரேகைகளுக்கு உகார மகாரங்களை விளக்கி, அவற்றிற்கு முறையே அக்னிகள் தக்ஷிணகார்

ஹுபத்யங்களும், குணங்கள் சத்வதமசுகளும், அதிதே
வதைகள் விஷ்ணுருத்ரர்களு மாகும்படியை யினிது
பிரவசனம் பண்ணலால், ஈண்டு அகாரம் பிரமன் பரம்
சாதிக்கப்பட்டது. இனி, "అకారాదిః సర్గాంతా స్స్వరా స్తస్య
శక్తయః" என்னுஞ் சாரதாதிலகவசனப்படி அகாரம்
பிரகிருதி ரூபிணியான சக்தி பரம் சமர்த்திக்கப்பட்
டது. இங்ஙனநிற்க, "అకారో వై సర్వావాక్" என்னுஞ் சுருதி
பரியாலோசனையில் சர்வவர்ணப் பிரதமமான அகாரம்
சர்வசப்த ரூபிணியான சரஸ்வதிபரம் சாதிக்கப் பட்
டது. இதுநிற்க, சிவாஷ்டோத்தர சதநாமங்களில்
"సామప్రియస్స్వరమయః" என்று படிதமா யிருத்தலால்
(ஸாமப்ரியः) என்னு நாமபூர்வத்வ சம்பந்தத்தால்
(ஸ்வரமயः) என்னு நாமம் அநுதாத்தாதி ஸ்வரமய
னெனவும், அகாராதி விஸர்ககாந்தஸ்வரமயனெனவும்
பரசிவ சம்பந்தமாகப் பெறப்படுகின்றது. இன்னும்,
சிவதர்மராதநாகரத்தில் "అకారస్సర్వవర్ణాగ్ర్యః ప్రకాశః పరమ
శ్శివః" என்னும் வாக்கியத்தால் ஸ்வபரப்பிரகாச ரூப
ராகிய சிவபெருமானே அகாரவாசய ரென்பது வெ
ளிப்பட்டது. இப்படி யநந்தப் பிரகாரமாய்ப் பிரதி
பாதிக்கப்பட்ட அகாரம் விஷ்ணுவுக்கே மானியம்விடப்
பட்ட தென்பது சாட்சி விசாரபலத்தால் தடுமாறிப்
போய்விட்டதெனவறிக. மேல்விவகாரத்தால் அகாரத்
துக்குப் பொருளாவார் பிரமனும், சக்தியும், சரஸ்வதி
யும், பரமேசுவரனுமாக வெண்ணப்பட்ட படியே, விஷ்
ணுவு மதற்குப் பொருளாத விழுக்காமையால் மேலப்
பேதை காட்டிய வசனங்களா லெமக்கொரு பாதையு
மின்றென்க. இப்படிப்பலரை யதற்குப் பொருளாகச்
சொல்வதென்னையெனின் வர்பரனது தநுவுஞ்சத்திகளு
மாகிய சம்பந்தம் பாராட்டியெனவறிக.

ஆகவே, "అకారంబ్రహ్మణంనాభౌ ఉకారం విష్ణుంహృదయే మ
కారం రుద్రంభ్రూమధ్యే" என்றற் றொடக்கத்தால் நாபிஹ்ரு

தயபுருமத்யங்களில் அகாராதிமாத்திராத்திரய வாச்யர் களான பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர்களுக்கு உபாசனவி தானஞ்சொல்லியபின்னர் "ఓంకారంప్రదోక్తం ప్రణవం" என்று சமஷ்டிப் பிரணவ வாச்யமாயும், துவாதசாந் தோபாஸ்யமாயும், சர்வைசுவரிய சாலியாயும், மூர்த் தித்தி யாதீதமாயும் பிரதி பாதிக்கப்படடு விளங்குந் துரியவஸ்துவைப் பிரகாசப்படுத்துந்தாபநீயோபநிஷத் வாக்கிய வுண்மையால திரிமூர்த்தி யுததீர்ணமாகிய பர சிவமூர்த்தியே உகாரமகாரஙகளுட னகாரத்துக்கும் வியஷ்டியந்தர்ப்பூதராய்ப் பொருளாவனெனபதுசொல் லாமேயமையும். அகாரவுகாரமகாரஙகள் கூடிய சமஷ் டியேபிரணவஸ்வரூபமாகையால், பிரணவாதிதேவதை யாகிய பரசிவமூர்த்திக்கு அப்பிரணவைக தேசமாகிய அகாரம் சொந்தமாகாதெனப தென்னபேதமை? மேல வியவஸ்தாரூபத்தில் பிரகாசிபபித்தஅகாரவாச்யத்வம, மகாரவாசயராகியருத்ரரிடத்திலுஞ சமர்த்திக்கபபட்ட தாகையால,உகாரவாச்யராகியவிஷ்ணுவினிடத்தின்மா த்திரமதுகூடாதெனயாம் கூறுவதெங்ஙனம்? உண்மை யிலது பிரமன்பரம கிரகிப்பதே வேதசம்மதம். வியஷ் டியிலது யாவர் பரமாயினும, சமஷ்டியில்துரியமூர்த்தி யாகிய பரசிவப பிரபுவினிடஞ் சார்தல் திண்ணமாகை யால் அகாரவாச்யர் சிவபெருமானென்பதே பசுமரத் தாணி யறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது. பிரணவார் த்த ஸ்வரூபியாயுள்ளவர் சிவபெருமானே யென்புதை மேலிடம்வந்துழி விஸ்தரித்துக் கூறுவாம்.

மேல்விஸ்தரித்துக் காட்டிய நியாயங்களால் (அகர முதல வெழுததெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே யுலகு) என்ற ருளிய திருவள்ளுவதேவர்வாக்கு மப்பேதைத கொண்ட கருத்தை யுதைத்ததென்க. அன்றியும், அந்த வாக் கியத்தின்பொருளை யுணருங்கால் உலகுயிர்களில்விரவி

யியங்கப்பண்ணும் பரனதுபூரணத்தையே விளக்கலா லபூரண பரமாகிய விஷ்ணுவின்பரமத்திருவாக்கைச்சா தித்தல் கூடாது! கூடாது!! அகரம் எல்லாவெழுத்துக களையும் விரவி யியங்கப்பண்ணுதலே யதற்கெடுத்துக் கொண்ட நிதரிசனமாதலால். இவ்வுண்மையை யாம் வெளியிட்டிருக்கும(சிவபாரம்யப்பிரதரிசிநி)யில் (சிவ பூரணரெனபது) என்னும் பகுதியில் விஸ்தரித்திருக்கின் ரேமாகையா லாண்டுகண்டுணர்க. முதற்குறளவரை மோசஞ் செயதுவிட்டதா விரண்டாவது காட்டிய (மலர்மிசையேகினை மாணடிசேர்ந்தார, நிலமிசைநீடுவாழவார) என்னுங் குறளாவதவருக்குபகரிக்குமோ வெனபதைச சற்றே யோசிபபாம். இந்தககுறள (மனனகமலமற மலர் மிசையெழுதரும) என்றுகூறிய சடகோபர்கருத்தையுடன் கொண்ட தொன்றுமொனறுா. ஹருதயகமலததிற் பர னுக்கிருபபெனறு சடகோபன்றுனு சொன்னவன்? அந் ததுப்பற்ற நூலைத் தானு நாயனூர் தேடிக்கொள்ள வேண்டும்? வேதமும் பிறபடப்பிரகாசிக்கு மப்பெரி யோன் றிருவாக்கைப் பசுபாரம்யநூலாகிய சடகோ பன் வாக்கில் வியாப்பியங் கூறுவது கேவலமசங்கத மென்க. இனியுண்மைவிசாரத்திலது வேதபபிரமாணத் தையே கொண்டு வெளிப்படட தென்பதை விரித் தோதுவாம்.

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் "பிரமபுரமாகிய இச்சரீர த்தில் உள்ளதகரமாகியபுண்டரீக வீட்டினுள்ளே யிருக்கும் ஆகா சம்" என்பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டது. இங்கே ஆகாசம் என்றது பிரமமாகிய சிவத்தையென்க. புறத்துமிவ்வாறே யிப்பிரமாண்டம் பிரமபுரமெனவும் இப்பிரமாண்டத்தி னுளளேயிருக்குந் தில்லைவனம்புண் டரீகவீடு எனவும, இத்தில்லைவனத்தில் நிருத்தஞ்செய் யும்சிவம் ஆகாசம் எனவுங்கூறப்படும். இத்தகரவித்தை

யையுபாசிக்குமுறைமை கைவல்யோபநிஷத்தில் சிவனது தஹரோபாசனவிதிப்பிரகரணத்திலே "ஏகாந்தஸ்தானங்களிலே சுகாசனத்திலிருந்து சுத்தனாகி நேராகிய கழுத்து தலையுடம்புகளை யுடையனாய், அத்தியாச்சிரமஸ்தனாய், இந்திரியங்களனைத்தையு மடக்கிப்பத்தியால் தனது ஆசிரியனை யிறைஞ்சி யிதய புண்டரீகத்தைத் தூகளற்ற சுத்தமாகக்கருதி, அதன் மத்தியிலே, தெளிவுடையவராய், சோகமில்லாதவராய், எண்ணப்படாதவராய், வெளிப்படாதவராய், அனந்தரூபராய், சிவனாய், அமிர்தராய், பிரமயோனியராய், ஏதுபதமாய், அதிமத்தியாந்த விஹீனராய், ஏகராய், விபுவாய், சிதானந்தரூபராய், அரூபராய், அற்புதராய், உமாசகாயராய், பரமேசுவரராய், பிரபுவாய், முக்கண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசாந்தராய், பூதயோனியாய், சமஸ்தசாட்சியாயிருப்பவனாகத் தியானித்து, அதனால் முனியாகி யிருளின்மேற்போவான். அவர்பிரமஹா, அவர்சிவன், அவர் இந்திரன், அவர் அழிவற்றவர், மேலானவர், சுயம்பிரகாசர், அவரேவிஷ்ணு, அவர் பிராணன், அவர்காலன், அக்னி, அவர்சந்திரன், அவரே யிருந்ததுமிருப்பதுமாகியவெல்லாமானவர், என்றும் உள்ளவர், அவரையறிந்துஅதனாலிருந்தியுவைக்கப்படுவன முத்திக்கு வேறுவழியில்லை" என்று கூறப்பட்டது.

தாவரமாகிய அண்டமும், ஜங்கமமாகிய பிண்டமும் சமமாதலால் பிண்டமாகிய சரீரத்திலிடைக்கும் பிங்கலைக்குநடுவிலுள்ள சுழுமுனை நாடியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள விபரதகண்டத்தில இலங்கைக்குமிமயமலைக்குநடுவிலுள்ள தில்லையும் சிவன் ஆனந்தநிருத்தஞ்செய்யுந் தானமா மென்றபடி விசாரித்துணராமலென்னே வல்வந்த சிரோமணி புலம்பிய தாசசரியம்! ஆசசரியம்!! இம்மட்டேயன்றி, நாராயணோபநிஷத்தில் நாராயணருடைய ஹ்ருதயகமலத்தையும், அக்னிமுதலினோருடைய ஹ்ருதயகமலத்தையுமவற்றுளெழுந்தருளியிருக்கும்பரசிவதர்மாரோபணங்களால் வர்ணித்துத்தத்விசிஷ்டரூபிகளைப்பரப்பிரம்ஹமென்றுபடிக்கப்பட்டிருக்கலுஞ்சான்றும். இதனால், ஹ்ருதயகமல வாசியாயுள்ள

வர் பரசிவ மூர்த்தியென்றே துணியப்பட்டமையால்
ஹ்ருதயதாரிகளாகிய வுபாசகர்நாராயணர் முதலினோரு
ம், தது பாஸ்யமானராயுள்ளவர் சிவபெருமானு மென்
றுநிச்சயிப்பதே வைதிகநிஷ்டராயுள்ள பிரம்ஹவித்து
க்கள துணிபாம். இதனைப்பின்னர் நாராயணோபநிஷத்
விஷயமான விசாரம்வந்துழித் தெளிவுபெறக் கூறு
வாம். இப்படி விசாரித் தறிவதொழிந்து ஹ்ருதயகமலத்
திலுபாஸ்யரா யுள்ளவர் நாராயணனெனவும், அவ்வுண்
மையைச சடகோபன் பாட்டால் மெய்யாமொழியா
ரெடுத்தாண்டனரெனவும புலம்ப வந்தது புண்பட்டழி
ந்ததென்க. திருவீரட்டானம் போற்றித்திருத் தாண்ட
கத்தில், "புந்தியாயப் புண்டரிகத்துள்ளாயபோற்றி" எனவும,
திருவிடைமருது திருததாண்டகத்தில், "எரியாயதாமரை
மேலியங்கினாரும" எனவுந்திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளருளிச
செய்திருததலா லிவவருமைத்திருவாககுகளையே "மலர்மி
சையேகினான" என நாயனருணாந் துணைத்தா ரென்பது
அமையும். அப்பா சுவாமிகளேயன்றி "புண்டரிகத்தவன்
மேவியபுகலியே" எனத்திருஞானசமபந்த மூர்த்திகளரு
ளிய வாககானுங காண்க. அபபுண்டரிக மினைத்தென்
பதுதோன்ற "மனணகத்தான, திருமாலகத்தான" எனவும்,
"பையஞ்சுடர்விடுநாகப் பள்ளிகொளவாலுள்ளத்தானும்) என
வுந் தனித்திருவிருத்தங்களிலருளிச்செய்தமையுங் கா
ண்க. மேற்புண்டரிகபுரம் தில்லையென்பது விளங்கப
(புண்டரிகபுரத்தினிறுதாநதமோன போதாநத நடம்புரியும்புனித
வாழ்வே" எனத்தாயுமான சுவாமிகள் கூறியவுண்மையை
யுங்கண்டுணர்க. இவ்வுண்மையொன்று மறியாமலசிவம்
பழுத்தொழுகு மஜ்ஞானாகிய சடகோயன்பாட்டை ஞா
னக்கடலாகிய நாயனார் கிரகித்தா ரென்பது துரஹங்
காரமென்க. அப்பர்சுவாமிகள் முதலியசமயகுரவர் கரு
த்தை நாயனாராதரித்தாரென்பதைப் பின் வசனங்களா
லுங்காட்டுவோம். "ஆரூரரைக்கையினாற் றொழாதொழிந்து கனி

யிருக்கக் காய்கவர்ந்தகள்வ னேனே" எனத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளருளிச்செய்ததையேயன்றோ "இனியவுளவாக வின்னாதகூறல்,கனியிருக்கக்காய்கவர்ந்தற்று" என நாயனாரெடுத்தாண்டனர்? இவற்றுட்காயுங்கனியுமென்றுவமிக்கப் பட்டன வின்னாதவு மினியவுமென்றோர்ப்படலாலவற்றை முறையே சமணம், சைவமெனவன்றோ மேலோர் விவேகிப்பர்? இவ்வுண்மைக்கருத்தைத தழுவினதால் அசிவமின்னாதவும், சிவமினியவுமென்றன்றோ நாயனார் கொண்டு கூறினாரெனபது மமையும? இந்தவிசாரத்தால், நாயனார் சைவாசாரியர் கருத்தையே தழுவியுணர்த்த வந்த சைவரத்னமா யுளளவரொன்பதே நாட்டப் பட்டது.

இங்ஙனநிற்க, அம்மிசைநிலம் "தாமரைக்கண்ணனுலகு" எனத்திருக்குறளிறபெறப்பட்டதாகமயங்கிப்பிதற்றியழுதபாழுரையையுஞ்சற்றேபரியாலோசிப்பாம. "தாம வீழ்வார் மெனறோட்டியிலினிதுகொ, றாமரைக்கண்ணனுலகு" என்னுங்குறளே யதுவாகையாலதனை விளக்குதும். "ஐமபுலனகளையுநுகாவார்க்குத்தாமவிரும்புமகளிர மெல்லியதோளின கட்டுயிலுந்துயில்போலவருந்தாம லெய்தலாமோ, அவற்றைததுறந்தயோகிகளெய்துஞ்செங்கண்மாலுலகம்" எனப்பரிமேலழகர் கூறியவுரையின் விசேடத்தில் "இந்திரனுலகென றுரைப்பாருமுளர், தாமரைக்கண்ணனென்பது அவனுக்குப் பெயரன்மையின், அஃதுரையன்மையறிக." என விதந்தனராகையான்மேற்றிருக் குறளுண்மை வெளிப்பட்டது.

மேல், தாமரைக்கண்ணன்என்பதுஇந்திரனுக்குப் பெயரன்மையாலென மறுத்துக்கூறலால்நாராயணரே யதற்குரூடிப் பொருளாயினரென்பது வெளிப்படை. அதனால், நாராயணருலக மெனப்பெறப்பட்டுச்சிற்றின்பத்துக்கெதிரேகமாகிய யோகிகளெய்தும் பேரின்பவீடதுவேயெனவும், அவ்வீட்டுத்தலைவனே பரமபதியா

வனெனவுங்கொள்ளப் பெறுகையாற் பரத்துவநிர்ண யஞ்செய்தமையு மினிதுவிளங்கு மென்பாரைநோக்கிய வராபாசத்தைக் களைந்தெறிவாம். தாமரைக்கண்ணனு லகுஎன்பது நாராயணருலகென்பதெமக்குமொப்பாம். இதிற்பெறப்பட்டது மகளிரின்பத்தை மறுத்தபெற்றி யால் யோகிகளாவாரெய்து மதீத போகத்தைக் குறிப் பித்த தொன்றேயாம். ஆகவே, வீட்டின்பயனைக்கருதற் பாலதன்று. வீடு என்பது விடுதலென்றமையாற் றாம ரைக்கண்ணனுலகெனனும் பிரகிருதி நிலத்தைத்தப்பற் றுச்சப்பெற்றுச் சேறல் வீடாதல் சொல்லாமையினது பொய்யுரையாம். அல்லதூஉம், "பற்றுகபற்றற்றான்பற்றினையப் பற்றைப், பற்றுகபற்று விடற்கு" எனக்கூறுந் திருவாக்குமுர ண்பட்டழியும். இதில் பற்றற்றானென்றமையாலமுத லவற்குப் பரமபதமென்னுமுலகம் பற்றாகச்சேறலிழுக் கெனக் காட்டுவதேயாம். இவ்வுண்மையாற் றாமரைக் கண்ணனுலகென்றதுமறுமைப்போகத்தைநுகருமுலகி ன்மேம்பட்டதென வறிந்துரைப்பாமேலோர். தீவினை யொழிவானே நல்வினைகோடலுமதுவுமொழியவருங்கா லிறைவனதுமெய்மைசேர்ந்த புகழைவிரும்பலுங்கூடும் பெற்றித்தாய பிரமாணமே மகளிர் தோளின்கட்டுயிலு மிம்மையின்ப வொழிவே யிந்திரன் முதலினோருலக வாழ்வைக்கூட்டு மறுமையின்பமா மெனவும், இந்திரன் முதன்மாயோனீறான கடவுளருலகவின்பமாகுமம்மறு மையின்பவொழிவே வீட்டின்பமா மெனவுங்காட்டிய வாறுகாண்க. அதனாலிம்மை மறுமைவீடென்னுமவற் றிற் றாமரைக்கண்ணனுலகென்றது மறுமையின்பவுல கின்மேம்பட்ட தென்பது மாத்திரமேயாகி வீடென் பதில் விரோதம்பயத்தலுண்மை! புண்மை!!

அங்ஙனமேல், தாமரைக்கண்ணனுலகென்ற திந் திரனுலகென்பாரைப் பரிமேலழகர் மறுத்தலே னெனி

னவனுலகின் மறுமையின்பமத்தனையுமெய்தவரும்பெற்
றிசேராமையால். அது விண்டுவுலகிற்றானே சேரும்
பெற்றிகண்ட வுண்மையால். அன்றெனில, "இந்திரனுல
கென்றுரைப்பாருமுளர், தாமரைக்கண்ணனென்பது அவனுக்குப்
பெயரன்மையின" எனக்காட்டிய சான்றேமறுக்கும்!
மறுக்கும்!! தாமரைக்கண்ணனுலகுவீடாதலவர்கோ
ளென்னின், இந்திரனுலகு வீடாதல்செல்லாமையினெனக்
கூறல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றித் தாமரைக் கண்
ணனென்பது அவனுக்குப் பெயரன்மையினெனக்காட்
டப்போந்தமையே யவனுக்குப்பெயராதல் சாலுமெனி
னிந்திரனென வங்கீகரித்தலவர் மதமாதலிழுக்காதென
வெளிப்பட்டது. இதனால், தாமரைக்கண்ணனுலகுவீடு
என்பது அவர்கோளன்றெனத் துணியப்பட்டமையா
லவ்வுலகுக்கிறைவனாகிய தாமரைக்கண்ணனைப் பதியாத
லுமிழுக்குண்டதெனவறிக.

மேற்காட்டிய (பற்றுகபற்றற்றான் பற்றினை) என்
னுங்குறளுரையில "கடவுள்வாழ்த்திற்கேற்ப இரண்டும் பொது
வகையாற் பற்றற்றானென்றார்" எனவுரைக்கப் பட்டமை
யுந் தாமரைக்கண்ணன் பதியல்லாமையை விளக்கிய
தென்க. கடவுள் வாழ்த்தினுந் துறவினும் பொதுவகை
யாற்கூறினொன் றமையிற் பின்னர்ச்சிறப்பு வகையாற்
றாமரைக்கண்ணனென விதந்தாரென்பது செல்லாமை
யேயமைவுடைத்து. இவ்வுண்மையேயன்றோ "கோளில்
பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான், றாளை வணங்காத்தலை"
என்னுங்குறளினும்பெற்றமையும்? இத்திருக்குறளுரை
யில் "எண்குணங்களாவன தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல்,
முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவேபாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடை
மை, வரம்பிலின்பமுடைமை எனவிவை. இவ்வாறு சைவாகமத்துக்
கூறப்பட்டது. அணிமாவைமுதலாகவுடையனவெனவும், கடையி
லாவறிவைமுதலாகவுடையனவெனவும்உரைப்பாருமுளர்" எனப்
பெறப்பட்டமையை யூகிப்பாம்.

எண்குணங்களாவனவெனத்தொடங்கி யவைசிவாகமத்திற் பெறப்பட்டபடி விதந்தனராகையால் தமது ஸ்வமதம்வெளிப்பட்டது. அணிமாவைமுதலியவெனவும், கடையிலாவறிவைமுதலியவெனவும்பெறுங்கூற்றைப் பிறர்மதமேலேற்றியுரைத்தமையினவை யுரையாசிரியர் கோளன்றெனவொதுக்கப்பட்டன. அதுவே நூலாசிரியர் கோளெனினும் புறமதத்தாருந் தழுவ விடந்தரலாற் பொதுவகையாற் கூறினமையே யமைதிபெறும். வேதபாகியராகிய புத்தர் முதலினோர் கூற்றை நாயனார் கொள்ளாரென்பது வைதிகமதத்தர் பலர்க்குமொப்ப முடிதலிற், சிவாகமசித்தமான வட்டகுண முடைய பதியே யவர்கூறியபரதத்துவப்பொருளென்பது நாட்டப்பட்டது. இவ்வட்டகுணத்தையுஞ் சாதித்துக்கொள்ள வெந்தக்கபோதியாழ்வான் பாட்டுமகப்படவில்லைபோலும். ஐயோபாவம்! இன்னும், பற்றற்றானெனக் காட்டியபடியாலுமது விளங்கும். திரிமூர்த்திகளிலொருவராகிய வுருத்திரமூர்த்தி யதிகாரஞ் செலுத்துஞ் சுழுத்தியிற் பற்றின்றெனல் யாவர்க்குமநுபவத்தால் விளங்குமாயினவரையுங் கடந்து விளங்குந் துரியசிவனிடம் பற்றுடைமையாண்டுப் பெறும்? ஆகவே, பற்றற்றானென்றதேத்யாதி யியல்களாற் பிரதிபாத்யனாகும்பதியின்னுனெனல பசுமரத்தாணி யறைந்தாலெனன நாட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மையுணராது, சொப்பனத்திற் சுகதுக்கவேறுபாட்டான் மொததுண்டுழலு மநுபவதிஷ்டமானநாராயணனைப்பற்றற்றானென்று புகழ்தல்யாண்டமையும்? இப்படி விசாரித்தலைவிட்டுத் திருவள்ளுவநாயனார் சடகோபன்பாட்டைத் தழுவி வெளிப்பட்ட பாஞ்சராத்திரி யாவனெனக் கூறவந்த பேடிவாசகம் சபேடிகைசெய்யப்பட்டது. அத்துன்மதியார்க்கு (நாயனார்) என்னும்பரிபாஷை யெச்சமயச்சார்பினதாகவோ வெடுத்தாளவிடந்தந்தது? இனிச்சடகோபநாயனார்,

திருமங்கைநாயனர், தொண்டரடிப்பொடிநாயனரோத் யாதிகளாற்கொண்டு குழறுவாரபோலும். ஐயோபாபாவம்! அவனை யறியாமலே திருக்குறளுரைதத பொய்யாமொழியார் சைவரென்னு முண்மை வெளிப்பட நாயனரென வவாவாககானே வழஙகப பட்டமையாலவரகுறஙகார மேலிடடுத் தபபிலிததனரு செய்யவந்த தலைமையக்குறை தாடனம பெறறெழுந்தது. இன்னும விரிககிற் பெருகும்.

இனி யொரு விசித்திர விலாசத்தை வேடிக்கையில விடுப்பாம். இந்நூன முதறபாகம ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியசுவாமிகளால செயயப்படடதறகு நிரசனமென வெளிப்படட பாஷணடததிரடடுககும ஷெ நனமதி விளககககாரரோ யாசிரியராக வதன முதற பககததிலெழுதபபடடிருககின்றது. அதில, (எஉ) வது பககத்தில "தேவர்குறளுந் திருநான மறைமுடிவு, மூவர்தமிழு முனிமொழியுங், கோவைத், திருவாசகமுந் திருமூலர் சொல்லு, மொருவாசக மென்றுணர்" என ஔவையாரருளிய திருவாக்கை விபரீதமாகப் பொருளகொண்டபடியை யெடுததுரைபபாம். தேவர்குறளென்றது, மீமாமஸாசூததிரஙகளெனவும, திருநானமறைமுடிவென்றது, ரஹஸ்யத்திரயமெனவும, மூவர் தமிழென்றது, மூவகைபபடட ஆழவார்கள் பிரபந்தமெனவும, முனிமொழி யென்றது, சடகோப முனிசெயத திருவாயமொழியெனவும், கோவைத்திருவாசகமென்றது, கோவையின்றமிழ்பரடிய கவியனுடையசூக்திகளெனவும், திருமூலர் சொல்லென்றது, மூலத்திறபிறந்த மணவாளமுனிசெய்த நூல்களெனவும்பிதறறியதேயாம். அன்றியும், பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமானமெல்லாந்தெரிந்த ஔவையார் பிராம்ஹணியாலே யநாதரிக்கப்பட்ட பண்டாரப்பாட்டுகளைச சொல்லிருகக மாட்டாரெனவு நியாயங்காட்டப்பட்டது. இதைப்பரி

யாலோசிக்கி லொரு வாக்கியத்துக் கொருவர் பொருளுரைக்குங்கா லுபப்பிரம்ஹணங்களைக் கொண்டன்றி யமையாது. மேலுரைதத வாபாசப்பொருளைத தாபித்தற்கு அபபேதைகாட்டிய பிரமாணஙகள் யாவை? அப்பேதையே யன்றி வேறு எந்தப் பாஞ்சராததிரியோ வதை யங்கீகரித்தவன்? தேவா குறளும, திருவள்ளுவதேவா செயதருளிய திருக்குறளும, திருநான்மறை முடிவும், உபநிடதஙகளும, மூவாதமிழும, தேவாரத் திருமுறைகளும், முனிமொழியும், வியாசசூத்திரமும, கோவைத்திருவாசகமும், திருககோவையாா, ஸ்ரீவாசகமென்னும திருமுறைகளும, திருமூலா சொல்லும, திருமநதிரத் திருமுறையுமெனப பொருளகூறுவது தமிழ வழங்கு நாடுமுழுதும பிராசுரியபபட்டிருததலா லிதை ததாபித்தற்கு வேறு பிரமாணநதேடவேணடா. இவவுணமை சைவநூலகளைததிறுங கணடுணரலாமெனாக. விரிபபிறபெருகும. தமிழா முனியெனபது அகத்தியனையேயாயிருகக வியாசனையென்று கொளவதுகுறறமென்றுரைத்தவா மட்டிததனததை யிவரி மாறறுவாம். கடலுணடமுனியென்றால அகததியனெனவும, முலையுண்ட முனியென்றால் ஞானசமபநதனெனவும, திருப்பாற்கடலுண்ட முனியென்றால உபமனனியனெனவும, புராணமுனியெனறால சூதனெனவும, வேதமுனியென்றால் வியாசனெனவு மேலோா கொள்வா. இப்படிச சந்தாப்பஙகளை நோக்கிப பொருளகொளவது தமிழருககேயன்றி யாரியர்ககும் பொதுவாதலறியாது தமிழாகத்தியனையே கொளவனெனக் குறைததெதன்ன பேதமை? தமிழரக்கததியனையே கொளவனென்று கூறிய கபோதிமகனா அதைமறந்து ஆண்டுசசடகோப முனியென்று தப்புரையாடிய தென்னை? " శఠకోపమునిం వందే " எனக்குழறி முக்யமுனித்வ முள்ளது அவர்க்கேயன்றேவென வழுதவர் அதையும் மறந்து மூலத்திற் பிற

ந்த மணவாள மாமுனிகளென வேறொரு வாழ்முனியைத் தேடிக்கொண்ட தென்னை? "శర్కోపనుసింపంండే" என்று எந்தப்புராணத்தில, அலலது எந்தமஹாிஷிகள் வாக்கிற் பெறப்பட்டது? "முழுதமுடமைமூடர் கொண்டாடியமுறைபோல" என்றபடிப் பாஞ்சராத்திரப் பசுவர்க்கத்து) மாத்திரமே படிக்கப்பட்டு வருமவ்வசங்கதாப் பிரயோகந்தலையெடுக்காதெனவறிக. வீரமாமுனியென விவிலியபோகதேசமதம்பறறி நிகழுமதுவே யிதறகுநிதாிசனமாம. மேல்நியாயஙகளால்முனியென்பதுவியாசனையே பற்றுமென்க. அகததியரிடஙு கொள்வாமெனினவரால்செய்யப்பட்ட வேதாந்தநூலொன்றுமநுடடானத்தில்வராமையாலதுசெல்லாது. அதவாகிடைப்பினுமஃதேனையநூல்களோடு பரிவசானமபெறுதலினப பேய்த்தாதர்க்குண்டாகிய சாதகம்யாது? ஈண்டெந்தமுனியைத் தேடினும் பரமசாம்பவத்வமே யவர்ககுச சித்திககுமென்க. வியாசர் வேதம, புராணமுதலியவற்றைவெளிபபடுத்தியது போலாது சூத்திரததைத்தாமே செய்தனராகையா லதுவே முனிமொழியென்பது பெறும்.

இதுநிற்க, தேவதைகள் செய்த சூத்திரமேதோ தேட வேண்டுமென வபபேதை குழறியது அதிசயம்! அதிசயம்!! எந்தமூடனோ விந்த நிர்மூடருக்கப்படிப் பொருள் விரித்தவன்? தேவர் = தெய்வமாயுள்ளவர், தெய்வத்தன்மை யுடையவரெனத் திருக்குறளை யருளிச்செய்த வள்ளுவனாிடம் வழங்கும் விசேடங்களை யறியாத மூதேவிமகனாராயினர். இனி "అనన్తావైవేదాః" என்று வேதங்களுக்கு முடிவில்லாதிருக்கத்திருநான்மறைமுடிவென்றலமையாதென்ற வவ்வறிவிலி வேதாந்த மென்னுஞ் சொல்லுக்குக் கொண்ட பொருள் யாதோவறிந்திலம். இன்னும் பொருண்முடிவைவாசகமென்னக்கூடாதென்றவத்திருமுண்டச்சான்

ரூர்திருவாய்மொழியெனத்தாம் வழங்குமதற்கெப்பொருள்கொண்டனா? பொருண்முடிவு வாசகமென்று எங்கேபெறப்பட்டது? ஸ்ரீமந்மணிவாசகப்பிரபுவினுடையு திருவாககினின்றும் பிறந்தமையாலன்றோதிரு,ஸ்ரீ, என்னு முன்னடைகளோடு திருவாசகமெனவும், ஸ்ரீவாசகமெனவு மேலோர் வழஙகாநின்றனர்? இவ்வுண்மை நியாயங்களா லத்தடிராயர் விபரீதங் தலைகாட்டா தொழிந்தது. அவ்வந்தப்பசு குறைத்தபடியே விபரீதமேற்கொண்டவேறுசிலரின்னும்பலவாறு ஏன்பொருள்கொள்ளவில்லாா? ஒருவாசகமென் றுணரோன்பதை ஒருவா, சகம் எனப்பிரித்து உலகத்தினிலைபேறுயிருக்குமென்பதொழிய வவை யொருபொருளைக் குறிததமையை யாண்டு விளக்கியதில்லையென்பாருமுளர். ஒன்றிலொன்று வேறுபட்ட நூலகள் மேலோர்கழகத்துப் புகழோடு நிலைபெறுவாகையா னிலைபேறு கூறினமை கொண்டே யாவுந் தம்முள் வேறுபாடில்லாத வொரோ பொருளை யுணர்த்து முண்மை நூலகளாயின வென்பது பெறும். இதனாலவ்விபரீத வுரையு மெம்முண்மையைப் பாதியாமை வெளிபபடடது. இன்னபெரும்பேதைகளைத் திருத்துவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! "நோன பெனபது சொனறுதின்னாமை" என்னும் வாக்கியம் கொன்று தின்பவனுக்கு (அல்லாதமாநதாக் கறங்கூறறம்) என்றதற் கேற்பத் தீங்கிழைத்தலால் நோன்பென்பது, கொன்றுதின்னு, ஆமையெனவாவது, கொன்றுதின்னு, ஆ,மைஎனவாவதுஏன் பிரித்து அவன் பொருளுணாக்காமற் போவான்? (கல்லாதமாந்தர்க்குக் கறறுணாநதாா சொற்கூறறம்) என்றதற்கேற்பக்கல்லாதமூடனுகியவொருவன் "கற்றதனாலாயபயனென்கொல்" என.வத்திருக்குறளின் முற்பாதியை மாத்திரங் கொண்டு ஏன் வெளிவராமற் போவான்? இப்படித் தராந்தரமாக வதிகாரிகளுளராகவினவருண்மூத்தசேயாகிய வக்கபோதிராயர் கூற்றுச் சிதைவுண்டதெனவறிக.

இப்படிவருவனவற்றை நிஸ்புருஹமாத்திரமாய்க் கழிப் பதே மேலோர்மரபாம.

இங்ஙனநிற்க, ஔவையாரைப் பூதபவிஷ்யத்வா த்தமானமெல்லா முணர்ந்தவரெனப்புகழ்ந்தனா. இஃ தெமக்குச் சந்தோஷத்தையே யுண்டுபண்ணிற்றேனும த்துன்மதியாரெம தன்னையைப புகழ்வதறகுண்டான சாதகமாத்திர மீதெனப் புலப்படவிலலை. மேல்விவகரி ததிருவெண்பாவை யவர்களவாடியது கண்டுபிடிககப் பட்டுதைததுப பிடுங்கிகொள்ளபபடட தாகையா லக் கலதிமகனுரினி வீணேமனபபால் குடிதது மடியாதொ ழிவாராக. அவாசெய்கை யுலகிலழுருமாபபிள்ளைகளெ ல்லா மென்மாபபிள்ளைகளென வாசைப்படு மவிசாரி செயலோடன்றோ கொள்ளவரும்? ஔவையார்பிராம ஹணாகளா லநாதரிககபபடட பண்டாரப்பாட்டுகளை ச சொலலமாட்டாரெனவும், புளியம் பொநதாழ்வா ா, பாழ்ங்கிணறுறுழ்வாா, பொட்டைககண்ணுழவார், பூதூரநதயஜாழவாா, சூளையிற பொடிநதஆழவாா முத லிய பசுஞானச செலவர்களையே புகழந்தாரெனவு மே லேபிதற்றியவாபாசத்தையு மினியகறறுவாம். இப்பே யாழ்வார்களை ஔவையின் சரணகமலத் தேனுண்டி றுமாந்து வாழுமெமமனோசட்டை செய்யாராயினெ மதன்னையோ வவளை யொருபொருளென மதிப்பவா? தாயுமானவர், ஒழிவிலொடுக்கமுதலியசைவநூல்களைப் போலிவேதாந்திகள் தம்மவாகப் பரிந்தழுவது போல ன்றோ வெமதன்னையையும், அவர் நூலையு மவ்வஞ்ஞா ன பந்தர் சொந்தம் பாராட்டிக் கொள்கின்றனர்? மே லே திரிகாலமு முணர்ந்தவராகப் புகழப்படும் ஔவை யார் சுத்தசூனிய முண்டங்களாகிய வப்பேய்த்தாதா களை மதியார்! மதியார்!! இக்கபோதியாழ்வார் பேரிழ வுக்கட்டுக் கதைகளைக குருபரம்பரையென வவர்புது

மைகாட்டி வரும் அந்தபரம்பரையெனப் பொருட்ருங் குருட்டுப்பரம்பரையிற கண்டுணரலா மென்க. இக்கட டுககதை வடகலையார் புனைந்ததும், தென்கலையாரபுனை ந்ததுந் தம்முண் முரணிக் கிடபபதே மேலுண்மையைய க் காட்டும்! காட்டுமே!!

மேல், ஔவையாரால் பண்டாரட பாட்டுகளா தரிககபபடமாட்டாவெனவும, தந்தடிராயா பாட்டு கள் பிராம்ஹண பரிக்ருஹீதமாமெனவுங் காட்டிய வப் பிடைராயர் பிரகடநதததைச சற்றேபாரபபோம். தே வாரதிருமந்திரமுதலியன பிராம்ஹணபரிகருஹீத மா காமையாலவை பண்டாரப்பாட்டாயின வெனவும, தம மபாட்டு பிராம்ஹண பரிகருஹீதமாகையா லவை வியந்து துதிக்கும் பெருமை சான்றனவெனவும் வெளிப படுகின்றது. அப்பேரிழ வாளாபாட்டுகளைப பிராம்ஹ ணபரிகருஹீதமெனபதுசாவாபத்தமாம். எஙஙனமெனி ன், பிராம்ஹணா சிவவேதியா, ஆராத்யா, ஸ்மாாத்தர், மாத்துவர், வைஷ்ணவரென்னும பிரிவுடையவராய்க காணப்படுகின்றனர். இவருள, முதறசொலலபபட்ட நால்வகையினரபபேயாழவாா பாட்டுகளைமறந்துந்தொ டார். கடையராகிய வைணவரோ யவறறைககட்டிககொ ண்டழுவர். அவருளளும் வடகலையாா விசேடம் பாரா ட்டார். வடகலையாரென்பதே கீர்வாணிக ளென்பதை விளககலால். தென்கலையாரென்னு மொருசாாராரோ யபி மானித்தற் கிடமாகிய வப்பசுப்பாட்டுகளை யெப்படி யோ சர்வபிராம்ஹண பரிகருஹீதமெனக கொள்வது? ஐவிதமாகப் பிரிந்த பிராம்ஹணருள் வைணவர் வெகு அல்பம். அவருட்டென்கலையார் பாதி. இவ்வளவு கேவ லத்வம் பூண்ட வம்மசகபிராய ரங்கீகரிப்பதுகொண் டே யவைசர்வபிராம்ஹண பரிக்ருஹீத மாவதெப்படி? மேற்பிரித்தோதியவைவகையினருண் மாத்துவர் விஷ

ணுபாரம்ய புத்தியுடையவர்கள். இவர்கட்கு விஷ்ணு மாத்திரமே யங்கீகாரமன்றித் தாதபபாட்டுகளு மவற் றைப்பாடிய புளியோரைக்கண்டர்களுமங்கீகாரமில்லை. விஷ்ணு சம்பந்திகட்கேவழங்க யோக்யதையெபெறுதவத திருக்குவாசகங்கள் சாவவைதிகஜன பரிக்ருஹீதமாவ தெப்படி? வேதமசர்வவைதிகஜன பரிக்ருஹீதமானபடி யன்றேயு மங்கீகரிக்கப்பட்டா லன்றோ வாயதிறக்கக்கூ டும்? அநாம்ததுராயர்களாற படிக்கப்பட்டு வருதலகொ ண்டோருசிதமுமின்றும். இந்தவிசாரத்தால் பிராம்ஹ ணபரிக்ருஹீதமென்பதொழிந்து பாஞ்சராத்திரபரிக்ரு ஹீதமென்பது மாத்திரமேபமையும். விஷ்ணுவாதிகய மும், வைஷ்ணவபபிரசாரமு மவற்றுட் பிரதிபாதிக கப்படுகையால். இதனால், பரிபாகஹீனத்தினாற் பிராம் ஹணன் முதல சூத்திர னீறாகசசர்வமூட ஜனங்களுக கு மப்பேயப பாட்டுக ளநுட்டானமாயின. இப்படிவி சாரிக்கினன்றோ சைவகுரவரருளிச செயல்களுக்குண டாகியமரியாதை வெளிப்படும்? எனவே, சைவருடபரி பாகமுதிர்ச்சியாற பிராம்ஹணர் முதல சூத்திரீறுதி யாகயாவருமநுடடிக்கின்றன ரென்பதுவெளிப்படை.

வைஷ்ணவருள் பிராம்ஹணாபிரசித்தியாயோதிவ ருவதுபோல்விபூதியிட்டபிராமஹணரொருவருஞ சை வத்திருமுறைசஙோயோதககாணோமெனின், இதுவிபரீத கிரஹணமாம். இடதெரியாமலவாயும், வயிறும, காலுங் கையுமிஷ்டம்போலெல்லாமவிபூதியிட்டுத்திரியும்பார்ப பார் சிவசம்ஸ்காரிகளல்ல; தவசைவரென்பதறியாது அ வரையேசைவரெனமயங்கிய தோஷமே யன்றோ மேல வினவுக்கிடமுண்டாகச செய்தது? மேலிடத்தில் ஸ்மா ர்த்தரென் றுரைக்கப்பட்டவரோ யவ்வாபார்சக ராதலா லவரெம்மாசாரிய சூத்திகளைக்கொள்ளாமையெமக்குத் தாழ்வாகாதென்க. அவரோபூர்வத்தின் மஹாசைவராயி

ருந்தவர். அவர்க்குக கௌதமர்சாப மேலிட்டமையே சைவபாஹய சித்தியைத்தந்தது. அதனு லசைவபிராம்ஹணர்க்குத திருமுறைகள் யோக்யமன்றுயிற்று. அச சாபகாலததிற்றுனே சைவதிஷித்தமும், மாயாவாத பாஞசராததிர பௌததார்ஹதபரிகருஹீதமு மவர்கசுண்டானமையால, மஹாசைவராகிய விபபிரர் சிவவேதியர்நீஙகலாக நாலவகையினராயினர். இவ்வுண்மையால், சைவபபிராமஹண ரேனுதுவெதிலலே 'யென்னுங்கடா விபரீதநிரோதசஹிதமாய நிரஸ்தமானதால சுதத சிவஞான சாம்பிராஜ்யாகளாகிய சைவவேதியர் குருவின் மணம்பெற்றிருததல் சததியமெனறறிக. சிவவேதியர், சிவப்பிராமஹணா, சிவதவிஜா எனவழங்கறபாலாராகிய ஆதிசைவா சுத்தபுவனவாசிகளாயச சிவாலயபூஜாதி பிரதிட்டாந்தரு செயயு மதிகாரததை வகித்துளளவராவர். "ఆదౌసదాశివేనైవ దీక్షితాస్తాదిశైవకాః । ఆదిశైవాస్తుతేజ్ఞేయాఃసర్వానుగ్రహకాఃస్మృతాః" என்னுஞ சந்தான சமஹிதாவசனபபடி ஆதியில சதாசிவமூர்த்தியினுல தீக்ஷிக்கபபட்டவாக ளாதிசைவரெனவும், அவ்வாதிசைவர் பிராம்ஹணனமுதல சகலவானததாருக்கும் அநுககிரகஞசெயயு மதிகாரம பெறறவராவரெனவும பெறப்படுமுணமையே சைவத்திருமுறைகளை யருட்டிககற்பாலாராகிய வுததமவேதியர் தன்மையைக்காட்டும். இவரைநோகக மற்றைபபிராம்ஹணர் சாமானியராய் முடிதலினவராதரிக்காதது கொண்டே யெம்மாசாரிய சூகதிகளுககோ ரபகாஷமு முண்டாகாதென்க. சர்வவேதாத்மகனும் விளங்கு நம்பரசிவப்பிரபுவைப் பாஞ்சராத்திரப் பட்டிமாடுகீ ளறிந்தாராதிக்கதது கொண்டே யவ்வெம் பெருமானுக் சேதாவது தாழ்வுண்டோ? அப்படியேயன்றே நம்மாசாரிய மூர்த்திகளிடத்து மவரருளிய செயல்களிடத்துங கொள்ளறபாலது? சக்ரவர்த்தியொருவன்வீதியிற் பவனிவருங்கையிற் குறுக்கேபடுக்

துக்கொண்டிருந்த வெருமைக்கடாவொன்று அவ்வரச னுக்கெழுந்துமரியாதைபண்ணாததுகொண்டேயவனுக் கேதாவது தாழ்வுண்டோ? இப்படிப் பசுபிராயர்களா லநாதரிக்கப்பட்டதுகொண்டேயெம் பெருமக்களிடக் தோஷாரோபணஞ்செய்தல்நிஸ்புருஹமென்க.

ஆயின், சிவாலயங்களில், சிவ வேதியராவது மஹோத்சவகாலங்களிற்றிருமுறைகளையோதிவரக் காண்பதின்றேயெனின், திருமுறைகளிறக வேதங்களாவதவராலோதப்பட்டுவருகின்றனவா? அவரோதாமைகொண்டு வேதங்கள் தாழ்வுபெறுமா? அப்படியன்றோ திருமுறைகளும்? அவ்விருபகுதியி லொன்றையேனு மவரோதிவராத தெனவேயெனின், சுவாமிமுன்னே யோதிவரவேண்டினவர் பெருங்கூட்டத்தாரலலாமையாலது கூடலின்றென்க. ஓராலயத்தி லதற்குத்தக்கபடி யொருவரிருவர் அல்லது மூவரிப்படி வேண்டியமட்டுமேயவர்க்கிருப் புவாக்கப்படுதலாற பிரகிருதோபயுக்தமான வவையுபய வேதங்களையு மாத்மார்த்தபாராயணங்களிலவரநுட்டித்துவருகின்றாரென்பது அநுபவசித்தமென்க. பெருங் கூட்ட முண்டாயிருக்கு மொவ்வோரிடங்களிலவர் முன்னும், ஸ்மார்த்தர் பின்னுந் தம்மிற்பிரிவுதோன்றவேதபாராயணஞ்செய்து வருதலுங்கண்டு தெளிக. ஸ்ரீகாஞ்சிமுதலிய க்ஷேத்திரங்களே அவை.

ஆயின், சர்வோத்கர்ஷ பராளாகிய சிவவேதியர் பிரஜாவிர்த்தியிற் குறைவானேனெனின், அதிகவிர்த்தியவரிலுண்டாகாதென்க. அவர்சிவபெருமானாற் றீக்ஷிககப்பட்டதெல்லாஞ் சிவபூஜாதிகள் பொருட்டன்றி வேறில்லை. உலகிலாதிசைவ மூர்த்திகளாய்ப்பவித்தவூரடங்கலுஞ்சிவார்ச்சனாதிகளேயன்றி வேறு தொழில்களாலுபஜீவனத்தைப் பெறக்காணுமநுபவமின்று. வேண்டியவளவுக்குமீறி யவர் விர்த்தியுண்டாயினவர்சிவார்ச்சனை

யாதிகளையன்றியிற் சீவிக்கும் யோக்யதையைப் பெறுத போது மேலவர் செய்யத்தக்கது யாது? சோறுவிற்றல், தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்தல், சேவகஞ்செய்தலித்யாதி சாதகங்களாலன்றோ சீவிக்கவேண்டும்? இன்னபோவதிகளின்மொத்துண்டலைய வவாசகென்ன தலையெழுத்தா? அவரொன்னசாப கிரஸ்தரா? கண்ணுவ கௌதமாதிகளிட்ட சாபமேற் கொண்டாலன்றோ (உஞ்சவிறப்ாமறை விறடருடயாளவிறபா, என்றபடி யுபசீவனத்தைப்பெற வேண்டி வரும்? அப்படிச்சாபத்தால் மொத்துண்டேயன்றோ விப்பிரகோடிகள் கேட்டநற்குஞ்சகிக்கக்கூடாதபாபத தொழில்களி லெல்லாமுழன்று சீவினஞ்செயகின்றனர்? இன்னவசங்கதங்கள் பலவுள்ளவுறைறயூகித்தறிவாராககே சிவமேதியா மற்மையினிநு பிரகாசப்படுமென்க.

மேற்பிரவசனமபண்ணிவந்த மஹிமாதிசயம்வகித்தஸ்வயமாசாரிய புருஷாகளாகிய ஆதிசைவர் (తదాసంధ నకాళీశమందీత్శ్చతుర్ధారాః। ఆదర్శకోళకీతథాపుష్పగిరిచే। రణభద్రంచ చత్వారఃమఠాన్యధినాయకాః) என்னுங்காமிக வசனத்தால் மநதானகாளீசம் என்னுங்ஷேத்திரத்தில் நான்கு திக்குகளிலு நாலுமடங்கள ஆமர்த்தகி, கோளகி, புஷ்பகிரி, ரணபத்திரம என்னும்பெயர்களாற பிரகாசிக்கு மாற்றுலவற்றைத்தாங்கி யாதிபத்யஞ்செய்கின்ற ஜகதாசாரியமூர்த்திகளாவரொன்று வெளிப்படுகின்றது. இன்னபரசிவாதிக்யசீலராகுஞ் சிவப்பிராம்ஹண சேவ்யமானமாய விளங்குநம்மாசாரியகுருகதிகள்பிராம்ஹண பரிக்ருஹீதமானதில்லையென முடைவாயதிறந்ததுவிர்மூலமாய்விட்டது. இன்னும், மஹாசைவருண்மாயாவாதப் படுகுழியில் வீழ்ந்தழியும் வினையேறுமலுத்தமோத்தமபராளாயுள்ளவர் தேவாரத்திருமுறைகளையிப்போதும்பயசித்தேவருகின்றனர். இவ்வுண்மை, மான்குடிச்சிவன்களி

டங்கண்டுணர்க. இப்படியநந்த முளவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்தாம.

இதுநிறக, அவ்விழுறைகயார் கொண்ட ரோதனப் பாட்டுகளைப் பிராமஹணபரிகருஹீதமெனவும, அருட் டிருமுறைகளைப் பண்டாரப்பாட்டுகளெனவுமபிதற்றிய விசுகரவாயார் வாயிலமண்போடாநிற்பாம. அவருடைய பாட்டுகள் பிராம்ஹணபூஜ்யதவமபெற்றதெனின், அப் போது பிராமஹணேதரஜாதிகளவற்றைப் பரிசியா தொழிதலவேண்டும. அங்ஙனமின்றித் தப்புக்கொட்டுந் தாதாக ளுமுப்பரசராததானிகளுந தலைமயகசேதிக குடிவெறி யாறறுமொழிதெந்தினமபாடவு மவைசிறந்துவிளங்கு மெனினவற்றையூரியா தென்றேவெமபெருமககளதிரு வாரகுகளைப்பண்டாரப்பாடலெனறிழிபுரைத்தது? பண் டாரமென்றற பொருளறியாதவப்பாவிப்புலையர் (மூலப ண்டாரம வழங்குகின்றான் வந்து முந்துமினே) என்னுந் திருவாக கைநபிலகிமயறுஞசிந்தித்துப்பின்னுரைப்பாராக. வேதமபோ லபிராமஹணேதர ஜாதிகள்வாயாறபடனயோகயதை யைப பெறுமெதாழியினன்றோ வவாவாயசருப பூட்டுவ ராது? இதாவாறறாராலுமறுடடிகசபபடுதலைககருதா து பிராமஹணபரிகருஹீதம, பிராமஹணபரிகருஹீத மெனபபுதுமைபேசித்திரிதலபுலாநதுபோயிறறென்க.

இதுநிறக, அப்புல்லாநாணிமுநங்கவிழ்ந்துபோக நமமாசாரியர் திருமுறைகளின மாங்மியததைச் சற்றே யெடுததோதுவாம. (அநந்தாவை வேதா:) என்றதனுலநந்தபிரா காரமாயிருககும்வேதம் கீர்வாணம,திராவிடமென்மிரு வகையாலும் விளங்குமென்பதுண்மை. வேதமசிவாகம ததிறபுகழப் படுதலபோறறேவாரமுஞ் சிவ பூஜாபபிரக ரணததிலவிசேடம்பெற்றது.வேதாகமங்களோடொபப த்தேவாரமும்பதிவாக்காகையால். பதிவாககாகியவேத ம்பிரமன்முகத்தில் வெளிபபட்டவாறே பதிவாக்காகிய

தேவாரம் ஞானசம்பந்தாதிகள் முகமாய்வெளிவந்தன.
ஆகவே, தேவாரமாகிய தமிழ்வேதத்துக்கு வக்தா சிவ
னென்றே துணியப்பட்டது. அன்றேல், வேதங்கள் சி
வாராதனஞ்செய்துபோனவேதாரண்யக்ஷேத்திரத்தில
வ்வேதம் கதவைப்பிணித்து விட்டு, இதுயாமே மீண்டு
மீண்டடைந்து திறக்கற்பாலதெனச் சங்கேதஞ்செய்த
துண்மையன்றே! இதனாலக்கதவ மொருவராலுந் தி
றக்கப்படாமல யானையைக்கட்டியிழுத்தபோது மின்னு
மநந்த முயற்சிகள் செய்தபோதும வேதத்தின் சங்கே
தத்தையே நிலைக்கப்பண்ணிற்றன்றோ! இவ்வரியமாட்
சியிற் கண்டகதவம அப்பாசுவாமிகள திருவாக்காற்றி
றக்கப்பட்டுமீண்டுந் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திரு
வாக்கால் மூடப்பட்டதென்னை? இவற்றால்வேதத்தின்
சங்கேதம பொய்ப்பட்ட தென்றன்றோ சொல்லவருமம?
வேதத்தினும் வலிந்தனவென்றன்றோ தேவாரங்களைக்
கொள்ள வரும்? அல்லது ஷை ஆசாரிய மூர்த்திகளா
ற் றிறக்கப்பட்டதில்லை யென்றனரோ பிதற்றவரும்?
அங்ஙனமேல், வேதமே பூசித்துக் கதவடைக்கவில்லை
யென்றேன் கூறலமையாது? இன்னும், வேதமென்
பதே பொய்யென்று எனக்குரைத்தல்சாலாது? இன்ன
பல வாபாசங்களைப் பயத்தலின், வேதத்தாற் பந்தித்த
கதவைத் தேவாரத்திருமுறை திறந்த தென்பது சாஸ்
திரசம்பிரதிபன்னமாதலகாண்க. ஆகவே, வேதம்பந்தி
த்த கதவை யதன்சங்கேதம பிறபட்டுப்போகத் தேவா
ரத்திருமுறையாண்டடைந்துதிறந்து அவ்வேதம் பரிப
வப்படச்செய்த தென்னை யென்பதே நாம்விசாரிக்கற்
பாலதாயிற்று. வேதம் பரிபவம்பெற்றதெனினது வே
தமாதலிழுக்காம். அதனால், அதற்குப் பரிபவந்தேடல்
பிழையாம். இனியதனுண்மையைச் சமர்த்தனஞ் செ
ய்யப்புகின் வேதம் யாமடைத்த கதவை யாமேயீண்
டடைந்து திறக்கக்கடவே மென்றபடி மீண்டுமொண்டெ

ய்தி முன்செய்த சங்கேதங் கெடாவழித் தானேதிறந்த
தென்பதேயனுமையும். இதனால் வேதமேமூடியது, வேத
மேதிறந்தது என வேதத்திறுதிக்கந்தோன்றக் கூறுவர்
மேலோர். முன்மூடியது கீர்வாணவேதமும், பின்றிறந்
தது திராமிடவேதமுமெனலமைவுடைத்து. வேதம் கத
வைப்பிணித்துச் சங்கேதஞ்செய்துபோனதெல்லாந் தி
ரமிடபாகத்தாலாய தனதுவியாபகத்தைப்பின்னர் விள
க்கவேண்டியெனவன்றோ மேலோர்கருதாநிற்பார்? இரு
விதவேதங்களுஞ் சமநிலையினவேனும் பிரமன், விண்டு,
வியாதன் முதலிய புசுவர்க்கமுகங்களா லொராரொரு
காலங்களிலாவிர்ப்பவம்பெறறமையேயன்றோகீர்வாண
வேதம் சிவவிபூதிகளாய்விளங்குஞானசம்பந்தப்பிரபுரு
திகண்முகமாயாவிர்ப்பவித்ததிராமிடவேதத்திற்றணிந்த
னவாயின? இவ்வுணமை பாராட்டியேயன்றோ கீர்வா
ணவேதத்தினுந் திராமிடவேதத்திற் சிவபெருமானதிகப்பி
ரீதிவைத்தனர்? இவ்வுண்மை கண்டேயன்றோசிவ்பெரு
மான் விஷ்ணுவுக்குச சிவசாரூபபிய மததமிழ்வேதவா
யிலாய ஞானசம்பநதனாக கொணடு கொடுப்பித்தனர்?
இன்னும், கீர்வாணவேதமூடியது, திரமிடவேதந திறந
தது என்பதைத் திரமிடவேதமே மூடியது, அதுவே
மீண்டுந்திறந்தது என்பாருமுளா. வேதாரண்யமென
பது கண்டோகதியாயத்தமிழவேதத்தையே தெரிவிதத
தெனினுமமையும். இபபடிபபடட சஹேதுககளை கொ
ண்டன்றோவுண்மையை நாட்டவேண்டும? அஃதின்றித
தமிழ்வேதம் தமிழ்வேதமென்று புளியோரைபபாடடு
களையெல்லாம் புலம்பிப் பொயஙிலழித்தல் எஙஙனந்தலை
யெடுக்கும்? விவிலியநூலாா சத்தியவேதமெனப் புது
மைகூறித்திரியு மம்மாந்திரமே கிரகித் தொதுககபபடு
மென்க. இன்னபலநியாயங்களா லுண்மையாகவே வே
தபாகத்திற்சேரும் பெற்றிமைத்தாகவிளங்குந் தேவா
ரத்திருமுறைகளின் மான்மியமுணராது அந்தோ! பண்

டாரப்பாட்டுகளென வவற்றைப் பழியுரைத்த புலவா யிற் பச்சைபுழுத்தள்ளியழிக! அழிக!!

இவ்வுண்மையைப் பிரகாசிப்பித்த சேக்கிழார்சுவாமிகள் திருவாக்குகளை யீண்டுவிசாரித்துத்தெளிவிப்பாம். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் (உசுo) வது பாடலில் "தமிழ்வேதம் பாடினா தாளம்பெற்றார்" எனவும்,(உசுச)வது பாடலில் "பொருவிறடபயேன்றிநார்புகலிவந்த புண்ணியனுரெண்ணிறந்தபுனிதவேதம்" எனவும் (உஅசு) வதுபாடலில் "விருப்புடன்பாட லிசைத்தாா வேதந தமிழால் விரித்தார்" எனவும், (உளஅ) வதுபாடலில் "எழுதுமாமறையாம்பதிகத்திசை, முழுதமபாடி" எனவும, (கூசுஉ) வது பாடலில் "மிக்கசொற்றமிழினல் வேதமும்பாடினார்" எனவும, (கூசக) வதுபாடலில் "ஆகமொன்றமிழ்விரசா சொல்லிற்த ஞானமறை,தேக்குர்திருவாயாறசெப்பியருள்செய்தார்" எனவும் பெறப்பட்டவுண்மையானுங்கண்டுணர்க. அலலதூஉம, "தென்னூல்சிபவததிருக்கு ஐயம்போகவுரைத்தோன" என்னும் திருவாக்கால் தமிழ்நூலாகிய சிவபகதியை விளக்குமருக்வேதமாகிய தேவாரத்தைச சந்தேக நிவிர்த்தியுண்டாகவுரைத்தவன் என்றுஞானசமபந்தர்மாங்மியங் கூறப்பட்டமையுங்காண்க. இன்னமஹிமாதிசயவிலாசமெயது மெம்பெருமக்களமுதவாக்கை ஞமலிகுரைத்தலொப்ப வப்புலமகனூர் புலம்பியது நிஸ்புருஷமென்க. (தொண்டர்நாதனைத் தூதிடைவிடுத்ததுமுதலே, யுண்டபாலனை யழைத்ததுமெலும்புபெண்ணுருவாச்,கண்டதும்மறைக்கதவினைத்திறந்ததுங்கன்னித்,தண்டமிழ்ச்சொலோ மறுபுலசசொற்களோசாற்றீா.) என்றபடியான வற்புதமெய்திற்ருகுந் தமிழ்வேதவாய்மைக்குமுன்ன ரவர்கூறும் புளியோரைப் பாட்டுகளைத்துஞ் சாத்ருசமாகாத மாசசரியமேயன்றோ வவ்வொதிவிவாயில்வந்தனவந்தன குரைத்துமகிழ்வது? இவ்வற்புதவாயிலாகவேயன்றோ விவற்றோடு முரணுத திருக்குறண்முதலிய வுண்மைநூல்களையு மொருவாசகமெ

னவெமதன்னையார் புகழ்ந்துரைத்தனர்? இவ்வுண்மைக்கு விரோதமாக வக்கலதிமகஞர் கத்துவதெல்லாம் வீண்கண்டசோஷகரமெனவறிக.

இதுநிற்க, முக்காலமு முணர்ந்தவர் ஔவையெனவிண்டவரைப்புகழ்ந்ததை யுடனேமறந்து(எஎ) வதுபக்கத்தில் சங்கத்தாரைச சடகோபன் கீழ்ப்படுத்திஞனன்றி ஔவை, இடைக்காடர், திருவள்ளுவரிவர்கள் கீழ்ப்படுத்தவில்லையென்றும், அப்படி யச்சடகோபனவரைக கீழ்ப்படுத்துமாற்றலுடையா னென்பதற்கு அவன்பேரால் சடகோபமெனப் பெருமாள்பாத மமைககப்பட்டுக் கோயில்களில் வருகிறவர் போகிறவர்தலைகளில்வைதது வழங்கப்படுவருவதே போதுமெனவும், இநதப்படிக்குப் பரசிவன் பாதமாக வமைத்துத் திருவள்ளுவர், ஔவை, இடைக்காடரென்னும் பெயர்களால் யாதானுமொன்றைச் சிவாலயங்களி லெந்தக்கேடுண்ட பாாபபான்றலையிலாவது வைத்துப்பார்க்கக் கூடுமாஞ லப்போதவர்கள் சங்கத்தாரைக் கீழ்ப்படுத்துமாற்றலுடையாராவரெனவும், அவர்கள்பாட்டைக் கள்ளைக்குடித்துழலும் பண்டாரங்கள் கொண்டாடுவரன்றியெந்தவைதிகருங் கொள்ளமாட்டார்க ளெனவும், இதஞனே சிவத்விஜராயுள்ளபேருஞ்சிவாகமத்தையே வேதமென்று கொள்ளலன்றி யவற்றையுங் கொள்ளுங்கால்ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியமூர்த்திகள்கூறிக்கொண்டபிருதாவளியில் உபயவேதாந்தப் பிரவாத்தக ரென்பதொழிந்து திரயவேதாந்தப் பிரவர்த்தக ரெனவழங்க வருமெனவும் பிதற்றித் திருப்தியடைந்த வவ்விதவைச் சேயாராற்றலைச்சற்றே யோசிப்பாம்.

மேலேதிரிகாலமுமுணர்ந்தவராக ஔவையைபபுகழ்ந்து பின்னரவர்பாட்டுகளைக் கள்ளுண்டழியும் பண்டாரங்களே யருட்டிப்பாரென விகழ்ந்தவக்கசுமல வா

தையொழிந்து சிவாகமத்தையே வேதமென்பதவர்வழ
க்கன்றும். இவ்வுண்மையறியாமல் சிவாதித்யரத்நாவளி
முதற்பாகத்தில் ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரிய சுவாமிகள் உபய
வேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியரென விருதுகூறிக் கொ
ண்டது தமக்கநுகூலமெனக் கொண்ட வவ்வேழையை
யிடித்துரைப்பாம். சிவாகமத்தையே வேதமெனக் கொ
ண்ட வவர்க்குஉபயவேதமென்பன யாவை? வேதமொ
ன்றும், வேதமெனக்கொண்ட சிவாகமமொன்றுமெனி
ன், வேதம் தமக்கில்லாவிடி னன்றோ மற்றொன்றைவே
தமாக்கிக்கொள்ளவேண்டும்? வேதமே சொந்தமாகவு
டையாரத்துடன் வேறொன்றை வேதமெனக் கோடல
மையாது. அன்றியும், சிவாகமம்வேதத்திற் றாழுமெனி
னன்றோ வேதத்தின்பெயரை யாகமத்துக்கிட்டுபசரிக்
கவேண்டும்? சதாசிவமூர்த்தியின் கீழ்முகங்களிற் பிறந்
தவேதங்கள், ஊர்த்துவமுகத்திற்பிறந்த சிவாகமங்களு
க்குமுன்னர் ஆதிக்யம் பெறுமென்க. உண்மையிலவற்றி
ன் அபேதம்பாராட்டியே சிவாகமத்தை வேதமெனவும்,
வேதத்தைச சிவாகமமெனவும் பண்டிதராயுள்ளபோ
கொண்டாடுவரென்க. இதனால், வேதம்வேறெனவும், சி
வாகமம்வேறெனவும், இவ்விரண்டுமேதம்மிற்பொருள்
வேறுபாடின்மையால்வேதம், சிவாகமமென்னும்பெயர்
களால் வழங்கற்பாலன வெனவும், இப்படிக்கன்றி யொ
ன்றின் பெயர் மற்றொன்றுக்கு ஆதிக்கத்தின் பொருட்
டுபசரிக்கப்படுமென்பது சர்வாசங்கத மெனவும் காட்
டப்பட்டது. இவ்வுண்மைகளை விளக்கவேயன்றோ (உபய
வேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியர்) என்பதோடு (சிவாகமசித்தாந்த
தஞானநிஷ்டரும்) என ஸ்ரீ சிவாசாரியர் தமதுரத்நாவளி
முதற்புக்கத்தி லெழுதி யிருக்கின்றனர்? உபயவேதாந்
தத்திற் சிவாகமமடங்குமெனி னதனை வேறுபிரித்தோ
தவேண்டிய தென்னை? இதனால் தமிழ்வேதமேயன்றோ
வுபயவேதாந்தத்திலடங்கி நின்றது? கீர்வாண திரமிட

வேதங்களேயன்றிச் சிவாகமம் வேதாந்தமாகாத போது நிரயவேதாந்தமெனக் கூறல் யாண்டமையும்? சித்தாந்தமெனவன்றோ சிவாகமம்பெயர்பெறும்? இவ்வளவுகண்டுணரப்பெறாத வப்பரமதடியரு மொருமததாயகராகவெளிப்பட்டதுஅந்தோ ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!!

யாமீண்டுக்கண்டிக்கத் தொடங்கியது நன்மதிவிளக்கபமேபாசிச்சுவடியின்பிற்பாதியேயாக, வதனோடுவேறுநாலையுமறுக்கததொடங்கியதென்னையெனின், அதில், சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தை மனம்போனபடி நிந்தித்திருத்தலா லவற்றைப் பரிகரித்துக்கொள்வ தவசியமாயிற்று. அவைகளேயன்றி வேறு ஆபாசங்களேயுஞ் சந்தாபயம் வந்துழியெடுத்து நிரோதஞ் செய்வதிலும் பின்னிடேமென்க. மேற்போந்த வாபாசத்திரட் டிரண்டில் முன்னையதைச்செய்த கபோதிராயர் சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தைக் கண்ணுற்றமாத்திரத்திற் றிகிலடைந்து அதேவியாதியாய் விழுந்து பலதுன்பத்தமுங்கித் தம்ம பூர்வாசாரியர்கள் தேடிவைத்திருக்குங் காணியாடசியாகிய தென்னாட்டுக கெழுந்தருளினார். அவரை யபிமானித்த ஜ்யேஷ்டை மக்கள் சிலர் விருதுககு வேட்டை யாடுவதுபோல் (திருடன்புகுந்தவாருமாசம நாய்குலைத்ததென்னை) செத்தொழிந்தவசிரியர் பேரால வெளியிட்ட கசுமாலத்திரட்டே பின்னையதாகையா லதற்காக்கியோர்களு முன்னவர் கதியடையவேயிவ் விரண்டாம்பாகம் வெளிப்பட்டதென்க. முன்னையது பின்னையது என்னுங் குறிப்புகளிட்டே யவற்றையினி முறையே யறுத்துவருவாம்.

(பின்னையது.)

சிவவாக்கியர் பக்திசார னென்னும் பாஞ்சராத்திரப்பதடியாகத் திருந்தினு ரெனவும், மங்கை மன்ன

னென்னுங் காமுக னொருத்தன் சம்பந்தரை வென்றா னெனவும், குரூரனென்பவன் சோழமகாராஜனைப் பரிபவப்படுத்தினா னெனவும், பாஞ்சராத்திரிகள் பிதற்றிவரு மூட மாங்ஷியங்களி னுபாசத்தைச் சிவாதிக்ய ரத்நாவளி முதற்பாகத்திற் செவ்வனே யலங்கரித்திருப்பதைக்கண்டு பேரிழவுகொண்டாடி அப்பெரும்புலையர்தாறுமாறாய்ப் பிதற்றியிருக்கின்றனர். அவை பார்க்க வழக்கற்பாலனவன்றான பண்பிற்றேனு மவற்றுட்சில வற்றைமாத்திர மவற்றின்றன்மை தோன்றவிண்டு விவகரிப்பாம். (குண்டலங்கள்பூணுநீர் சுரங்கடோறு மூழ்குவீர், பண்டிசங்கள்போலநீ மனத்துமாசறுக்கிலீர், மண்டையேந்துகையனை மனத்திருத்தவல்லிரேல், பண்டைமாலயன்றொழப் பணிந்துவாழலாகுமே) என்னுஞ்சிவவாக்கியர் பாடலுக்கு "அயன்றொழப்பண்டைமாலபணிந்து" என்று அந்வயித்துப்பிரமனைறொழும்படியாகப பண்டைமாலான நாராயணனைச்சரணம்புகுந்து என்றுபொருள கொண்டு, அதனால்வாழ்ந்திருக்கலாமென்பதேயுரியபொருளெனவும், அன்றிக்கே "பண்டைமாலடன பணிந்துதொழ" என்று அநவயித்துப் பண்டைமாலான சதுர்முகன்பணிந்துதொழும்படி வாழாடபடலாகுமோ வெனக்கொள்வதே யுரித்தெனவும் பொருள்கூறி விசித்திரம்பேசினர். இப்படிக்கன்றிச்சிவபரமாகக்கொண்டால் மண்டையேந்துகையனை யென்றமையால் பிரமன்றலையை யறுத்தபாவந்தலைக்கேறி யலைந்தவனாகியதன்மை வெளிப்படலா லநுசிதமெனக்கழித்தனர். இந்தப்பாடல் சிவவாக்கியமென்னுநூலிற்பெறப்பட்டது. இப்படியும் பொருள்விரிப்பாருண்டா? இப்படிக்கொண்டுகுறைப்பது யார்தான்செய்யமாட்டார்கள்? இதுமாத்திரம் விஷ்ணுபரமென்றழூதால் மற்றைப் பாடல்களுக்காரைக் கட்டிக்கொண்டிழவெடுப்பது? இனி, மண்டையேந்துகையனை யென்றனிமயா லபகர்ஷமுண்டாகாமையையீண்டுப பிரவசனிப்பாம். பிரமன்றலையை

ச் சிவபெருமான் கிள்ளினாரெனவும், அது சிவனுக்கு ஹத்தியாயமுடிந்ததெனவும், அந்தஹத்தியை விஷ்ணுவொழித்தாரெனவுமவர் கூறிமகிழ்வர். அப்பேயர் சிததாந்தப்படிப்பிரமன்சிவனுக்கும் பரனானபோது பிரமன்றலையைச் சிவனெப்படி யறுத்தல்கூடும்? இதனால், பிரமன் றனக்கும்பரனான விஷ்ணுவின்றலையை யறுக்கக்கூடுமன்றோ? இந்தமுறையால தாழ்ந்தவர்க்கேயுயாந்தவனையொறுக்கு மாற்றலுண்டென வன்றோசொல்லவரும்? இது அசம்பிரதாயமெனல்சாமானியருமறியக்கூடுமானதாலறுத்தவருயர்ந்தவருமறுபட்டவர்தாழ்ந்தவருமென்பதே சர்வசம்பிரதிபன்னமாதலறிக. மேலதியாயத்தால் சிவன் பிரமனுக்காதிககபரராக வெளிப்பட்டதேயன்றி விஷ்ணுவுக்குத்தணிந்தவராதலே சாலுமெனின், தன்னுடைய மகனாகிய பிரமனை யொறுத்த சிவனைத் தண்டித்துத்தடுக்குமாற்றல் பெருமையால் விஷ்ணுவுஞ் சிவனுக்குத் தாழ்ந்தவரே யாயினர். இதனால், விஷ்ணுவைக் காப்புக் கடவுளென்பதுங் காலவாரிககொண்டது. இப்படியேயன்றோ பிரமன் படைப்பும்பிடழிந்தொழிந்தது? அவன் சிவனாலிழந்த தலையை மீண்டுமுண்டாக்கிக் கொள்ளச சத்தியற்றமையால். இவ்வுண்மைபற்றியே யன்றோ (పరాత్పరతరో బ్రహ్మ తత్పరాత్పరతో హరిః। తత్పరాత్పరతో ఈశః తస్మాత్తుల్యోధికో నహి) என வேதத்திற் கூறப்பட்டது? இவ்வுண்மை யுணராமல் சிவாபகர்ஷம்பகர்வது எங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? இன்னும் பிரமன்பிருதிவிக்கும், விஷ்ணு ஜலத்துக்கும, உருத்திர மூர்த்தி அக்கினிக்குமதிதேவதைகளென்றபடிப்பிரமன் விஷ்ணுவிலும், விஷ்ணு வுருத்திரனிலும் வியாப்பியனாலமைவுடைத்தாக வுருத்திரனைக் காட்டிலு முத்கிருஷ்டராகப் பிரமவிஷ்ணுக்களைக் கூறுதலெங்ஙனம்? இந்தவிசாரத்தாற் பிரமனைச் சிவனார்தடிந்தது சாமஞ்சஸ மாதலறிக.

இனிக்குற்றவாளியாகிய பிரமனைச்சிவபெருமான் தண்டித்ததனா லவர்க்கு ஹத்திவருமாவென்பதை யூகிப்பாம். ஹத்தியென்பது கொலையால் வருந்தோஷம். சிவபெருமான் பிரமனது தலையையரித்ததனால் பிரமனிறந்ததாகப் பிரமாணமில்லாதபோது கொலையால்வரும் ஹத்தியவர்க்குண்டாவதெப்படி? குற்றஞ் செய்தவொருவனுக்குத்தண்டனையாக வொருகாலைவாங்கி விடினதனாலரசனுக்கு ஹத்திவந்துவிடுமா? சேதனனாகிய வரசனுக்கேயப்படிச் செய்வது தருமமாக வேதம்விதிக்குமானா லவ்வேதத்தையே யுயிர்கள் கன்மாநுகூலமாய் விதித்த பரமகருணாசாலியாகிய சிவனார்க்கு அச்செய்கை குற்றமாதலெங்ஙனம்? பிரமன் றனது தலையொன்று போய்விட்டதனா லிறந்தானாயினும் சிவனுக்கு ஹத்திவர ஹேதுவில்லாதபோது கட்டைக் கடியாகத்திரிந்து கொண்டிருப்பவனாகிய பிரமனைத் தண்டித்தது ஹத்தியென வெங்ஙன மடிக்கும்? எத்தனையோ பிரமர்தலைகளையும், எத்தனையோவிஷ்ணுக்கள்தலைகளையுங்கோர்வையாகக்கோர்த்து மார்பகத்திற் றரித்திருக்கு மாஹாத்மியம் சிவபெருமானிடம் வேதாதிகள் சொல்வதுண்மையாகவதனாலுண்டாகாத ஹத்தியீண்டெங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? சர்வசம்ஹாரகாலத்தில் எல்லாமொழிந்து போகச் சுட்டெரிக்கும்பெருந்தகையார்க்கோ சேதனகோடிகளிலோர்சந்துவாகியபிரமனைத் தண்டித்ததனால் தோஷம்வரும்? இதனால், சிவபெருமானிடமொருதோஷமுமேறினதில்லையென்பதே சத்தியமென்க. (அக்கினி தேவற்கசோத்தியென் றுசுக்கனைத்த, லைவச்சோலான் ருடி மலையநிப்பிற் - றுக்கியாய்) என்றபடியும், (சாற்றுங் கதிரவனுஞ் சீலமிலா னென்றும்) என்ற படியுமன்றோ வீண்டமைதி பெறும்? அன்றியும், பிரமனைத் தடிந்தவர் வடுகநாதரென்பதே நூற்றுணிபாதலறியாது திரிமூர்த்தியுத்தீர்ணமூர்த்தியிட மயங்கிக்கோடலு மடிந்தது. (சாதியாபிர

மால்களைப்பிழிந்துமாங்கனிபோற், கோஇவீசினுங்கடல்கவிழ்ந்தனையசெய்குருசி, பூதியாயினு நீடம்புருக்கபால பாணியனுய், பாதுபாதிபனவையிடைப் பகுந்தனன்வடுகன்) என்பதனுற்காண்க. இவனையே பரசிவமாக நூல்களுபசரித்துக் கூறுமெனக. இவர் சிவவிபூதியேயாகையால். எத்தனையோ பிரமாக்களையும், விஷ்ணுக்களையு மூண்டு ஏப்பமிட்டவராகிய வடுகநாதனை நோக்கினபோதே யப்பேதைசசூரம் பிணங்கவிடமின்றே! பிரமன்றலையரிந்ததற்கே ஹத்தியுற்றதவக்கபேரிதிராய ரொண்ணிறந்த பிரமவிஷ்ணுக்களை ஹத்திசெய்த காலருத்ரருக்கு என்னகதி கறபித்தனர்? இவ்வழுமூஞசித் தாதரிப்படி வீண்பகட்டாடுவதைவிட்டுச் சித்தசமானதத்தோடு சிந்தித்துப் பரசிவாதிக்யத்திற் பதிந்து பிழைக்கும வழியை யாமினிக்காட்டாநிறபாம.

சிவபெருமான் தமதுகரத்தில் பிரமனது தலையைத்தாங்கியிருப்பதெல்லா முயிர்களை மாட்டுவைத்த திருவருளேயாம. விஷத்தைக்கண்டத்திற ருங்கியதும, கங்கையைச சடையிறருங்கியதும், விஷ்ணுவாதியர் தலைகளை மாலையாகக்கொண்டதுமாகிய யாவுந தமது பாரமயத்தை யுயிர்களறிந்து பிழைக்கவே யன்றே சிவபெருமானிட முண்மைநூல்கள் கூறும? அப்படியே யன்றோ பிரம்ஹகபாலதாரணமுங் கொளளற்பாலது? பிரமஹவிஷ்ணுக்களஹங்காரத்தையடக்குதற பொருட்டென வெளிப்பட்ட கபாலதாரணம சிவனுக்கு ஹத்தியாகுமா? பிரமஹகபால தாரணமபோலவே நரசிங்கனையுரித்த தோலும், திரிவிக்கிரமனை முறித்துவாங்கியமுதுகெலும்பு மன்றி நீங்காது தரிததிருபபதும்ஹததியெனவேன் கூறிற்றிலர்? பிரமன்தலையோடுசிவனார்கையிலிருப்பதெல்லாம் ([illegible]) என்றதேத்யாதிசுருதிவாக்கியப்படி விஷ்ணுவைச்சூலத்

தில்நெற்றிமீதுகுத்திவாங்கியரக்தமும், சூலத்திற் கோர்த்து வாங்கிய ரக்தமும், ஒவ்வொரு விஷ்ணுவாகக் கசக்கிப் பிழிய வுண்டாகிய ரக்தமும் பிடித்து வைக்கும் பாத்திரமாத்திர மாகவேயன்றோ மேலோர்கொள்கின்றனர்? (நூறுகோடிபிரமர்கணொங்கினா,ராறுகோடிநாராயணரங்ஙனே,யேறுகங்கைமணலெண்ணிலிந்திரா, ஈறிலாதநல்லீசனொருவனே) என்னுந்திருவாக் குண்மையால் கண்டுணர்க. (வேதியனொருகையொடுமாலவன்மீதியும்) என்றபடியுங்கண்டாலன்றோ பிரமவிஷ்ணுக்கள் மாங்ஷியம்வெளிப்படும்? “எண்ணிலியிந்திரரெத்தனையோ பிரமர்களு, மண்மிசைமால்பலர் மாண்டனர்காண்” என்றபடியாலுங்காண்க.

இவற்றை யுணரு மறிவில்லாத படுபாவியார் மேல சிவவாக்கியத்தைப் பாழாக்கவந்தபடி அவர் மதத்தை யாமுஞ் செய்யவலியற்றோமா? எம்மதச்சாரமேயன்றி யீனமார்க்கங்களுக்குமே யன்றோ வதனை யநுவயிக்கவல்லேம்? சிவனார்க்குவந்த ஹத்தியைத் தனது ரக்த பிக்ஷையால் விஷ்ணுமாற்றினானெனவும், அது ஏசு என்பவர் தனது ரக்தத்தா லுயிர்கள் பாவத்தைப் போக்கினாரென்பதற கொக்குமெனவும், ஏசுவுக்குக் கிறிஸ்து வென்னும்பேரிருப்பதுவே கிருஷ்ணனைக் காட்டுமெனவும். அவரைச் சார்ந்தவப்போஸ்தலர் பன்னிருவருளரென்பதே பன்னிரண்டாழ்வார்களைக் காட்டுமெனவும், அவ்வேசுமதத்தில் மோக்ஷவீட்டுக்குச் சுண்ணாம்புக்கல் முதலியன கொண்டு ஏறிப்போகப் படிகட்டி வருகையிற் றடையுண்டுபோயிற்றெனக் கூறியுள்ளதே பாஞ்சராத்திரப் பிரவிஷ்டர் தம்முளு மப்படி நிகழ்ந்ததாகக் கூறு மாங்ஷியங் காட்டுமெனவுஞ் சமர்த்திப்பதேயாம். இதனால், ஒருமதமே யன்றோ பாஞ்சராத்திரம, கிறிஸ்துமார்க்க மென்னும் பரியாயநாமங்களால் வர்த்திப்பதாகக்கொள்ள விடந்தருகின்றது? இவ்விரு மதங்களையு

மொற்றுமை செய்யவேண்டுமென்னு மெண்ண மெமக் கில்லாமையா லிவ்வளவில் விடுத்தனம்.

மேலுண்மையால் (மண்டையேந்துகையனை) என்று சிவவாக்கியர் கூறிய தன்மை வெளிப்பட்டது. மண்டைபிரமனதும், அதிலுள்ள இரத்தம் விஷ்ணுவினது மாகையா லவ்விருவருககும் பரனுனதன்மை சிவனிடம் சித்தித்தது. இதனுல் சிவனருள்பெற்ற மேலோரைப் பிரமவிஷ்ணுக்கள் வணங்குதல செய்வாரென்பது தோன்றவே (பணடைமாலயனருமுப்பணிந்துவாழலாருமே) என விதந்தனராகப்பரமபண்டிதராயுள்ளபெரியோர்பொருளாவிரிப்பர். இந்தவியவஸ்தாவிசாரத்தால் மேலபார்த்தருசெய்யத்தலை நீட்டிய தாதனுரைதடுமாறியது காண்க.

இங்ஙனநிற்க, மேலபசவ்யார்த்தத்தையே யவலம்பித்து வேதபாரூயனுகிய சடகோபனுங் தனது தப்புரையில (பேசநினறசிவனுககும் பிரமனறனககும்பிறர்ககும், நாயகனவனே கபாலநன்மோக்கததுக்கணடுகொண்மின்) எனக் கூறியுள்ளானுகையால, யாமிதுவரை செயதுவந்த வுபநியாசத்தைத் தரிசித்தபேர்க்கதுவுந் துசசமாகவே கழிந்தலமைநிபெறுமென்க. கபாலநன்மோக்கம் என்றபடிப் பிரமகபாலம் சிவனுர்கையில்அபாவத்தையடையவேண்டியதாக வப்படிக்கின்றி யவருடையவுபாங்கங்களிலொன்ருகச சாசுவிதநிலையினதாக வவர்திருக்கரத்திலெனுஞான்றுமமைதல் சுருதிநிஷ்டமெனினப் பேயுரைக்குபஜீவனமெங்கேயுண்டாம் ? தோஷமாக வந்திருப்பினன்றோ தங்நிவிர்த்திக்கிடம்பெறும் ? பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதி சேதனகோடிகள் கர்வாபஹாரங்காரணமாகத் தாங்கியிருத்தலா லதற்கபாவ மோர்போது முண்டாகாதென்க. கபாலம் சிவனுர்கையி னீங்கியதுண்டெனினவரைக் கபாலபாணியென்று நூல்கள் முறையிடுவதெற்றுக்கு ? முன்னர்ப்பற்றியிருந்த சம்பந்தத்தாலெனின்,

அப்படியேயன்றோ பிரமனிடமு முன்சம்பந்தத்தால் ஐம்முகன் என்னு நாமம் பாராட்டல்வேண்டும்? நான்முகன், சதுர்முகனித்யாதி நாமங்களன்றி யங்ஙதாவழங்க ஹேதுவில்லாதபோது, சிவனாரிடமாத்திரம்பூர்வஸ்திதியை நோக்கலாயிற்றென்ப தென்னபேதமை? இதனால் சிவனார்க்கு ஹத்தியால் பிரம்ஹகபாலசம்பந்த மூண்டாகாமையால் தேவதாந்தர நிக்ரஹாநுக்ரஹத்வ சாமர்த்திய சீலத்தைக்காட்டு முபாங்கமாகச சிவனாரதனைத் தரித்திருப்பது காலத்திரயாபாத்யமாய் அபாவத்தையடையாதென்றே நிச்சயிக்கப் படாடமையால், அதற்கபாவமுரைத்த சடகோபன்முகத்தில சாணம் விழுந்ததென்க.

இனி, அந்நியஜன்குருக்களில் சிரேஷ்டனாகிய குருரனென்றுவழங்கிவரும் குருட்டுத்தாதனொருவன் இருந்தவிடந் தெரியாமல காஷாயதண்டவிசாஜனனேயோடியொளித்த தனதுபரமார்த்த குருவைசசோழமகாராஜன் பயத்தினின்றுங் காப்பாறறுமபொருட்டு அவனைப போல் தான் வேஷம்போட்டுக்கொண்டுவந்து அரசனால் கண்தோண்டப்பபட்டு அவமானமெய்திய காலையில் "சிவாத்பரதரம்நாஸ்தி" என்று அரசர்கோமான் கையொப்பம் வைக்கசசொல்லிக் கேட்டதற்கு (த்ரோணமஸ்திததஃபரம்) எனவக்குரூரன் பதிலாக விபரீதஞ்செய்தானெனத் தாமுங் கூறிக்கொண்டு வருமவ்வுண்மையையு நோககாமல் மேலே (மண்டையேந்துமையனை) என்பதற்குப் பொருள் விரித்ததுபோல் (சிவாத்பரதரம்நாஸ்தி) என்பதற்கும் அக்கோளகப்புலையர் செய்த வியாக்யானத்தைமீண்டுஞ் சற்றுவிரிப்பாம்.—மேல்வாக்கியத்தில் (பரதரசப்தத்திலே `தரப்பாலேசிவனுக்கு மேற்பட்டவனுக்கு மேற்பட்டவனைச் சொல்லுகையாலே) என்றுகூறி (இவ்வளவிலே சிவபரத்வம் சித்திக்க மாட்டாதல்லவா?) என்று சந்தோஷித்தனர்.•இதைப் பரி

யாலோசிக்கில் அம்மூதேவிமகனார் தன்மையே பிரகாச மாயிற்று. (சிவாத்பரதரம்) என்பதில் சிவனுக்குப் பர மாயுள்ளதற்குப் பரமென்று இப்பெரும்புலையர் பொ ருள்கொண்டபடியே யிவர்கள் குருராஜுங்கொண்டிருப் பனாகில் சிவம்=குறுணியெனவும், சிவாத்பரதரம்=கு றுணிக்கு மேலானபதக்கெனவும் பொருளுண்டாக (து ரோணமஸ்தி த்தத்பரம்) என வேறுவாக்கியமொன்றை யவனெழுதநேரிட்டதென்னை? துரோணத்துக்கு மேலி ட்ட (மூகக்குறுணிபரம்) என்னும் பொருளுண்டாகவன் றோ வவனெழுதல்வேண்டும்? அங்ஙனமெழுதாமையா ல் குருராஜும் சோழமகாராஜனைப்போல் தவறினனெ ன்றேயன்றோ சொலலவரும்? தங்கள்குருராஜனைவிட்டு அரசர்சோமானைமாத்திரம் பாழ்வாய்திறந்து பழியுரை த்தவப்பதடியை யென்னசெய்யலாம்? அவன் சித்தாந் தப்படிசிவஸ்தானத்தில் குறுணியளவையானபடியே, பிரமனது ஸ்தானத்தில பதக்கும், விஷ்ணுஸ்தானத்தில் முக்குறுணியு மளவைகளாகவேண்டியபடியால். "சிவா த்பரதரம்" என்ற மேலிடத்தில் பரத்துக்குமேலிட்ட பரம் என்று விபரீதப்பொருள்கொண்ட வவ்விழுதை யார் பின்வாக்கியங்களைச் சற்றேயூகிப்பாராக. (ప రాత్పరత రం బ్రహ్మ) என்று சுருதியிலும், "నాన్యో దేవమహంమన్యే రుద్రాత్పరతమంమహత్" என்று மங்கணிகர் வசனமாகப் பாரதத் திலும், "భూతంభవ్యభవిష్యచ్చ ఇష్టంకృష్ణాత్పరతరం" என்று பிரம்மஹ தேவர் வசனமாக ஷை பாரதத்திலும் பெறப்பட்டவாக் கியங்களிற் போந்த பரதரசப்தங்களுக் கென்ன விபரீத ப்பொருள் சொல்லித் தலைநீட்டுவாரோ அறியேம். மே ல்வாக்கியங்களுக்கு முன்னமேதானே வியாக்கியாதாக் களேர்ப்பட்டுப் பொருள்விரித்துள்ளாராகையா லவற் றோடு முரணி யவ்வந்தியஜமதப்பிரஷ்டர் கோடுகோ டெனப் புலம்புவாரொவி னதைப்பெரும் பிதற்றெனக்

கழிப்பதன்றி யாரோ சந்மானிப்பவர்? இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இனி, "మృగోనభీమఃకుచరో గరిష్ఠాయస్యోరుషు త్రిషు విక్రమేషు" என்னும்வசனமொன்றைத்தீட்டி யாதொருநாராயணனுடைய மகாவைபவ சாலிகளுமாய் மூன்றுபடிப்பட்டதுகளுமா யிருந்துள்ள அளக்கிறஷியாபார்தங்களிலேபீமசப்தவாச்யனைப் பயங்கரனைருத்ரனைவன்மான்குட்டியோடொத்தவனைக ஹிமவத்பர்வதத்திலே முடங்கிக்கிடந்தானென்று வியாக்கியானஞ்செய்துபுலம்பினர். மேல்வசனத்தில் பதம்பிரித்துரைக்கவந்த வப்பண்டிதக்கழுதையாவார்ஹிமவத்பர்வதத்திலென்றுபொருள்கூறியதற்கு அங்கேயிடங்கொடுத்தபதமேது?(ம்ருகோன) என்பது மான்குட்டியோ டொத்தவனைக வென்று எப்படிப்பொருள்தரும்? பீமசப்தம் ருத்ரபரமாகப் பிரகிருதத்தில் விநியோகந்தேடியதும், சரிஷ்டா, குசரஃ என்னுஞ் சப்தங்களுக்குப் பொருள்கூறியதுந் தலையெடுக்காது! எடுக்காது!! எங்ஙன மெனின், மேல்வசனம் "మృగోనభీమఃకుచరోగిరిష్ఠాయస్యోరుషు త్రిషువిక్రమేషు" என்று வெளிப்பட்டு யாதொருவருடைய பெரியனவாகியமூன்றளவுகளுமியங்கும் போது, பீமஃ=பயங்கர முடையனவும், குசரஃ=குமார்க்கத்தில் சஞ்சாரஞ்செய்வனவுமாகிய, ம்ருகஃ = ஸிம்ஹவ்யாக்ராதிகள், நசயிஷ்டா = சயனித்துநித்திரை செய்யவில்லையோ, (அவருடைய) த்ரீக்ஷ்ணஃ= இரண்டு அடிகளேயுமறிவோ மென்றுமுன்வாக்கியத்தில் சேரக்கடவது. இப்படிப்பொருளுரைப்பதைவிட்டுச்சிவலிங்கையே தவமாய்க்கொண்டு அப்படுபாவியார்குணர்த்த பாழுரைபறந்தது! பறந்தது!! அக்குண்டக்சேயுதகரித்தபடியு மந்தவசனத்தில் சரிஷ்டா = ஹிமவத்பர்வதத்திலே முடங்கிக்கிடந்தா னென்றுபொருள்கூறுவதற்குப் பதமேயில்லை.அவரோ கரிஷ்டாவென

ப்பாடமோதித் தமதுபாமரத்தை விளக்குமார்முயினரா கையால். இதையிவ்வளவில் விடுத்தாம்.

இதுநிற்க, ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் அனற்பத மாயிருந்தவிருப்புப்படியேயிச சிவபாரமயத்தைநாட்டி வெளிப்படுத்திய சுலோகங்களுக் குள்ளபடியே அந்த மகிமையுண்டெனி னிக்காலத்திலு மவைகளைக்கொண் டொருவன் சிவபாரம்யத்தை முற்படியே யேன்செய் யககூடாதென்று விசித்திரம்பேசினா. இவர் ஐயறிவோ டுகூடிய மானிடராயினிப்படிபபிதற்ற மாட்டார். இவர் களிலோர் பேயாழ்வான்கிழியறுத்துக் கிழியுண்டகதை யைமறந்தனர்போலும். அவ்வந்தராயன்பாட்டைபபாடி யெந்தக்கொசவனுவது தங்கள்விஷ்ணுபாரம்யத்தையே னதாபித்துக் கொளளக்கூடாது? மல்லாந்துமிழ்ந்தான் மார்மேல விழுமென்றறியாத வம்மடைய சிரோமணி யார்க்கதுசெய்தல் தமமால் கூடாதெனக்காட்டியபடி யே யாமுனு சொல்லகில்லேம். எம்மபெருநிதிகளாய்வி ளங்கும் ஹரதத்தரமுதவாக்குக் கன்றுமின்றுமேயன்றி யென்றுமவ்வாற்றலுண்டெனவும், அவ்வண்ணமேயாவ சிகம்வரப்பெறுங்கால் நடத்தவல்ல பெரியோரிக்காலத் திலுமுண்டெனவுந் துணிந்து கூறுவோமாக.

இவ்வுண்மையறியாதுமுழுதுங்குலைக்கத்தொடங்கி யவஞ்ஞமவிப்பிறவியார் அத்துஷ்டவாசகத்தின் முகவு ரையில்சிலவிசித்திரம்பகர்ந்ததையுமீண்டுவிசாரிப்பாம். தக்ஷிணமூர்த்தியென்னுஞ்சிவனையும், சரஸ்வதியையும், வால்மீகர்முதலினேரையுந்தம்முடைய சக்திசாகரசீகர த்தாலேயபிடுக்கிக்கொண்டமாஹாத்மியம்தங்கள்குதிரை மூஞ்சியாகிய ஹயக்ரீவரிட முண்டெனக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். சகலபிரமாணங்களுக்குள் சிரேஷ்டதமங் களான சர்வோபநிஷத் பிரதிபாத்யராயுள்ள பரசிவப் பிரபுவின் மஹிமார்ணவங்களையறிந்தானந்திக்கும் பாக்

கியசாலிகளல்லாத பாஷண்டஷண்டாள் துக்கிதாளா ய்ப் பரமேசுவரநிந்தையிற் படிந்தே புழல்வர்! உழல் வர்!! ஈசாவாஸ்யமுதல் முக்திகோப நிஷத்திறுக நூற் றெட்டுப நிஷத்துக்கள் வேதாந்தமெனப்பிரதயக்ஷீகரித் திருககுமவற்றுள் ஈசாவாஸ்ய மென்னு முபநிஷத்பிரத மத்தினுபக்கிரமத்தில் "ఈశావాస్యమిదంసర్వం యత్కించజగ త్యాంజగత్" என்றுந்தொடக்கத்தில் ஈசசப்த மிருப்பதா லும், முக்திகோப நிஷத்தென்னு முபஸம்ஹாரோப நி ஷத்தில் "చతుర్విధాచయాముక్తి ర్మదుపాసనయాభవేత్। తైవల్య ముక్తిరేకైవ పారమార్థికరూపిణీ" என்னும் ஸ்ரீராமவசனத்தில் கைவல்யசப்தம் வெளிப்பட்டு "నసపునరావర్తతే" என்னுஞ்சுருதியை யநுசரித்துக கேவலசபத சிவசப்த ஸாமாநாதிகரண்யம் பெறப்படுவதாலு முபக்ரமோபஸ ம்ஹாரங்களால் சகலோபநிஷதது களுககுஞ்சிவபரதவ சித்தியேபிராப்தமாயிற்று. இவற்றின்மத்தியில ஸ்ரீதக்ஷி ணாமூர்த்திபரமும், ஹயக்ரீவபரமுமாகப பெறபபட்ட வுபநிஷத்துக்க ளிரண்டில் தக்ஷிணாமூர்த்யுபநிஷத்தில "సురగురుంధ్యాయామ్యభీష్టప్రదమ్" என்னும்வசனத்தில் குரு சப்தம் பிரகாசிக்கின்றது. ஹயக்ரீவோப நிஷதநின்றிம த்யாவஸானங்களில் தேடிததேடிப் பார்த்துங்குருசப்த மாவது, அதன்பரியாய சபதமாவது காணக்கிடைதா யிற்று. இங்ஙனமாக, "గుకారోంధకారస్య రుకారస్తన్నిరుధ్యతే" என்றபடி குகாரமொழிக்த குகாராந்தகார ஸ்வரூபியா கிய ஹய்க்ரீவர்பால் தத்ஞானாந்தகார த்வம்ஸகராகி ய ருகாரஸ்தேஜஸ்வரூபராகும் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்திக்குவி யாப்பியங்கூறியது அவைகதிகபோத மென்றே நிரோ தஞ்செய்யப்பட்டது.

இதுநிற்க,பாசுபதம்வாமபாசுபதம்,தக்ஷிணபாசுப தம்எனவிரண்டாகப்பிரிந்ததையேயன்றோ"ప్రమథగణాను గామినఃకేచన"என்றதில்கேசனசப்தங்காட்டுகின்றது? அதி

ல் தக்ஷிணபாசுபதமேயன்றோ சாம்பவாக்ரேசர்களாலாதரிக்கப்பட்டுசைவாசாரமென்னும் பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றது? இதுகேவலம்வைதிகமென்னுமுண்மை பாசுபதோபநிஷத்தென்னு மோருபநிஷத்துக் காண்டலேகாட்டும். பாசுபதத்துக்குண்டாயிருக்கிறபடியே பாஞ்சராத்திரதுக்கென்றோருபநிஷத்துமுண்டானதில்லையாக் வினுவைதிகநிஷ்டமாகிய வப்பாஞ்சராத்திராவலம்பகர் வைதிகமாகிய பாசுபதத்தை மேல, "ప్రమథగణానుచారిణః ...ః" என்றசாமானிய வசனத்தால் நிந்தைகூறத்தொடங்கியது பதிவ்ரதாசிரோமணியைவிபசாரியாயுள்ளவள் பரிந்துமகிழ்வதுபோலவேயாம். இவ்வுண்மையறியாது பாசுபதம வேதபாஹ்யம என்று கரகோஷஞ்செய்வார் துரகதியை யாமென்னென்று வியப்பது? உபநிஷத்துகளில் மந்திரிற பெறபபட்ட பாசுபதம் அவைதிகமும், அங்கெ பெறபபடாத பாஞ்சராத்திரம் வைதிகமுமாவது கலிகாலப்பண்பாம. இனி விவிலியநூலும வைதிகமாகலாமபோலும், இபபடி வரம்பிகந்துவாய்வமபாடு மநதபரம்பரையார்க்கு எத்தனைகோடி நியாயங்காட்டினுமேறாது! ஏறாது!! இதனுல, வைதிகராகியபாசுபதர்களிடத்தில பாஷண்டராயுள்ள பாஞ்சாரத்திரிகளநூறு பங்குநாஷணம நிஸ்புருஷமென்க.

இன்னும், "దీక్షితాః పాంచరాత్రేషు భవంతి బ్రాహ్మణాధమాః" என்னுமகூர்மசம்ஹிதாவசனத்தால் பாஞ்சராத்திரிகளே கௌதமசாபத்துக்குள்ளானதைமறைத்துப் பாசுபதர்க்கேயதுவந்தது என்றுகுரைத்தமூடர்களைப் பிரமாணமென்னுந்தடிகொண்டு மண்டைபிளக்கவடிப்பதேயுக்தம்! யுக்தம்!! இப்படியேயின்னும், வேதத்திலில்லாத "శైవాన ...త్య ప్రమథనయనా" என்னும், "శైవాద్యాశ్చ ...ః" என்றுஞ் சில பொய்யுரைகளையும், வைதிகஹீனஞகிய வேதாந்த தேசிகன் என்னுந்திருட்டுப் பெயர்த்தாதனும், அவை

திக சிலனாகிய அந்தியஜாரியனுங் கூறியுள்ள சிலதப்பு வசனங்களையுமே யாதாரவாய்க்கொண்டு பாசுபதபஙகஞ் செய்யவந்தவப்பஞ்சமச்சிரேஷ்ட னெண்ணமெப்படி மு ன்னுக்குவரும்? மேலெடுத்துக்காட்டியவநாசாரிய னெ னுங் காட்டெருமைகள் வீழ்ந்துகலக்கிய சர்வஜ்ஞோப யுக்தமான பிரமாண மென்னுந் தடாகஜலத்தைத்தெளி வித்துவழங்கவந்த தேசிகரதநமாய் விளங்கும் அப்பதீ க்ஷிதஸ்வாமிகளை யோர்தேவதாசியானவள் பரிபவப்படு த்தினளென்று அப்பேதைமகனார் பின்னும்புலம்பினார். இதைவிசாரிக்கையில், தீக்ஷிதஸ்வாமிகளால்பலமுறைய பஜயம்பெற்றுப் பரிபவமெயதிவந்த தாத்தாசாரி யென் னுமவைதிகனானவன் தீக்ஷிதருபத்திரவத்தைப்பொறுக் கமாட்டாம லிவரிடததினின்று மெப்படித் தப்பிதது க கொள்வதென்றேநாள் தன்னுடைய மனைவியோடு யோசிக்கையில், அம்மாது சிரோமணி புருஷனுக்குத்தி ருப்திகூறி அவரை நானஜெயித்து விடுகிறேன்பாருமெ ன்று மறுதினந் தாத்தாசாரியோடு தானேராஜசபைக்கு வந்தனள். அந்தமஹாசபையில் தாத்தாசாரிக்குப்பக்க லினின்றுகொண் டுபசாரஞ்செய்பவள்போலபினயித்தி ருந்த வப்பார்ப்பனமாது அங்கேயெழுந்தருளி யிருந் த தீக்ஷிதமூர்த்திகளுக் கெதிராகத் திரும்பிக் கொண்டு நமைமேலிட்டுச சொறிகின்ற வியாஜமூலத்தால் அவர் பார்க்கும்படித் தன்காலைத்தூக்கித் தொடைமூலத்தை யவருக்குக் காட்டினள். உடனேதீக்ஷிதர் தலைகுனிந்து நிமிர்ந்துபாராது விட்டனர். இப்படிக்குத்தலைகுனிய நேரிட்ட துண்மையே! இந்தப்பிரபாவமெல்லாந் தங்க ளாசாரியர், ஆசாரியஸ்திரீகள்மகிமைகளாகவே வெளி ப்பட்டவதிசயமே! அதிசயம்!! இப்படியகந்தமுளவற் றை விரிப்பது அவசியமன்று.

இதுநிற்க, "ஆகாசாத்பதிதம்தோயம், யதாகச்சதிசாகரம், சர்வதேவநமஸ்காரம, கேசவம்பிரதிகச்சதி" என்னும்வசன

மொன்றெழுதி, இதை ஸ்மார்த்தர், மாத்துவர், வைஷ்ணவரென்னுந்திரிமதஸ்தருந் தினமும் அநுஷ்டானுந்தத்தில் படிக்கின்றார்களெனவும், இதுகுறுநிலமன்னர் பகுதியெல்லாஞ் சக்கிரவர்த்தியினிடத்தே யடைவதுபோலச் சகலலோகேசுவரர்களுக்கும் பரமேசுவரராய் விளங்கும் விஷ்ணுவினிடத்தே சகலதேவர்களுமடைய வேண்டுமென்பதனைக் காட்டுமெனவும் "மோக்ஷமிச்சேத ஜநார்த்தநாத்" என்றபடியறிந்த சிவத்விஜர் சந்நியசித்து ஏகதண்டந் தாங்கினவராகிச் சதாநாராயண மந்திரத்தையேயுச்சரிப்பதன்றியில் தங்களையாரேனும் வந்தனுதிவழிபாடுகள் செய்யுங்கால் நாராயணஸ்மரணையே செய்கின்றார்களெனவும், இவ்வுண்மையையறிந்துமுலகில்விஷ்ணுபாரம்யபுத்திவாராமல் சிலர்கெடுகின்றனரெனவு மவ்வழுமுஞ் சித்தாதர் அதிகமனஸ்தாபத்தையடைந்தனர். அப்பெருந்துரோகியார்க் கெப்பொழுதும் விசனப்பட வேண்டியது பூர்வாபரகர்மபலமாகையால் யுக்தந்தான்.

மேல்சுலோகங்களில் "கேசவம்பிரதிகச்சதி" என்னுமுண்மையை யறிந்தே சத்துக்களாயுள்ள பெரியோர் சிவாராதனத்திற்பரத்துவபுத்திபண்ணிவருகின்றனர். எங்ஙனமெனின், சகலதேவர்களுக்கு மாத்மாக்கள் செய்கிற நமஸ்காரத்தைக் கேசவபதவாச்யராகிய நாராயணர்வாங்கிச்சிவபெருமானிடஞ்சேர்ப்பிக்கின்றார் என்பதேயுண்மைக்கருத்தாம். "நாராயணாயேதி ஸமர்ப்பயாமி" என்றுநாராயணனுக்கே சகலத்தையுமர்ப்பணஞ் செய்கிறதும், "ஸர்வம் க்ருஷ்ணார்ப்பணம்" என்றுகண்ணன் கையில் சொன்னதும் சிவனிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறதற்காகவேதவிரவேறில்லை. "ப்ரஹ்மார்ப்பணம் ப்ரஹ்மஹவி:" என்னுங் கீதாவாக்கியத்தால் பிரம்மசப்தார்த்த ஸ்வரூபனாய் விளங்குஞ் சிவபெருமானையே கிரகிக்கவிடமுண்டானதால் தேவ

தாந்தர பாரம்யசித்தி யங்கேதலைகாட்டாதெனவறிக. இதை யுவமித்துரைக்குங்கால் குடிகள் கலெக்டரிடத் திற்கொடுக்குங் கந்தாய திரவியங்களைக் கவர்னர்வாங்கி மஹாராணியவர்களிடஞ்சேர்த்து விடுவதே யோசிக்கப்படுமாகையா லிவ்வுபமானதிர்ககபரியாலோசனையில்நாராயணபரத்வம்நாடாது! நாடாது!! குடிகளுயிர்களும், கலெக்டர்கள்தேவர்களும், கவர்னர்விஷ்ணுவும், மஹாராணியார் சிவபெருமானுமாகவுவமைகூறியசாத்ருசத்தால் (கேசவம்பிரதி கச்சதி) என்பதற்கு விஷ்ணுவாதிக்கியஹானியுண்டாயிற்றென்க. தேவர்களுக்குப்பிறர்செய்யு நமஸ்காரம் கேசவனை யடைகிறதென்பதைவிட்டுக்கேசவனுக்குத் தேவர்கள் செய்கிற நமஸ்காரம் என்றுபொருள் கொண்டுவமைகூறியவம்மூடசிரோமணியார்புத்தியின் தெளிவே! தெளிவு!! கேசவனுக்கு அநந்யாதிபதித்வமில்லாவிடினும் சிவபக்தசிரோமணியாகையால்பிரதக்ஷிண நமஸ்காராதி ஸ்தோத்திரங்களால் அவரையாராதித்தல் சர்வவைதிகஜனசம்மதமேயாம். இதல்ல, ஸ்மார்த்தசிலர் (கேசவம்பிரதிகச்சதி) என்றுகூறுவதனுண்டாகிய சிவபரத்வஹானியாது? அவர் செய்யும் பஞ்சாயதனபூசையில் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு மத்தியஸ்தானத்தி லுச்சபீடமிட்டு ஏனையசாளிக்கிராமமூர்த்தி முதலிய நால்வர்களுஞ் சுற்றுமூலைகளி னீச்சபீடங்களிட்டு ஆராதிப்பதுமேயன்றோ சிவபாரம்யத்தைக்காட்டும்? இன்னும், ஆவுடையாளான விஷ்ணுகீழும், லிங்கவடிவமான சிவபெருமான் மேலுமிருப்பதனாலுமவ்வுண்மைவிளங்கும். சாளிக்கிராமமாத்திரம்விஷ்ணுஸ்வரூபமென்பதொழிய வாவுடையாளை யங்ஙனம்பாஞ்சராத்திரிகளொப்பார். ஒப்பாவிடில், மோகினியவதாரஞ்செய்தவிஷ்ணுவைப் பலாத்காரஞ்செய்துதுரத்திப்பிடித்துக்கீழேதள்ளித் தர்ஷிக்கும்போது அந்தச் சிவதேஜஸை மோஹினிதாங்க மாட்டாமல் கெண்டமென்கிற

கன்னப்பிரதேசத்தால் வாந்திசெய்ததினால் கெண்டகி யென்னுநதியுண்டாயிற்றெனவும், அதிலுள்ளசிலைகளே சாளிக்கிராமமும், ஆவுடையாளுமாகப்பிரத்யக்ஷீகரித்திருப்பதென்று நூல்களாலும், அநுபவத்தாலும் மேலோர்கூறுவதைப்யெப்படிபரிகரித்துக்கொள்ளக்கூடும்? சிவபெருமானை யூர்த்துவரேதசென்று வேதங்கள் கூறுமுண்மையே யன்றோ மோகினிபால்சிந்திய வவருடைய ரேதசு மேல்நோக்கி வாயின்வழியே வந்துவிட்டது? இப்படியனந்தபிராகாரத்தால சிவசம்பந்த நோக்கத்தால்விஷ்ணுவாராதனம் ஸ்மார்த்தாகளுக்குப் பரிக்ருஹீதமும், சிவபரத்துவபுத்தியுமுண்டா யிருப்பதறியாது அவர்விஷ்ணுவாராதனம் பண்ணுகிறாகளேயென்று ரோதனஞ்செய்யவநதது எப்படியேற்றம் பெறும்?

மேற்கூறிய நியாயமேயன்றி அன்யதாகிரகிப்பது கூடாது. எங்ஙனமெனின், "స్తోమంవాఅవ్యయద్రాయసర్వేషు యద్ద్వారాయనమసాంధిష్ఠన" என்னுஞ்சுருதியால்சர்வதேவதா நமஸ்காரம் ஸ்ரீசிவபெருமானையே சேரக்கடவதென்னுமுண்மைவெளிப்பட்டமையா லிந்தச்சுருதிக்குவிருத்தபரமாக (கேசவம்பிரதிகச்சதி) என்னும் ஸ்மிருதியில் பொருள்கோடல் அசங்கதம். இந்தஸ்மிருதிவசனம் கேசவராயுள்ள நாராயணரிடத்தில் சர்வநமஸ்கார மடைவதென்று மாத்திரமே யுணர்த்திற்றன்றி நாராயணரவற்றைச்சிவனார்க்கர்ப்பணஞ்செய்கிறாரென்று விளக்கினதில்லையெனின், அந்தவாக்கியந்தானே சர்வதேவநமஸ்காரம் என்று பொதுவானே சொல்லிற்றன்றிச் சிவனை விளக்கிற்றன்றாகலின், பிரகிருதோபயுக்த சாதகமாகாதெனத் தள்ளப்படும். சர்வசப்தத்தாலே சிவனுருமடங்குவரெனின், சர்வசப்தத்தாலே கேசவருமதிலடங்கலால் வியபிசரிக்கப்பட்டொழியும். யாவருக்கும் எஜமானனென்கையில, யாவருமென்பதிலெஜமானனை

க்கூட்டுவது தவறெனின், இந்திரனைத் தேவர்களுக்கெல்லாந்தலைவனென்கையில் அவன் பிரமனுதியர்க்குந் தலைவனுத லெங்ஙனம்? பிரமனைத் தேவர்களுக்கெல்லாந்தலைவனென்கையி லவன் விஷ்ணுமுதலினோர்க்குந் தலைவனுதலெங்ஙனம்? அப்படியேயன்றோ நாராயணரிடமுங் கொள்ளத்தக்கது? நாராயணரிடத்தில் சர்வதேவநமஸ்காரம் சேருமென்கையி லவருக்குக் கீழ்ப்பட்ட சர்வருமென்றே பொருளுண்டாமன்றி அவர்க்குப் பரமாய்விளங்குஞ் சிவபெருமானு மவரி லடங்குவரெனப் பொருள் பயவாது. இவ்வுண்மை விசாரத்தாலும், மேற்காட்டிய சுருதிபோதகத்தாலும்சிவனுர்க்கேவிஷ்ணுவின்றென சர்வதேவதா நமஸ்காரம் அர்ப்பணமாதல் வைதிகநிஷ்டராயுள்ள சத்துக்கள் துணிபாம. இப்படிப் பொருள்கொண்டாலன்றி அபபேதைமகனுருதகரித்த ஸ்மிருதிவாகியம் பிரமாணமாகாது. மேலயாமுதகரித்த சுருதிக்கு விரோதப்பட்டுப்போமாதலால.

இதுநிற்க, சர்வகர்மாரமபங்களிலும் திரவியசுத்தி செய்யத்தொடங்குகையில புண்டரீகாக்ஷ ஸ்மரணை செய்யத்தக்கதென்றும் பாஞ்சராத்திரிகள் புலம்புவர். சாமவேதம பிரதமமந்திரத்தில் சர்வகர்மாரம்பங்களிலும் விருபாட்சஸ்மரணையே செய்யத்தக்கதென்றுணர்த்தும். "తపశ్చతేజశ్చ" என்றுபக்கிரமித்து "కర్తాధిపతయేనమః" என்றதைமுற்றும்பிரசம்சித்து "తత్రజపేద్విరూపాక్షీ" என்று கூறுகையாலும், இதற்குபப்பிரம்ஹணமாகச் சைவபுராணத்தில் "అపవిత్రంపవిత్రోవ సర్వావస్థాంగతోపివా। యః స్మరేద్విరూపాక్షం సబాహ్యాభ్యంతరశ్శుచిః" என்று பெறப்பட்டதாலும் சர்வகர்மசமாராத்யனுக வாதியந்தங்களில் சிவபெருமானே சொல்லப்பட்ட வுண்மை வெளிப்பட்டதனுல் நித்தியகர்மமானசந்தி விஷ்ணுபாரம்யம் பெறுமென்றழுவந்த நிஷிருஷ்டோக்தி நிரஸ்தமாயிற்றெனக.

இதுநிற்க, சகலலோகேசுவரர்களுக்கும் பதியான பரமேசுவரரென்று விஷ்ணுவை சொல்லிக்கொண்ட வப்பதிதர்பேராசை சாலப்பெரிது! பெரிது!! ஈசுவரன் கோயில், பெருமாள்கோயிலென்றுலகில் சர்வத்ரசாதாரணமாய்ரூடியாகவழங்கிவரு மநுபவத்தாலும், "ఈశ్వరస్సర్వభూతానాం" என்னுங்கீதாவசனத்தாலும், "సాంబస్సర్వ సాక్ష్యం" என்னுஞ்சுவேதாசுவதரமந்திரத்தாலும், மாயியான சிவபெருமானுக்கேபரமேசுவரத்வம்சித்தித்தபன்பால்விஷ்ணுவின்றலையி லதைபெற்றப்பார்க்குதல் சக்கிரவர்த்தியினுடையமணிமுடியையேவலாளியொருவனுக்குச்சூட்டமுயலும் பண்பிலிழிந்தொழியும். "తమీశ్వరాణాం పరమం మహేశ్వరం తం దేవతానాం పరమం చ దైవతం పతిం పతీనాం పరమం పురస్తాద్విదామ దేవం భువనేశమీడ్యం" என்னுஞ்சுவேதாசுவதரவசனத்தாலும் சர்வலோகேசுவராகளுக்கும் பரமேசுவர ரின்னுரெனபது தெற்றெனவிளங்கும். இனி (மோட்சமிச்சேத்ஜநார்த்தனாத) என்று காட்டிய வசனம் சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தில (கOO) வது பக்கமுதல் (ககூ) பக்கம் வரையில் விசாரித்துக கண்டிக்கப்பட்டிருத்தலேபோதும். இதுநிற்க, சிவத்விஜரா யுள்ளபேர் சந்யசித்து ஏகதண்டந் தாங்கித் திரிகின்றனரெனவும், அவரையாராவது வந்தனாதிகள் செய்தால்நாராயணஸ்மரணை செய்கின்றனரெனவுங்கூறிய விசித்திரத்தையோசிப்பாம். சிவத்விஜர்க்குச சந்யாசம் யாண்டும் விதிக்கப்படாத றட்பந்தேராமல் அவர்க்கு ஏகதண்டத்தையு மெடுத்திசைதத வவ்வேளைமகன்றிழிவுரையேற்றம் பெற்றதெலங்ஙனம்? ஏகதண்டந்தாங்கு மெதிவரர் சந்யாசிபவிப்பிரருட்சந்யசித்துக்கொண்ட ஏகாத்மவாதிகளே யாருமுண்மை யறியாமல் பதார்த்தத்திரயப்போதகராகிய சிவத்விஜரென்னும் ஆதிசைவர்பாலவ்வசந்யாசார்த்தை யாரோபிக்கவந்த வசட்டுரையடியோ ராய்ந்தோவ்வ இதுநல்; சிவத்விஜர் நாராயணஸ்

மரணை செய்கின்றார் என்று நகையுரையுநாசம் பெற்ற
தென்க. ஆகவே, சாமானியவிப்பிரர்க்கே அது ஆசார
மாயிற்றென்பது வெளிப்படை. அவ்வாறு மவ்வாசார
மபற்றுவதென்னையெனின், மேல் (கேசவம்பிரதிகச்சதி)
என்னும் வாக்கியத்துக்குரைத்த நியாயபரியாலோசனை
யிலதனாலும் பாதகமுண்டாகாதென்க. பிறர்செய்யு நம
ஸ்காரங்களை ஸ்மார்த்த எதிகள் நாராயணருக்கு எப்ப
டி வசனபூர்வகமாய் அர்ப்பணமபண்ணுகிறார்களோ அ
நதப்படிசசே நாராயணரு மவற்றைவாங்கிவசன பூர்வ
கமாயச சிவனிடம் அர்ப்பணம்பண்ணி விடுவாரெனி
ன், அதனால விஷ்ணுவுக்கு உதகாஷம பிராப்தமாவ
தெப்படி? விஷ்ணுவாராதனமுதலியன சைவருக்கும,
ஸ்மார்த்தருககும விரோதமாயினன்றே நாராயணஸ்ம
ரணையால விஷ்ணுவாதிகயத்தையெடுக்கும? சிவபக
தாகளோசசொல்லெனனப்படுவாராகிய நாராயணரை ஸ்
மாநதல சிவஸ்மரணை மாத்திரமாகவே கொள்ளப்படு
மெனக. நாராயணஸ்மரணை செய்தபோதிலுங் குற்றமி
ல்லையெனபது மாத்திரமே யாமின்றி விசாரிககவந்த
னறி அந்த நாராயணஸ்மரணையே எதிகளுக்குரித்தான
முக்யமந்திரமென வங்கிகரிக்கவில்லை! அவர்க்குமுக்கிய
மந்திரம் பிரணவமாகிய தாரகமேயாகையால் மந்திர
ராஜமாகிய வப்பிரணவமாகிய வுயிர்நீங்கியவழிக் கேவ
லவுடல் சடத்வமபெறுமபணமாத்திரமாகவே கழிக்கப
பாலதாகு மவ்வசட்டுமந்திரம் எப்படி யெதிவர்க்கு
முக்யப் பிரதாயகமாகும்? எந்தப பததிக்காரரும் எ
திகளுக்குநாராயணஸ்மரணை விதியாமையாலும், எதிக
ளுட சிலர் பிரணவத்தையே யுச்சரித்தலாலும், வேறு
சிலர்* சிவஸ்மரணையே செய்தலாலு மவை சிஷ்டாசார
மாத்திரமாகவே கிரகிக்கபபடு மென்க. இவ்வுண்மை
யை விசாரியாமல் சிவவேதியருக்கும், சாமானியவேதி
யருக்கும் வேற்றுமைதெரியாது குழறிவழிந்த வப்பட்

டைகாமப் பாஞ்சராத்திரியார் விஷ்ணு பாரம்யம் நாட்டவெழுந்தது சேற்றில்நட்டகம்பமாயிற்றென்க.

இங்ஙனமிருக்க, பகவத்கீதையிலுள்ளதாகவொருவசனத்தையும், பாகவதத்திலுள்ளதாகவொருவசனத்தையுங்காட்டி யவ்விரண்டு வசனங்களாலும் விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் வேறுதேவதாராதனஞ் செய்தல் பிழையாமென்னும் பொருளை விளக்கி, அதனால் ருத்ரேந்திராதியாகளுடைய அந்தராந்தரங்களை யறிந்து விசிதமாகத் தெரிவிப்பது எப்படித் தூஷணமாகுமென்றுதாம்செய்யுஞ் சிவநிந்தைக்குப் பரிகாரந்தேட முயன்றனர்.

இதனை முறையே பரிகரிப்பாம். கீதையில் "ఉత్తమః పురుషస్త్వన్యః పరమాత్మేత్యుదాహృతః। యో లోకత్రయమావిశ్య బిభర్త్యవ్యయ ఈశ్వరః" என்னும வசனத்தால் அழிவில்லாத ஈசுவரனென்று யாதொருவன்மூன்றுலோகத்தையும் பரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனோ, அன்னியனும், உத்தமனுமாகிறவனே ஆத்மாவென்றுசொல்லப்பட்டான் என்றுபெறப்பட்டது. இதனால், புருஷனென்று சொல்லப்பட்டவன் யாவனே, அவனே யாச்சிரயிக்கத்தக்கவனென்றுகொண்டு என்னுலே சரணமடையப்பட்டிருக்குமந்த வீசனையே நீயுஞ் சரணமடையக்கடவாயென்றுஅர்ச்சுனனைக்குறித்துக் கண்ணன் சொல்லிய வாய்மைப்பாடுவெளிப்பட்டது. "ఈశ్వరస్సర్వభూతానాం హృద్దేశేఽర్జున తిష్ఠతి। భ్రామయన్సర్వభూతాని యంత్రారూఢాని మాయయా॥ తమేవ శరణం గచ్ఛ సర్వభావేన భారత। తత్ప్రసాదాత్పరాం శాంతిం స్థానం ప్రాప్స్యసి శాశ్వతం" என்னும் வசனத்தால் வாராய் அர்ஜுனா! மாயையாகிற யந்திரமென்னுஞ் சக்கரத்தை யடைந்திருக்கிற சகலபிராணிகளையுந் தன்து மாயையால்சுழற்றிக்கொண்டிருப்பவராய்ச் சகல பிராணிகளுடைய ஹ்ருதயத்தில்

யாவரிருக்கின்றனரோ, அவரையே சகலமான தன்மை யாலுஞ் சரணமடையக் கடவாய். அந்தவீசுவரனுடை யவநுக்கிரகத்தினால் சர்வோத்தமமான சாந்தியையும், சாசுவிதமான ஸ்தானத்தையும் அடைவாயாக என்று கண்ணனருச்சுனனுக் குரைத்ததாக வெளிப்பட்டது. எந்தவிடத்திற் சேர்ந்தால் திரும்புகிறதில்லையோவென் றுகூறி மீண்டுஞ் சாசுவிதமான ஸ்தானத்தையடைகிறா யென்று ஏகப்பிரயோஜனத்தையே யுணர்த்துந்தன்மை யாலும், உத்தமனுபுளவனும், அன்னிய னுமென்று சமானாதிகரணங்களாயுள்ளவைகட் கோரிடத்தில்புருஷ சப்தம் பிறந்துள்ள தன்மையாலும், ஈசுவரனென்னுஞ் சத்தங்களுக் கர்த்த மொன்றாகவே தோன்றுகையாலு மின்ன சுபாவசிலங்கண்டபாட்டிற் கேற்பக் கண்ணனால விளங்காநின்ற பொருட்டலைமை பரமசிவனிடந்தானே யெய்திற்றென்னும்படிக் கண்ணன்றானும்பிரபத்திபண் ணி வணங்கக் கடவதாகியபொருள்வர்ணிக்கப்பட்டது. இப்படி யொவ்வொரு வாக்கியமும் சிவபாரம்யத்தை யே காட்டவெழு முண்மையை யறியாமல் கீதையில் விஷ்ணு பரத்வமுளதாகச் சொப்பனங் கண்டெழுந்தது சோம்பேறி வாதமாயிற்றென்க.

இனிச் (சிவபாரம்யப்பிரதரிசினி) என்னும் பிரபந்தம் யாம் செய்துள்ளேமாகையால், அதனுள்(கங்காதாரணப்பிரக்யானம்) என்னும் பகுதியில் கிருஷ்ணபாகவதம் பிரமாணமா, அப்பிரமாணமா வென்பதைப் பரிஷ்கரித்திருக்கின்றனம்: அதனால் ஷ்ரீபாகவதத்தாற்பெறப்படும் விஷ்ணு வாதிக்ய வசனங்களசாமஞ்சசமேயாம். அதவா பிரமாணமெனக் கொண்டபோதும், அந்தப்பாகவதத்திற்றானே "[illegible]" என்னும் வசனத்தால் சர்வஜ்கத்காரணரும், சமஸ்தசரீர அந்தராத்மாவுமாகி

யசிவபெருமான் உனது வேகத்தைத் தரிப்பாரென்று கங்கையைப்பார்த்துப் பகீரதன் சொன்னதாகப் பெறப் பட்டது. "నతేగిరిత్రాఖిలలోకపాలవిరించవైకుంఠసురేంద్రగమ్యం। జ్యోతిః పరంయత్రరజస్తమశ్చసత్వంనయద్బ్రహ్మనిరస్తభేదం" என்னும் வசனத்தால்ஹேபரமசிவா! உனது ஜ்யோதியானது திக் பாலகாள், விஷ்ணு, இந்திரனிவர்களாலு மடையக்கூடாதது, சத்வரஜஸ்தமோகுணரகிதமாகவும், பேதரகிதமாகவு முள்ளது எனவும் பெறப்பட்டது. இவ்வசனத்தில் குணவிசேஷங்களாகிய வுபாதியோடு கூடிய பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ர பேதரகிதமென்பதும், இவர்களுடைய சமஷ்டிருபமான பரசிவாத்மகமென்பதும் நிரஸ்தபேதமென்பதுமாற் பெறப்பட்டது. "తదుగ్రవేగందిశిదిశ్యుపర్యధో వి సర్పదుత్సర్పదసహ్యవీర్యః। భీతాః ప్రజాదుద్రువురంగసేశ్వరాః అరక్ష్యమాణా శ్శరణం సదాశివం" என்னும் வசனத்தால் திக்குகளிலும், ஆகாசங்களிலும் பூமியிலும் பரவிச்சகிக்கக்கூடாத வீரியத்தையுடைய காளகூடத்தினுக்கிரவேகத்தைக் கண்டு பயந்தவர்களாகி யொருவராலுங்காப்பாற்றப்படாதவர்களாயத் தங்கள் பிரபுககளுட்படப்பிரசைகள் பரமசிவனை சரணமாக வடைந்தார்களென்று பெறப்பட்டது.

இப்படிச் சிவபாரம்யங்களே பாகவதத்தாலும் பெறப்படுகையா லதுகொண்டு சிவாபகர்ஷத்துக்கிடந்தேடியது செல்லாது! செல்லாது!! மேல்கிதையினாலும், பாகவதத்தாலுங் கிருஷ்ணனும, அர்ஜுனனும் சிவாராதனம்பண்ணினார்க ளெனவும், காளகூடபக்ஷண சமயத்தில் பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதி சமஸ்தமானபேருந் திரிமூர்த்தியுத்தினராகிய சிவபெருமானையே சரணமாக வுடைந்தார்களெனவும் பெறப்பட்ட வுண்மைகண்டறியாது விஷ்ணுபக்தனானவன் சிவனைத் தரிசித்தல் முதலிய சத்காரங்களைச் செய்யக்கூடாதென்றழவந்த ரோதனமொழிந்தது! ஒழிந்தது!! சக்கிராங்கிதனாகிய விஷ்ணு பக்தன் பரிபாகஹீனத்தினால் சிவாராதனத்துக்கனர்

ஹுத்வமுடையாரென்ப தெமக்குமுடன்பாடே யாம். இவ்வுண்மை முடிவால் சிவபக்தாக்ரேசரா புள்ளபோர் சிவேதரபரத்வ புத்திபண்ணி விஷ்ணுவாதிதேவதாந்தரத்தில் பக்திபண்ணுதலசப்யமென்று கூறும் பாத்மபுராணவசனத்தை மீண்டும் பிரவசனிப்பாம் "ஶம்புஸர்வ ... " என்னும் வசனத்தால் சிவன் கடவுளல்ல விஷ்ணுவேகடவுள் என்னும் பாபபுத்திமேற்கொண்டு யாவன் விஷ்ணுவைத் தரிசிப்பானோ, அவன் உடனே சிவத்துரோகியாய் விடுகிறான், சிவத்துரோகம் பெற்றவதனால சந்தேகமின்றி நரகானுபவசித்தி யவனுக்குப் பிராபதமாம் என்று பெறப்பட்டது. இவ்வுண்மையே (கற்றைவார்சடையெம் மண்ணல் கண்ணுதல்பாதநண்ணி, மற்றுமோர்தெய்வந் தன்னையுண்டென நினைந்தெம்பெருமாற், கற்றிலாதவனாக்கண்டாலம்மைகாமஞ்சுமாறே) என நம்பெருஞ் செல்வமாய் விளங்கும் ஸ்ரீமந்மணிவாசகப பிரபுருதிகள் கட்டளையிட்டருளியபடியுங் காண்க. இன்றும், "மாயனுன் முதன் முதலிய தேவரைவணங்கி, மேயபூசனைசெய்பவர் நரகிடைவீழுவார்" என்னுமான்றோர்வசனமுஞ் சான்றுதல்காண்க. இன்னும் விரிப்பிற்பெருகும். மேல்விசாரத்தாற் பெறபபட்டன வெல்லாம் விஷ்ணுவைச சிவனுக்குப் பரனுகவனங்குதல கூடாதென்ப தொழிய வவனை யறவேவணங்காமல் கைவிடவேண்டுமென்பது கருத்தன்றாம். "நாராயணாதி நாமாநி ... " என்னும வாக்கியத்தால் விசாரமின்றி நாராயணுதிநாமங்களை விட்டுவிட வேண்டியது என்று கொள்ளக்கிடைக்குமே யெனின், நாராயணுதிநாமங்களையே மோக்ஷப்பிரதாயகமெனக் கொள்ளுமவிவேகந் தொலைப்பித்தற்கே அது உபகாரமாகும். எனவே, மோக்ஷத்துக்குப்பரம்பராசாதனமெனக்கொண்டு சாட்சாத்தாக ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தையே ஸ்தூலசூட்சமங்களாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது வெளிப்படை. இத

னல், விஷ்ணுமூர்த்தியைச்சாம்பவராயுள்ளபேர்துவேஷியாரென்பது சித்தம்.

(பின்னையது)

இவ்வுண்மையை யறியாமல் "యస్తు నారాయణం ద్వేష్టి" என்னும் வசனமொன்றெழுதிச சைவராயுள்ளபேர் விஷ்ணுவைத் துவேஷிப்பதாகவக்கார்த்தபராயர் கதறியழுதனர். "రుద్రః పశుకర్తా రుద్రో యాగదేవః। విష్ణు రధ్వర్యుః హోతేన్ద్రః దేవతా యజ్ఞభుక్ మానసంప్రహృష్టః" என்னுஞ் சுருதியால் விஷ்ணுபக்ஷமான யாகத்துககு அத்வர்யுவாதல பெறப்படுகையால் யாகசீலர்களாகிய வைதிகநிஷ்டராயுள்ளபேர்க்கு விஷ்ணுதுவேஷமுண்டாமென்பதெப்படி? இன்னும், பஸ்மஜாபாலத்தில், "లింగరూపిణంమాం సంపూజ్యచింతయం తియోగినస్సిద్ధాసిద్ధింగతాయజంతి యజ్వానో మామేవ పు నంతివేదాస్సాంగాస్సవోపనిషదస్సేతిహా సానహత్తోస్యదహ మేవస ర్వేషు యుసర్వం ప్రతిష్ఠితం తతః కాశ్యాం ప్రయత్తైరేహమన్వహం పూజ్యస్త త్రగణారుద్రానరాః నానానఖా నానాశస్త్రధారిణో నానారూపధరా నా న పస్థితాస్తేసర్వే భస్మదిగ్ధాంగారుద్రాక్షాభరణాఃకృతాం జలయోనిత్య మర్చ్యాయంతితత్రపూర్వస్యాందిశిప్రహృష్టాంజలిరహనిశముపాస్తేపా పతిఃకాయాందిశిర్విష్ణుః క్రత్యైసమూర్ధన్యాంజలిముపాస్తే ప్రతీచ్యామింద్ర ప్రసన్నతాంగ ఉపాస్తె ఉదీచ్యామగ్నికాయామాముపాస్తే॥ என்றுசொல்லிய பின்னர் "దక్షిణాయాందిశిముక్తిస్థానంముక్తిమంటపసంజ్ఞితం తత్రానేకగణాః పాలకాస్సాయుధాః పాపఘాతకాస్త్రబుపయశ్యాం భవాః పాశుపతామహా శైవావేదావతంసాశ్శైవం పంచాక్షరంజపంతస్తారకంస ప్రణవం మామనానాస్తిష్ఠంతి"—என்று பிரவர்த்தித்த வாக்கியங்களால் இலிங்கவடிவமாகிய என்னைகன்றுபூசித்துயோகிகளுஞ் சித்தர்களுஞ் சிந்திக்கின்றார்கள், சித்தியையடைகின்றார்கள், தீக்ஷிதர்களும் என்னையேயஜனஞ்செய்கின்றார்கள், சாங்கங்களான வேதங்களும், சர்வோபநிஷத்துக்களும் இதிஹாசத்துடன் என்னையேதுதிக்கின்றன, என்

னைத்தவிர வேறேயொரு பதார்த்தமுமில்லை, நானேசகலமுமாயிருக்கின்றேன், என்னிடத்திலேதானே சகலமுமிருக்கின்றன. அதனால், காசியில் மரணவிச்சையுடையவரால் இரவும்பகலும் நானே பூசிக்கவுரியவனாகின்றேன், அவ்விடத்தில், பயங்கரமான முகங்களுள்ள கணங்கள் நாநாவிதமான நகங்களுள்ளனவும், நாநாவிதமான சஸ்திரங்களைத்தாங்கினவும், நாநாவிதமானரூபங்களைத்தரித்தனவும், நாநாவிதமான வடையாளங்களைப்பெற்றனவுமாக விருக்கின்றன. அந்தக்கணங்கள் யாவும் விபூதி தாரணஞ் செய்துகொண்டிருப்பனவும், ருத்திராக்ஷமாலிகாபரணம் பூண்டனவும, அஞ்சலி கூப்பினவுமாகி நித்தியம் அபித்தியானஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றன. அவ்விடத்தில் பூர்வதிக்கில பிரம்ஹாவானவர் அஞ்சலி செய்துகொண்டு இரவும்பகலும் என்னையேயுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர், தென்திக்கில் விஷ்ணுவானவர் சிரசில் அஞ்சலி கூப்பினவராகவே யுபாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர், மேற்றிசையில், இந்திரன் வஜ்ரத்துடனுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனன், வடதிக்கில அக்கினி வடிவத்தையுடைய வுருத்திரர் என்னையுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர் என்று சிவனாருளிச்செய்ததாகப் பெறப்பட்டதோடு தென்திசையில் முக்திஸ்தானமென்னு மோரிடத்தில் முக்திமண்டபமொன்றிருக்கின்றது, அந்தமஹாமண்டபத்தில் அநேககணங்கள் ஆயுதத்துடன் கூடினவாகிலோகபாலனஞ் செய்கின்றனவும், பாபிகளைப்பிடிக்கின்றனவுமாக விருக்கின்றன, அவ்விடத்தில், மஹரிஷிகளும், சாம்பவர்களும், பாசுபதர்களும், மஹாசைவர்களும் வேதபூஷணமான சைவபஞ்சாக்ஷரத்தையே தாரகமாகப் பிரணவத்துடன் ஜபஞ்செய்துகொண்டு சந்தோஷத்துடன் வசிக்கின்றார்கள் என்று வெளிப்பட்டது. இங்ஙனம் பெறப்பட்ட வுபநிஷத்பிரமாணங்களால் காசிஸ்தானவாசிகள் தன்

மையினிதுவெளிப்பட்டமையால் அந்தக்காசியில் தென்திசையிலிருந்துகொண்டு சிரசில் அஞ்சலி செய்தவிற்றவிராதவராகி லிங்க பூசையால் சிவோபாசனஞ் செய்து கொண்டிருப்பவராகிய விஷ்ணு மூர்த்திக்கு விபூதிருத்ராக்ஷதாரணத்வம், பரமசாம்பவத்வம், பரம பாசுபதத்வம், சைவபஞ்சாக்ஷரஜபகர்த்திருத்வ முதலான சகலமுக்கியசைவதர்மங்களுஞ் சித்தித்திருப்பதால பாசுபதாக்கிரகண்யரான விஷ்ணுவை யொருபாசுபதனுந் தூஷிக்கமாட்டானல்லவா? இவ்வுண்மையறியாது சைவர்கள் நாராயணனைத் துவேஷிக்கின்றார்களென்று குரைத்தழும் வெறிகொண்ட நாயையென்ன செய்தாற்றுன்றீரும்? மேலுண்மையால் வைதிகத்தாலுஞ் சைவத்தாலும் விஷ்ணு துவேஷத்துக் கிடங்காணாத பெற்றிக்கேற்ப வைதிகசைவங்களை யவலம்பித்தவராகிய சிவனடியாராயுள்ளபேர் வைதிக சிரோமணியும், சைவசூளாமணியுமாய் விளங்கும் விஷ்ணுபகவானிடத்தில் அத்தியந்தப்பிரீதியே பாராட்டிவருகின்றன ரென்பது அநுபவகிரஸ்தமாதலேனோ கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் அறிவுகெட்டமாடுகளாகவப்பஞ்சராத்திரப்புல்லர் தலையிடறிவீழ்கின்றனர்? மேல்விசாரத்தால் "శివలింగస్యపూజా సర్వకర్మబహిష్కృతా" என்னுங் கழுதை வசன மொன்றைக்காட்டிச் சிவலிங்க பூசையை நிந்தித்த வக்கழுதைராயரோ நாராயணத்வேஷியாயினரென்பது சித்தம்! சித்தம்!! நாராயணர்தன்மை மேலுபநிஷத்தின் படியாதலைவிரோதித்துஅவருடையஸ்வாநுஷ்டானமாகியவப்பரமசைவதர்மங்களை நிந்தித்தலைக் காட்டிலும் அந்நாராயணரைத்துவேஷிப்பதற்கு வேறுநிதரிசனங்கள் தேடவேண்டா. இதனால் நாராயணரைத்துவேஷிப்பதனால் பிராப்தமாவதாகிய "[illegible]" என்பது கோட்டிபிடியாய் அந்தஸ்வபசர் தலையிலே தானேவிழுந்ததென்க.

இக்தவிசாரத்தால் விஷ்ணு மூர்த்திக்குப் பாரத பாகவதராமாயணாதிகளாலுந் திர்மானிக்கப்படாத புண்டரமாலாதாரணமுந் திர்மானமாயிற்று. இவ்வுண்மையையறியாமல் யாம் வைஷ்ணவமணிகளென்னும் பட்டமாத்திரந்தாங்கி விபூதி ருதராட்சங்களைத் நாஷிப்பதே பெருந்தவமெனக்கொண்டு வெளிப்பட்டவப்பாஞ்சராத்திரபாவிசர் "[illegible]" என்னும் வசனத்திற்போந்த ([illegible]) என்னும் பகுதிக்குப் பூதியும் ருத்ராக்ஷமுமே ஹேதுவாகச சிஷ்டர்களாலே வர்ஜிககபபட்டானென்றபடியெனப பொருள் கொண்டனர். இந்தப் பொருளைத் தாபித்தற்கு விபூதி ருத்ராக்ஷங்கள அசேதனங்களாகையால அவற்றிற்கு வர்ஜனகர்த்திருத்வங் கூடாதென்பதே சாலுமெனவுஞ சமாதானங் கூறினர். இபபடிபபொருளகொண்டு பஸ்மநிந்தை செய்யவந்த வப்பள்ளச்சிரேஷ்டர் "[illegible]" என்னும் வசனத்துக்கு என்னபொருள்விரிப்பரோ வறியேம். சத்கர்மங்களிடத்தும் வாஜனகர்த்திருத்வம் சித்தியாமையால் சத்கர்மங்களைத் தரித்தமையே ஹேதுவாக வொருவன் வர்ஜிக்கப்பட்டானென்றே பொருள்கொள்ளவேண்டிவரும். சர்வசத்கர்மங்களையுஞ் செய்தவனைச் சிஷ்டர்கள் தியாகஞ்செய்வார்களாகில் ([illegible]) என்னுஞ் சுருதியால் எவை நமக்கு நல்லநடத்தைகளோ அவை யுன்னு லுபாசிக்கத்தக்கன வென்று பெறப்பட்டவுண்மையும் பொய்ப்பட்டொழியும். இப்படி விபரீதத்தாற் புலம்பி யழியுஞ் சங்கம்சீ! சீ!! கொடிது கொடிது. இந்தத்துர்வாதியால்செய்யப்பட்டதைக் கண்டிக்க நாமேற்பட்டது அநுசிதமாக விருந்தபோதிலும் உபநிஷத்விசிட்டமான சிவபாரம்யம் வெளிப்பட்டு ஸாதுக்கள் சந்துஷ்டாளாகிப் பிழைக்க ஹேதுவுண்டாகையா லிந்தநம்முடைய பிரவி

ருத்தி புரிந்தான். வேதாந்தமென்னும் பெயரினவாய் நூற்றெட் டுபநிஷத்துக்கள் பிரகாசிக்கின்றன வற்றுள் விபூதிதாரணத்துக்கு ஆதாரமான பிருஹஜ்ஜாபாலம், பஸ்மஜாபாலம், காலாக்னிருத்ரம் என்னும் மூன்றுபநிஷத்துக்களிருக்கின்றன. கோபீசந்தனபுண்டரதாரணத் துக்கு ஆதாரமான வாசுதேவோபநிஷத்தொன்றிருக்கின்றது. இன்னும் ஸ்ரீருத்ராக்ஷதாரணத்துக்கு ஆதாரமான ருத்ராக்ஷோபநிஷத்தும், பத்மாக்ஷமாலாதாரணத்துக் காதாரமான அக்ஷமாலிகோபநிஷத்து மிருக்கின்றன. இவைகளேயன்றி சித்ரோர்த்வபுண்டரதாரணம், துளசிகாஷ்டதாரணம், மருசனூலதாரணமித்யாதிகட்குப் பிரமாணமாக வோருபநிஷதவாக்யசகலமாவது காணவில்லை. இவ்வமங்கலதாரணங்களுக்கு யாமும் வைதிகரெனப் பிதற்றித்திரியு மெந்தப்பாஞ்சராத்திரியாவது ஓருபநிஷத் பிரமாணத்தைமாத்திரங் காண்பிப்பானோ கிலன்றோ வனுசாரத்தை வைதிகராயுள்ளபேராங்கிகரிப்பா? மஹரிஷிகளிட்ட சாபத்தால் வெள்ளைமண யோனி புண்டரத்தை யவ்வவைதிகபுமான்கள் பாஞ்சராத்திரப்படியே தரித்துக்கொண்டு கொண்டாடிடப்பதில் யாதொருகோட்டமு மெமக்கின்றென்க. அவர்கள் தலையெழுத்தெல்லா மிவ்வளவின் முடிந்திருப்பதறியாது தலைகால்தெரியாமல் வைதிகமாயுள்ள பஸ்மருத்ராக்ஷங்களைத் தூஷித்துத் திரியுமவர் சாத்ருசமே! சாத்ருசம்!! இதுகலிமஹிமையென வறிக.

மேல்யாமுதகரித்த பஸ்மஜாபாலத்தில்சாம்பவர்கள், பாசுபதர்கள், மஹாசைவர்கள் என்னும் பாகுபாட்டாற் பிரித்தோதப்பெற்ற சிவாகமநிஷ்டமான சைவபேதங்களில் சாம்பவர்கள் என்பது சிவபக்தஜன சமஷ்டிவாசகமும், பாசுபதர்கள் என்பது பசுபதிமுகோத்பவராகுந்தன்மையுண்மையால் ஆதிசைவரையே காட்

டும் வியஷ்டிவாசகமும், மஹாசைவர் என்பது பிரம்ஹ
தேவர் முகோத்பவராகுந் தன்மையுண்மையால் சாமா
மானியத்விஜரையே காட்டும்வியஷ்டிவாசகமு மாகச்
சத்துக்கள் பொருள்விரிப்பர். இப்படியுபநிஷத்துக்கள்
பலவற்றானும புகழ்ந்தோதப்பெற்ற ஜகதாசாரியமூர்த்
திகளாகிய ஆதிசைவரையு மவ்வந்திமஸ்ரேஷ்டர் தாறு
மாறாய்ப் பிதற்றியிருக்கின்றனர். இதற்குப் பரிஹாரம
பாம் வெளியிட்டிருக்கும ஆதிசைவப் பிரபாவத்தானு
ம், இனிவெளியிடப்போகுந சிவத்விஜோத்கர்ஷ தீபி
கையாலும் விவேகிகள் தேடிக்கொள்வார்களாகையா
லிங்கே விஸ்தரியாதுவிட்டனம.

இங்ஙனமிருக்க, சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்
தில் (పత్యురసామంజస్యాత్) என்னுஞ் சூத்திரத்தால் வியா
சபகவான் சிவாகமங்களைக் கண்டித்தார் என்று பாஞ்ச
ராத்திரப் பறையர் பிரலாபித்துவரும் ரோதனப்பாட்
டை ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரிய மூர்த்திகள் கண்டந்துண்ட
மாய்ச் சேதித்தமையைக்கேட்டால மனம்பொங்கி யப்
பேதைமக்கள் கும்புகூடியழுது பேரிழவுகொடுத்த பெ
ருமிதத்தைச் சற்றே பரியாலோசிப்பாம்.

"முன்னையது" என்னும் போலிச்சுவடியில்வேதத்
தினும் புகழப்பெற்ற வியாசர் "పత్యురసామంజస్యాత్" என்
றுகூறினரெனவும், அதற்குப் பாஷ்யஞ்செய்த சங்கரா
சாரியார் பசுபதி சம்பந்தமாகிய பாசுபதம் அநாதரணீய
மெனக் கண்டித்தாரெனவுங் கூறியிருத்தலை ஸ்ரீ சுந்தர
சிவாசாரிய சுவாமிகள் தமது ரத்நாவளியில் தக்க சமா
தானங்களால் பரிகரித்து விட்டனர். எங்ஙனமெனின்,
வியாச சூத்திரத்துக்கு ஏற்றத்தை நாட்டவேண்டியே
யச்சூத்திரகர்த்தாவாகிய வியாசனை வேதம்புகழ்கின்றது
என்று இப்போலிப்பிரபந்த கர்த்தர் எடுத்துக்காட்டின

ராகையால் ஸூத்திரகர்த்தாவாகிய வியாசரை வேதம்
புகழ்கின்றபடியே பாஷ்யகர்த்தாவாகிய சங்கராசாரிய
ரைவேதம் புகழாமையால் வியாசருக்குண்டாகிய வேற்
றம் சங்கராசாரியருக்குண்டாகாதெனவும், வேதம் சங்
கராசாரியரைச் சொல்லாவிடினும் வேதத்தினாற்புகழப்
பெற்ற வியாசவசனத்துக்குப் பாஷ்யமெழுதினாராகை
யால் அவர்வசனமுமங்கீகரிக்கத்தக்கதெனின், சங்கரா
சாரியைப்போலவே அந்தவியாசவசனத்துக்கு வேறுசி
லருந்தனித்தனி அசசங்கராசாரியர்பாஷ்யத்தைச்சிந்து
சிந்தாய்சசேதித்து வேறு வேறு அபிப்பிராயங்களைநாட்
டிப் பாஷ்யங்கள் செய்திருக்கின்றாராகையால் சங்கரா
சாரியர்வசனத்துக்கேயேற்றங்கூறுவது கூடாதெனவும்,
அப்படிப் பாஷ்யகர்த்தர்களாய் வெளிப்பட்ட வாசாரி
யர்களில் இராமாநுஜன் என்னும் அநதியஜாதிய னொரு
வனாகையா லவனுரையை யங்கீகரித்தநுட்டிப்ப தொழி
ந்து சங்கராசாரி யநுட்டானத்தைத் தழுவற்பாலரல்
லாதபாஞ்சராத்திரிகள் வீணே சங்கராசாரியர் சொன்
னார் சொன்னதொன்று மனந்துடிப்பது அசங்கதமென
வும், சங்கராசாரி யுரையை யங்கீகரிதது அததால்சிவா
கமதூஷணஞ் செய்யவந்த படியே அசசங்கராசாரி
யர் தூஷித்துரைத்த வைஷ்ணவசித்தாந்தத்தையு மகற்
றுமலேறபது கூடாதெனவும் பலநியாயங்களால் பிர
வசனஞ் செய்தபடியாம. இதைப்பரிகரித்துக் கொள்ள
வகைகெட்ட வக்குருட்டுத்தாதர் ஸ்ரீகண்டசிவா சாரிய
ரை யெந்தவேதம் புகழாநின்றதென்னுங் கடாநிகழ்த்தி
னர். இது மூடாக்ரேசரின் முதற்றாம்பூலம் வாங்கத்தக்
க வவர்குஞ்சுகளாகிய மூழுமடையருக்கே பிரயோஜன
மாம். வியாசர் பொய்சொல்லாதவராக வேதம்புகழ்கி
ன்றதென வவரேயுரைத்தபடியா லன்றோ சங்கராசாரி
யைப் பொய்சொல்லாதவரென வேதம் புகழ்கின்றதா
வென்னும் வினாநிகழ்ந்தது? வேதம்புகழ்ந்ததா லுயர்

வும், புகழாமையாற் றாழ்வுமுண்டெனக் கருதி வியாச ருக்கேற்றம் புகலவந்தவர் தாமேயாக, அதைவிட்டு ஸ்ரீ கண்டரை வேதம்புகழ்ந்ததா வென்று வினவியதென்ன பேதமை? இப்படியேஅந்நியஜனாகிய இராமாநுஜனையெ ந்தவேதம்புகழ்ந்தது என்னு மாசங்கையே யுண்டாகாது? வேதம் புகழ்ந்தமைகொண்டே யுயர்வும், புகழாமைகொண்டே தாழ்வுங்கூறுவது எமக்கொள்கையன்றாம். வேதம்புகழுவதனை லுயர்வின்மையென்பது மெமக்குடன்பாடன்றாம. எங்ஙனமெனின், வேதத்திற் புகழப்பெற்றவனாகிய பிதாமகன் விஷ்ணுவோடு பொய்பேசிப்பூசையுங்கோயிலும் போக்கிக்கொண்டபடியும், வேதத்திற் புகழப்பெற்றவனாகிய தக்ஷன் சிவனை விரோதித்துத் தலையிழந்து பின்னராட்டின் றலையை யடைந்தபடியும், வேதத்திற் புகழப்பெற்றவராகிய விஷ்ணுவானவர் பொய்பேசி உமாதேவியாரால் மலைப்பாம்பாகச சபிக்கப்பட்டபடியுமே போதுமான நிதரிசனமாம். இன்னும் வேதத்தினாற் புகழப்பெற்றவராகிய சிவபெருமான் நித்தபுத்தமுக்த சத்திய பரமாநந்தஸ்வரூப லடசண விசிட்டராகும்படியு மமைவுடைத்தாம். இவ்விரண்டுபடியாலும் மேலுண்மையை விவேகிகள் முறையே தெளிந்திடுவரென்க.

இதுநிற்க, அந்நியஜபாஷ்யத்தை ஸ்ரீபாஷ்யமெனக்கொண்டாடித் திரியு மவ்வந்நியன் குருவாவார் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரராகும் நமது ஸ்ரீகண்டமூர்த்திகள் விஷயத்தில் மலையைப்பார்த்து நாயகுலைக்கிறதுபோல் அந்தமூர்த்திகள் பூர்வீகசைவஸித்தாந்தத்தைக் கெடுத்துவிட்டாரென்ற தேத்யாதி சிலதப்புரைகளை வீணேபிதற்றினர். அப்படிச் செய்தவன் தம்மவந்நியஜனேயாம். எங்ஙனமெனின், பூர்வீகவைஷ்ணவராயுள்ள சடகோபன் பேயான், பொய்கையான், பூதத்தானென்பவராலாசாரிக்

கப்படாத வெள்ளைமண் யோனிபுண்டரதாரணம், சக
கிராங்கன முதலிய துராசாரங்களை யவலம்பித்து வை
திகப்பிரஷ்டனாய்த் திரிந்த சீரப்பாடி பிரகிருதாசாரத்
தாலும், பூர்வீகபத்ததிகளாலும் விவேகிகள்கண்டுணரா
மற்போகார். அவன்றம்பி யநுகுதனென்றபடி மொட்
டைநாமம், காவிழுத்தநாமம் போட்டுக் கட்சிக்கார
ராக வெளிப்பட்ட பார்ப்பாரக் கறுப்பன், பனமரக
கரியனிவர்களுமே யன்றோ தங்கள் பூர்வாசாரியர்க
ளுக்குப் பங்காளிகளாய்ச் சாத்திப் பிரதிஷ்டை பெற்றவர்க
ள்? சைவத்தில் உட்சமயம், உட்புறச்சமய மென்னும்
பகுதிக ளதிகாரபேதத்தாலுண்டாகிய பேதவாதம், அ
பேதவாதம், ஐக்கியவாதம், ஸமவாதம், ஸங்கிராந்தவா
தம, நிமித்தகாரண பரிணாமவாதம், பாஷாணமோக்ஷ
வாத மித்தியாதிஸித்தாந்தங்க ளுண்டாயிருத்தல் ஸித்
தம். இதனையும் வேதசிவாகமங்களிற் பெறப்படடன
வேயாம். இவற்று ளொன்றே ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சித்தா
ந்தமாகையால அவ்வாசாரியமூர்த்திகள் ஸ்வசித்தாந்த
ஸ்தாபனார்த்தம் அன்னியஸித்தாந்த நிரோதஞ் செய்த
லமை வுடைத்தாம். அப்படியே யொவ்வொரு ஸித்தா
ந்தகர்த்தரும ஸ்மதஸ்தாபனமும, பரமதநிரஸ்தமுஞ்
செய்து வருதலும் சங்கதமேயாம். இப்படி யொன்றை
யொன்று நிரோதித்து விவகாரஞ்செயயும் பெற்றியுண்
டாயினு மெல்லாஞ்சைவமேயாகி யொன்றி லொன்று
சாதகசாத்யங்களாக முடியுமுண்மையால் அவ்வவ்வா
சாரியர்கள் பிரவர்த்தக மத்தனையு முபகாரமேயாம். இ
தனால், ஸ்ரீகண்டாசாரியமூர்த்திகள் பூர்வீக சைவஸித்
தாந்தத்தைக் கெடுத்தாரென்னுங் கேடுளையே கெட்ட
தென்க. மேல்வியஸ்தையை யுவமித்துரைக்குங்கால் ச
ரியை கிரியை யோகஞானங்களென்னுஞ் சிவோபாசன
பேதங்களி லவ்வவ்வாசார வநுட்டானங்களே பரமசி
ரேஷ்டத்வமுடையன வெனத் தனித்தனி வியந்துரைக்

கும் பெற்றியுண்டாயினமையே போதுமான நிதரிசன மாம். இவ்வுண்மையை ஞானமொன்றினையே பிராதான்யமாக நாட்டவெழுந்த ஒழிவிலொடுக்க மென்னும் ஸத்கிரந்தவாயிலாய்க் கண்டுணர்க. இன்ன சூக்குமவிசாரஞ்செய்யு மறிவில்லாத கொடுமையேயன்றோ செககுஞ சிவலிங்கமுமென வறியாது நக்குநாயபோல மேலோர் விஷயத்திலெல்லாந் தலையிடுகொண்டு மோத்துண்டுபோக வருவது? சைவம் சிவசம்பந்தமென்னுமுண்மையா லசிவசம்பந்தம் வேதமார்க்கத்தாலும், சிவாகமமார்க்கத்தாலும, ஸ்மிருதி மார்க்கத்தாலும், புராணமார்க்கத்தாலுஞ்சித்திப்பதாக வேயாபடுகின்றது. இந்த மார்க்கானுசாரிகளாய்ப் பிரவர்த்திப்பவர் தனித் தனித் தாம்பற்றிநிற்கும பிரமாணதரங்களில் சம்பந்திக்காமலே நிற்பவரும, தாம்பற்றிநிற்கும் பிரமாணத்தோடு இதரபிரமாணங்களையுந் தம்ம ஸ்வப்பிரமாணத்தி லவிரோதமாகத் தமக்குத தோன்றுமளவி லங்கீகரித்ததுட்டிப்பவருமாகவே யிருக்குமுண்மையால, ஸ்ரீகண்டாசாரியர் பிரவர்த்தனமு மவ்வாறுளனமுகவே முடியும். எல்லாம் சிவோபாசனுமார்க்கங்களாகையா லெவ்வகைப்பட்ட வாசாரியர்களுந் தம் சிவபாரம்யத்திலவேறுபட்டதின்றும. சிவாதித்யத்தைக் கலைத்து விஷ்ணுவாதித்யத்தை நிலைக்கப்பண்ண வந்த வத்தடிராயர் அதைவிட்டு வீண்விவகாரத்தி லலைந்தழிவது அசங்கதம! அசங்கதம்!!

இதுநிற்க, ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சூத்திரர்க்கு மாத்ருயோனி ஜன்மமொழிய வேறுஜன்மங்கிடையாமையாலே ஒருவகைப்பட்ட சமஸ்காரங்களுக்கு முரியரல்லரெனவும், சூத்திரர்கள் பிரம்ஹவித்தைக்கு அதிகாரிகளல்லரெனவுங் கூறிச்சிவாகமஸித்தாந்தத்தைக் கெடுத்துவிட்டாரென்றுகண்ணீர்விடுத்தவக்கபோகிராயர் மல

த்தைமோசிப்பாம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மேற்சொன்னதெல்லாம் சூத்திரர் வேதாதிகாரிகளன்றாதலால் அவர்களுக்கு வேதோக்தமான ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யக்கூடாமையாலே யவர்களுக்கு த்விஜத்வமுண்டாகாதெனவும், அதனால் அவர் வைதிககர்மங்களுக்கும், வேதாந்தமாயுள்ள பிரம்ஹவித்யாப்யாசத்துக்கும் அதிகாரிகளல்லவென்றுங் கூறியது சர்வசம்பிரதிபன்னமேயாம். சிவாகமங்களிலவர்களுக்கு ஆசாரங்களும் வித்யாப்யாஸங்களும் விசேஷித்தவமுஞ்சொல்லியிருக்கிறதே போதும். சிவாகமத்தில் சூத்திரனுக்கு வேதோக்தமாகவுபநயனாதிகர்மங்களை செய்யலாமென்றாவது சூத்திரன் வேதாத்யயனாதிகள் செய்யவதிகாரியென்றாவது கூறியிருந்தால் அதனைக் கண்டு ஸ்ரீகண்டாசாரியார் விசாரித்து கூறியிருப்பரேயன்றி மாத்திரமே அவர் சிவாகம விருத்தமாகிய சைவத்துக்கு ஹானிசெய்தாரென்பது சேரும் ஸ்ரீகண்டாசாரியார் கூறியபடியே சிவாகமத்திலுஞ் சூத்திரனுக்கு வேதோக்தமான கர்மங்கள் கூடாவென்று சொல்லுவதறியாமல ஸ்ரீகண்டமூர்த்திகளைத் தூஷிக்கவந்த வாசிரியாருண்ட சமுதை வாசகம் செருப்படியுண்டு போயிற்றெனக.

இனிச (சிவாதிகயாத்நாவளி) முதற பாகத்தில "ద్విజత్వసంభవాత్ - జ్ఞానాధికారవిధానాత్ శూద్రప్రతిషేధః" என்னுஞ் சூத்ரங்களை யெடுத்தாருங்கையில இரண்டாவது சூத்திரத்திலடசரம் பிசகினது அச்சுப்பிழையெனவறியாது அதைக்கிரந்தகர்த்தாவினிடத்தி லாரோபித்துச சந்தோஷித்தவப்பாருசாரத்திர பாவிசனை அல்பசந்தோஷியென்றே தீர்மானித்தனம். இந்தவசனங்களால் சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவமதத்தைக் கண்டித்தாரென்று ஸ்ரீசுந்தர சிவாசாரியமூர்த்திகள் காட்டிய வுண்மையான் மனம் புழுங்கியேயன்றோ வவர்மேல் தோஷாரோபணஞ் செய்யவந்தது? சங்கராசாரியர் ஜீவர்களுக்குற்பத்திகூறுவ

தாகக் கொண்டு வைஷ்ணவமதத்தைக் கண்டிக்கவில்லை யெனவும், ஜீவர்களுக்குற்பத்தி கூறுவதாக மேலெழுந் தோன்றும் பாஞ்சராத்திர வாக்கியங்களையே மறுத்து, எதார்த்தத்தி லுற்பத்தியில்லையாதென்று அவரே ஸ்தாபனம் பண்ணிவிட்டாரெனவும் வீணே மனப்பால் குடித்து மடிந்தார். சங்கரபாஷ்யத்தில், "యోఽసౌ నారాయణః పరోఽవ్యక్తాత్ప్రసిద్ధః పరమాత్మా సర్వాత్మా స ఆత్మనాత్మానమనేకధా వ్యూహ్యావస్థిత ఇతి తన్న నిరాక్రియతే" என்கிற வாக்கியங்களைப் பார்த்து நாராயணசப்தத்தால நம்முடைய பாஞ்சராத்திரமதத்தைச் சங்கராசாரியர் அங்கீகாரம் பண்ணிவிட்டாரென்றெண்ணி ஸ்ரீசங்கராசாரியரென்று ஸ்ரீசப்தத்தையுமவருக்குக் கொடுத்து சந்தோஷித்த வைஷ்ணவசிரேஷ்டர் மௌட்டியத்தை யென்னென்று சொல்வோம்? அவ்விடத்திலுள்ள அவருடைய வசனங்கள் முழுமையும் பார்வையிடாமல் குலைக்கிறவைகளுக்கு வாயைத்துக்கு அவ்வாக்கியங்களாகிற பிண்டத்தைப்போடுகிறோம். "విప్రతిషేధాచ్చ" என்னு மவ்வதிகரண வுபஸம்ஹார சூத்திரபாஷ்யத்தில் சங்கராசாரியர் "వేదప్రతిషేధశ్చ భవతి చతుర్షు వేదేషు పరం శ్రేయః। అలబ్ధ్వా శాండిల్య ఇదం శాస్త్రమధిగతవానిత్యాది వేదనిందాదర్శనాత్। తస్మాదసంగతైషా కల్పనా" என்று சொல்லியிருப்பதில பாஞ்சராத்திரிக்கு வேதநிந்தகத்வம் பிராப்தமாவதறியாது தம்மதத்தையவர் சிலாகித்ததாக மகிழ்ந்துரையா நிற்பது பிராந்தியேயாம். பின்னுமவ்விடத்திலேதானே "న చ పాంచరాత్రసిద్ధాంతిభిః వాసుదేవాదిష్వేకస్మిన్ సర్వేషు వా జ్ఞానైశ్వర్యాదితారతమ్యకృతః కశ్చిద్భేదోఽభ్యుపగమ్యతే" என்னும் வசனங்களால் பாஞ்சராத்திர சித்தாந்தமென் றுறுதியிட்டே வெளிப்படையாகத் தூஷிக்கின்றாராக அவற்றையறியாமல் அவர் தமது ஸித்தாந்தத்தையே ஸ்தாபித்தாரெனக் கூறி மகிழ்வது என்னபேதமை? சங்கரபாஷ்யத்தில்நாராயணசப்தமாவது, மஹேசுவரசப்தமாவது, பரப்பிர

ம்ஹசப்தமாவது, பரமாத்மசப்தமாவது வருந்தோறும் அவையோகார்த்தத்தையும்பயவாமல் ஙரிபூஜேயிடுவது போலாமேயன்றி வேறில்லையென்று சகலபாஞ்சராத்திரர்களும், ஏனையசமயிகளுந் தீர்மானித் திருக்கின்றார்கள். இங்ஙனமாக, அதில நாராயணசப்தம வந்துவிட்டதேயென்று பெருமைகொண்டாடவந்தது பெரியவெருமை பேய்பிடிப்பது போலாமென்க.

இதுநிற்க, வாசுதேவனிடத்தினின்றுஞ் சிவாபிமானியாயமகொண்டு ஜீவனென்று பேர்பெற்ற ஸங்கர்ஷணவியூகத்துக்கு உற்பத்தி சொல்லியிருப்பதறியாமல சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவத்தைக கண்டித்தாரென்பதெல்லாமெய்யென்று நம்புவார்களுமோவென் றழவந்த வம்பதிகேட்டின்னமையை யிளிமாறுவாம். "ஶ்ரீ... [illegible]" என்றவசனத்தால் பாஞ்சராத்திர சித்தாந்தியானவன் ஸங்கர்ஷணனை ஜீவனாகவேபாயுகரானை டிருக்கிறதாக வென்னிக்கண்டித்தாரன்றோ தவிர சிவனென்னும் பேர்பெற்ற ஸங்கர்ஷணனென்று சங்கராசாரியருடைய ஆசயமில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று. மேல்விசாரித்தால ஜீவோற்பத்தியை மறுத்ததே முடிவுபெற்றதாகயினித்தனைப பரிகரித்துக் கொள்ள வகையறியாத வியாசபிராயர் சைவசித்தாந்தத்து முற்பத்திகூறுமுண்மையாலாணடுமத்துஷணமேறுமென்பதற் கேற பசைவாகமங்களில் ஈசுவரதத்வம, பிரகிருதிதத்வம், புருஷதத்வம், காலதத்வ மித்யாதிகளுக்குற்பத்தி கூறுவதென்னையென்றுசங்கித்தனர். இன்னும், பரமசிவனிடத்தினின்றுஞ் சாந்நிபூதிதசிவன், சதாசிவன், ஈசுவரன், வித்யாசிவனிவர்களுக் குற்பத்திகூறியதும் பழுதாமென்றனர். அன்றியும், மஹதஹங்காரங்களும், பஞ்சதன்மாத்திரைகளுமாகிய வேழுதத்வங்களுக்கும் மூலமான ஸத்வரஜஸ்தமோமய குணதத்துவத்துக்குங்கா

ரணமான பிரதானமென்று சொல்லப்பட்ட பிரகிருதி தத்வத்துக்குக்கலாதத்துவ மென்னும் பெயரையுடைய தத்துவாந்தரத்தினின்று முற்பத்திகூறியதும் அசங்கத மென்றனர். இப்படியுற்பத்திகள்கூறலா லிச்சித்தாந்தம் "అజామేకాంలోహితశుక్లకృష్ణాం బహ్వీంప్రజాంజనయంతీంసరూపాం, అజోహ్యేకోజుషమాణోऽనుశేతే జహాత్యేనాంభుక్తభోగామజోऽన్యః" என்னுஞ் சுருதிக்கு விருத்தமாமெனவும், இப்படி யே மாயாதத்வத்தினின்றுஞ் சிவதத்வத்துக் குற்பத் தி கூறினமையால் அது "నిత్యోనిత్యానాం" என்னுஞ்சுருத் யாதிகளுக்கு விருத்தமாமெனவும், காலதத்துவத்துக்கு மாயாதத்வத்திலுற்பத்தி கூறினமையால அது "అనాద్య నాదికాలః" என்றநேகயாதி சுருதிகளுக்கு விருத்தமா மெனவும் ஒருசாராமலவரை குலைத்தனர். மேலகாட்டிய (అజామేకాం) என்னுஞ்சுருதி வசனப்படிப் பதிபசுபாசங்க ளென்னும் பதார்த்தத்திரயங்களும் அநாதிநித்தமாயுள் ளனவாக நிச்சயமாயிற்று. பதார்த்தங்கள்மூன்றேநித்தமு மநாதியுமென்னுஞ் சுருதிவிரோதமாய் நாலாவதொரு பொருளுக்கு அநாதிநித்தியத்வங் கூறுதலசங்கதம். மே ற்போந்த பதார்த்தங்கண் மூன்றுமஜையபதார்த்தங்க ளும், ஒன்றிலொன்று விஜாதிகங்களுமாம். இவற்றுள் பதிசத்தாயுள்ளது. பாசமசத்தாயுள்ளது. பசுசத்தோ டுசேர்ந்தவழிசசத்தாயும், அசத்தோடு சேர்ந்தவழிஅ சத்தாயு முண்மையில் சத்துமாகாமல் அசத்துமாகா மல் சதசத்தாயுள்ளது. இனிப்பதியாகியசிவன் ஞான க்கிரியாஸ்வருபனாய்ப் பசுவைஞானக் கிரியைகளாலு ம், பாசத்தைக்கேவலங்கிரியையாலு மியங்கப்பண்ணு வன். அப்படிபண்ணுங்கால் ஸ்வப்ரயோஜனங்கருதாது பரப்பிரயோஜனத்தையே திருவுள்ளமிசைந்தியற்றுநம் பரன் ஆணவகேவலத்திற் கிடந்தபசுக்களென்னுமெண் ணிறந்தவுயிர்களையு மவரவர்வினைக்கேற்ப மாயையைத் துணையாகச் சேர்த்து வெளிப்படுத்துவன்.

இதனால், பதியேகமும், பசுபலவும், பாசம்மூன்று மெனவெளிப்பட்டது. பாசத்தையும் பசுவையுஞ்சேர்க்கவும்பிரிக்கவும்வல்லபதி தானியங்கும்போது தனதுஸ்வசக்தியால் அநந்த மூர்த்திகளாவன். பாசம் அநந்த ரூபமாய்ப் பதியாற்காரியப் பாட்டைப்பெறும். பசு பல யோனிகளிற்புக் குழலாநிற்கும். பதியினுடைய வநந்த வடிவங்களை விபூதியென்று வேதங்கூறும். பசுவினுடை யவநந்தசநநங்களை வினைப்போகமென்று வேதம்பேசும். பாசத்தினுடைய காரியப்பாடுகளைச்சிருட்டியென றுவேதஞ்செப்பும். இவற்றுள், பதியினுடைய வநந்த வடிவங்கள் "சிவஞ்சத்திநாதம் விந்து சதாசிவன்றிகழுமீசன், உருவருத்திரன்றான் மாலயனொன்றி னொன்றாய் பவமுறுமருவநாலிங் கருவநாலுபயமொன்று, நவந் தருபேதமாக நாதனே நடம்பனென்பர்" என்னும் பிரமாணத்தாற் போதரும். இன்னும், சாந்தியதீதசிவன், சதாசிவன், ஈசுவரன், வித்யாசிவனெனவப்பேதமுகனா மேற்காட்டிய மூர்த்திகளுமடங்குவர். பசுவினுடைய வநந்தசநநங்கள் (புல்லாகிப் பூடாய்ப்புழுவாய் மரமாகிப், பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக், கல்லாய்மனிதராய்ப்பேயாய்க்கணங்களாய், வல்லசுரராகி முனிவராய்த்தேவராய்ச், செல்லாஅநின்றவித்தாவரசங்கமத்துள், எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேனெம்பெருமான்) என்னும் பிரமாணத்தாற்போதரும். இன்னும், மாயாதத்துவத்தினின்றுஞ் சீவதத்துவத்துக் குற்பத்தி கூறப்பட்டது எனவவ்வழிவிலியார்காட்டியதத்துவமுமடங்கும். இனிப்பாசத்தினுடைய காரியப்பாடுகள் (மாயையிற் காலமோடு நியதிபின்கலாதிதோன்று, மாயவச்சாலமூன்றுமாகியுயிரிற்றுய்ப் போக்கிச், சாயமோடுலகுக்கெல்லாங் காரணமாயிவைப்பண்ணி, நாயகனாணையாலே நடத்திடுஞ் சகத்தையெல்லாம்) என்றதேத்யாதிபிரமாணங்களாற் போதரும். இன்னும், 'பிரகிருதி தத்துவம், புருஷதத்துவ மித்யாதிகளுக்குற்பத்திகூறின தென்னையெனவக்கபேதகிராயராசங்கித்த, தத்துவ பேதங்களுமடங்கும். இந்தவிசாரவிதத்தால் சத்து, அச

த்து, சதசத்து என்னும்மூன்றனு ளொன்றிலொன்றுக் குற்பத்தியில்லாமையும், தனித்தனி மூன்றுமுற்பத்தி யெய்தாமல் நித்தமாயிருக்கின்றமையுமே பெற்றுவிளங் கலால்,மேல்காட்டிய சுருதிகளுக்கு யாண்டும் விருத்த மெய்தாமை வெளிப்பட்டது.

இங்கேசொல்லப்பட்டபதார்த்தத்திரயங்களில் சிவம் நிர்மலமுடையதாகலின்தனிடத்தில் சமலரூபியாகியவு யிர்க்குற்பத்தி கூறுதல்கூடாது.பாசம்கேவலம் மலமே யாகையால் நிர்மலமாகிய சிவத்திற் காரியப்படாது. சிவனுஞ் சீவனுஞ் சித்தாயினும் மலையறிவிக்குஞ் சித்துமறியுஞ் சித்துமாயிருக்குமுண்மையால அறிவிக்கு ஞ்சித்தாகிய சிவத்திலறியுஞ் சித்தாகியவுயிர்க்குற்பத்தி யுரைத்தலடாது.இன்னும் பாசம்கேவலஞ்ஜடமாகையா ல்மேலும்பசுசித்துக்களிலுதற்குமிடமில்லை. அசித்தாகிய பாசத்தின்காரியமெல்லாமசித்தேயாம். இடையேநின்ற வுயிர்பாசத்தோடு சேர்ந்தவழிப்பந்தத்தையும்,பாசத்தி னின்று நீங்கிசிவத்தோடு சேர்ந்தவழி முத்தியையும் பெறும். இந்தவுண்மை விசாரத்தால் மேலக்கலந்திமகளு ராமறுக்கவந்தசிவாகம ஸித்தாந்தமனுத்துவேனயும்பேசி க்கப்பட்டின்றும். ருத்திரகாரா(रुद्रस्सम्भवान्)எனக் கூறவந்ததெல்லாம ஜீவர்களுக்குற்பத்தி கூறக்கூடாதெ னபதொழியவேறில்லை. சிவாகமங்களில்யாண்டுஞ் சிவா களுக்குற்பத்தி கூறினதேகிடையாது. தத்துவாங்கரங் கட்குற்பத்தி மாயையிலும், அவதாரங்கட்காவிர்ப்பவம் சிவத்திலும் வேதத்திற்கூறுமுண்மையால் சிவாகமமும ப்படியேகூறின படியாம். இதனால் வேதசிவாகமங்கட்கு பேதமேசித்தித்திருப்பதறியாது ஜீவனைப்பிரம்ஹத்தினு டைய அம்சமெனவும், ஸங்கர்ஷணதி ஜீவர்கள்விஷ்ணு, வினிடம்பிறந்தார்களெனவும், பிரகிருதிவாசுதேவனுக் கபின்னமாயிருப்பதொன்றெனவுங் கூறித்திரியும் பாஞ்

சராத்திரசித்தாந்தமேயன்றோ வேதபாஹ்யமாயிற்று? இனிக், காலம் அநாதியென்று வேதத்திற்சொல்லியதற்குமாறாக மாயையிலதற்குற்பத்தி யென்று சிவாகமஞ் சொல்லுவதென்னையெனின், பதார்த்தத்திரயங்களையே நித்தமுமநாதியுமென்று கூறிய வேதத்தில காலமொன்றையவற்றிற்குவேறானதொருநித்தப்பொருளாகக்கூறுவது அஸங்கதமாகையால தந்நிவிர்த்தியைமுன்னர்த்தேடலவேண்டும். காலம், நியதி, கலையாதிகள்தத்தமிலக்கண வேறுபாடுகளோடு காரியப்பாட்டால் வெளியாவதன்முன்னரே மாயையாகிய காரணசமஷ்டியில தனித்தனிவியஷ்டிசூக்ஷமங்களாக விருக்குமுண்மையே அநாதித்வம்பெறுந் தனமையைககாட்டும. பின்னாவெளியாதலேயுறபத்திக கிரமத்தில ஆதியென்று வியவஸ்தாரூபத்தால்காட்டும. இதனால், வேதாகமங்களினுண்மை விரோதமின்றிககே யினிதுசித்தித்தது காண்க.

மேல்விவகாரத்தால் சிவாகமங்களுக்கும், வேதத்துக்கும் பரஸ்பரவிரோதமுண்டென்றுகாடடவந்தவம மூதேவியார்க்குபரதி யுணடாகசசெயதனமாகையாற பின்விவகாரத்தையினிப்பேசுவாம. (ప్రసూత్రం) என்னுஞ்சூத்திரத்தால் பாஞ்சராத்திர ஸித்தாந்தத்தைச சஙகராசாரியர் கண்டித்திருப்பதை மறைத்துவிட்டு அவர்தமது மததததையேஸ்தாபித்தாரென்று அநுகூலப்படுத்திககொள்ளமுயலுமப் பஞ்சமசசிரோஷ்டர்க்கினியாம்கொடுப்பது பழஞ்செருப்பேயாம்: சஙகராசாரியர் பாஷ்யம் சைவவிருத்தமாகையால அதுகொண்டேயாம் பின்னும் விவகரிப்பது யுக்தமன்றாகவிடுத்துப் பாஞ்சராத்திரமதத்தையநுசரித்தஇராமாநுஜபாஷ்யஸித்தாந்தவனத்தை ஸ்ரீ கண்டாசாரிய பாஷ்யகோடரியால் வெட்டியழித்தவரும் சதுர்த்திகசதப்ரபந்தகர்த்தாவும், பரமபாசுபதாக்ரகணயருமதுவைதாத்வைதவிசிஷ்டாத்வை

தங்களாகப்போலிப் பெயர்தாங்கி யுலகில் பிரஸித்தமா யுள்ளவேதபாஹ்ய மதங்களைக்கண்டித்து ஸ்வஸித்தாந்த மாகிய சைவஸ்தாபனஞ்செய்தவருமாய் விளங்கும்ஸ்ரீம த்அப்பதீக்ஷிதேந்திரரான பரமாசாரிய மூர்த்திகளால் செய்யப்பட்ட அத்வைதபாஷ்யாக்கினி கொண்டேத கித்து அவ்வந்நியஜஸித்தாந்தத்தை நிர்மூலமாக்கியுலகத் திற்குக்ஷேமத்தைச் செய்விக்கவே யெமக்கிப்பிரவிருத் தியுண்டாயிற்றெனவறிக.

மேலவசனத்தை விவகரித்துச் சைவமதநிரசன ஞ்செய்கின்றோ மென்னும் வீணெண்ணங்கொண்டுபுல ம்பியழிந்த வப்புண்பட்டவாயார் சங்கரபாஷ்யத்தில் நாராயணனே பரதத்வமென்றும, அவன்விஷயத்திலே பஞ்சஸம்ஸ்கார பரிகருஹீதராயச் சர்வரும் வர்த்திக் கக்கடவ ரென்றும், பாஞ்சராத்திரத்திற் சொல்லுகிற வர்த்தமெல்லாஞ் சுருதிஸித்தமான ஸத்தியார்த்தங்களெ ன்றுஞ் சொல்லப்பட்டதாகப் பக்கவரிகளையுங்கூடக்கா ட்டி யழுதோய்ந்தபின்னர்ச் சிவன் கடவுளல்லவென் றும், அவர் சாவஞ்ஞரென்பதற்குச் சுருதிபிரமாணங் கிடையாமையா லவரால செய்யபபட்ட சிவாகமம் அ ஸாமஞ்சஸமென்றும் ஷைபாஷ்யத்திலேதானே பெறப் பட்டதாகவு மிரத்தக்கண்ணீர்விட்டனர். சங்கராசாரி யர் பாஞ்சராத்திர ஸித்தாந்தத்தைத் தமதுபாஷ்யத் திற்றுபித்தாரெனின், அந்நியஜாசாரியென்னு மிராமநு ஜன் சங்கரபாஷ்யத்தைக்கண்டிக்கமுயன்ற தெற்றுக்கு? பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தையும், பாஞ்சராத்திரத்தையு மங்கீ கரித்த சங்கராசாரியர்க்கும் பட்டைநாமஞ் சாத்தியெ ந்தப்பெருமாள்கோயிலிலுமேன வைத்துக்கொள்ளவில் லை? இன்னுமச்சங்கரபாஷ்யமும்வைஷ்ணவபாஷ்யமெ ன்றுகொள்ளுவதிலென்ன தடை? இப்படியரபாசப்பட்டு ப்போகத்தப்புவிவகாரத்திற்றலையிட்டுளைபாடு மத்தாத

ப்பிணக்கொண்டிலைபடித்துக்கொள்ளுவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! இனியவர் செய்த பாஷ்யரீதியாகச் சிவாகமத்திலவர்க்குப்பிரமாணபுத்திவந்ததில்லையென்பதெமகருமுடன்பாடாகையால் அவர் தூற்றுஞ் சைவதூஷணம் நிஷ்புருஷமென்க. வேதத்தில் சிவனைச் சாவஜ்ஞனெனக் கூறவில்லையென வவர் தமதுபாஷ்யத்திற் கூறினரென்பதமாத்திரம் அசங்கதம்! அசங்கதம்!! அப்படிக்கோரொழுத்துமவர்பிரஸ்தாபிக்காதவுண்மையால். (கல்லாதாருடைய கழியனைறுயினும், கொள்ளாரறி வுடையார்) என்றபடிச் சைவஸித்தாந்த பாஷ்யராகிய சங்கராசாரியர் சிவனைச் சர்வஜ்ஞனெனக் கூறினும, சாவகாரணனெனக் கூறினுமவற்றை யாமங்கீகரியோம்! அங்கீகரியோம!! சிலவிடங்களிற் றழுவுவதெனனையெனின், பிரமாணபுத்தியாற் கொள்ளேமாகையா லாணடுங் கௌரவமபெறுதொழிக்கமைகாண்க.

இங்ஙனிற்க, "[Telugu-script text]" என்னுமிவவதிகரணத்துக்கு வியாகரியானருசெய்கையில் "[Telugu-script text] [Telugu-script text]" என்னும் வாக்கியத்தை யுதகரிதது "[Telugu-script text]" என்ற தேத்யாதி சூத்திரங்களில ஜீவனுககு நிரகருணபிரம்மத்திலிருந்துற்பததி சொல்லப்பட டிருப்பதால சூத்திரக்காரர் சொல்லிய வுற்பத்தியஸமபவவசனமானது குணிவாசுதேவரிடத்தினின்றுமுற்பத்திகூடாதென்பதேயென்று பரிஷ்கரித்திருக்கின்றனர். பாஞ்சராத்திரஸித்தாந்தத்தில் குணிவாசுதேவரிடத்திலிருந்துஜீவனுக்கு ஸங்கர்ஷணதிருபத்தாலுற்பத்தி சொல்லப்படவில்லையெனபதிற்றட்டில்லை. "[Telugu-script text]" என்னுஞ்சூத்திரத்தாலும்; "[Telugu-script text]"

ப்ரஜ்ஞே" என்னுஞ் சுருதியாலும், "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ" என்னும் அபேதவுபதேசசிரவணத்தாலும் நிர்க்குணவாசுதேவரிடத்தினுற்பத்திக்கிடங்கொடாமலதுவேஜீவனுமுள்ளதாகிய பெருமாளென்னையெனி னதனையிங்கேவிளங்க வுரைப்பாம். சிவஞானபோதம் இரண்டாஞ்சூத்திரம் (அவையே தானேயாய்) என்னும் முதலதிகரணத்தில் "உயிர்காயமுதலியவற்றாற் பிணிக்கப்படுமுடம்பினையு மைம்பொறிமுதலிய கருவிகளையுங் கைக்கொண்டுநின்று, சாத்தாகொற்றனென வுடம்பிற்கிட்ட பெயராற்பிறரழைத்தவழித் தானெனவேனென வந்து நிற்றல்காண்டுமன்றே! இருவர்கைகோத்துநின்றுழியுமவருளழைக்கப்பட்டோனேயன்றி யேனையோனேனென்ற லுலகத்தின்மையினவ்வாறன்றி யுடம்பினபெயரானழைத்தவழியுயிரொன்றென்றதற்குக் காரணம் பிறிதோராற்றாற் பெறப்படாமையின அத்தாதாத்மியத்தானே யவ்வுயிருடம்பெனத் தானென வேற்றுமையின்றி யபேதமாய நிற்றலபெறுமதுபோல முதல்வனுயிர்களினபேதமா யொட்டிநிற்பானும். அவகாரொருடியவழி யுயிருயிரே யுடம்புடம்பே யுயிருடம்பாயொழியாதுடம் புயிராகமாட்டாது. அவ்வாறுயினு முயிருடம்பாயு மதனின்வேறாயு நிற்றும். உடம்பங்ஙனமில்லாது. அதுபோல முதல்வன முதல்வனே யுயிருயிரே முதல்வனுயிரா யொழியாவுயிர் முதல்வனாகமாட்டாது. அவ்வாறுயினு முதல்வனுயிராயு மதனின்வேறாயு நிற்பன். உயிரங்ஙன மில்லாது." எனவும், "அவனுளமாகில்லாதுளமவனுமாட்டா, தவனுளமாயல்லனுமாமாங்கு. எ-து, ஒன்றாயுமொன்றலமைக்கருபவங் காட்டியவாறு.,, எனவும் போந்த நிருபணத்தால் மேற்காட்டிய வபேதசுருதிகளின் சத்யார்த்தம்வெளிப்பட்டவாறறிக.

இப்படிப்பொருள் கோடலின்றி அவித்யாகல்பிதநாமரூபவிகாரவுற்பத்தி விலயவசத்தால் விகாரோபாதி யுடைய ஜீவனுக்குமுற்பத்திலயங்களுபசரிக்கப்படுமென்றார் ஸ்ரீசங்கராசாரியர் சித்தாந்தமுந் தலைகாட்டாமற் [illegible]. அன்றியும், அக்னிகணதிருஷ்டாந்தத்தால் [illegible] ஜீவர்களுக்குற்பத்தி கூறியபடி [illegible]

தெறிந்தது. ஸ்புலிங்க ஸ்தானீயனாக ஆத்மாவைக் கொள்ளுங்கால் ஜீவோற்பத்திக் கிடமுண்டாயிற்றே யெனின், ஸ்ருஷ்ட்யநந்தரம் பரமாத்மாவினுடையவியாபகத்தினின்றும் வியாப்தியாயுள்ள ஜீவன்தநுவாதிகளைப்பெற்றுவெளிவந்தமையேயதுவாம். வியாபகவியாப்பியவியாப்திதர்மங்களை விசாரித்துழி மேலாசங்கை நசிக்கையால் அக்னிகண திருஷ்டாந்தத்தால் ஜீவோற்பத்திக்கிடஞ் செய்வது அவைதிகமெனவறிக. ஆயின், சுருதி ஸூத்திரங்களில் பரமாத்மாவி னுடைய நாலி லொருகூறு ஜீவனுயுள்ளதெனக் கூறுவ தென்னையெனின், அதுவுங்கிரஹண தோஷமேயாம். பரமாத்மாவினகண்ட வியாபகத்தில நாலிலொருகூறிலெண்ணிறந்தவுயிர்களும டங்கியிருந்து வெளிப்படுகின்றனவென்பதேயதன்கருத்தொழிய நாலிலொருகூறு ஜீவர்களாகக்காரிப்பட்டதென்பது சர்வாபத்தமாம. பரமாத்மா ஜீவனாகத்திரியவும், திரிந்து அவஸ்தைகளான் மொத்துண்டலையவும், பின்னர்ப்பரமாத்மாவாகவேயாயவிடவு மாவசிகமும், நியாயமுமுண்டாகாமையால் நிர்மலதவாத்யநந்ததர்மங்களையுடைய பரமாத்விளிடத்தில மலபத்தாதிஹேயதர்மஸஹித ஜீவோற்பத்தியை யபேக்ஷித்தல் சர்வாசங்கதமென்க. அடுக்குப பாத்திரங்க ளொன்றிலொன்றடங்கியிருந் தெடுக்கவருங்காலெபபடி யொன்றிலொன்றுக்குற்பத்திகூற விசையாதோ வஃதேயிதற்குப்போக்தநிதரிசனமாம். ஜீவோற்பத்தியைக் கூறுஞ்சுருதியபிப்பிராயமிதேதென வெளிப்பட்டமையாலினியுலகமுண்டாவதற்குப் பிரம்ஹத்தையபின்னநிமித்தோபாதானமாகக்கூறு மசங்கத்தையுமகலும்படிச்செய்வாம். "[Telugu-script quotation]" என்னுமதிகரணத்திலும் "[Telugu-script quotation]" என்னுமதிகரணத்திலும் "[Telugu-script quotation]" என்னுமித்தியாதிஸ்தலங்களிலும் பின்னநிமித்தோபாதானகாரண

வாதத்தையும், அபின்னநிமித்தோபாதான காரணவாத த்யுக்தீக்ஷிதமூர்த்திகள் பிரதிஷ்டாபனஞ் செய்திருக்கின் றனர். பின்னநிமித்தோபாதானவாதம் மேல் ஜீவோற்ப த்தி நிரஸநவியவஸ்தையால் வெளிப்பட்ட தன்றியும், (காரியகாரணங்கண் முதறுணைநிமித்தங்கண்டாம், பாரின்மண்டி ரிகைபண்ணு மவன்முதறுணை நிமித்தம், தேரின்மன்மாயையாகத் திரிகைதன்சத்திபாக, வாரியன்குலாலனுய்நின்றாக்குவனுலகையெ ல்லாம) என்னுந் திருவாக்குண்மையானு நிலையுதலமை யும். அபின்னநிமித்தோபோதானகாரணவாதத்தை ய டிக்கின்றோமென்றாரம்பித்துத் தீக்ஷிதரவர்கட்குப் பின் னவாதத்துடன் அபின்னவாதமுமங்கீகாரமென்றதென் னையெனின், குளிர்ந்தபூமியில வித்தொன்றை யிட்ட போது அதினின்று மங்குரம்வெளியாமாறு சத்திமா ருகிய பரசிவபூமியில் மாயையாகிய வித்தினின்றுமங்கு ரமபோன்ற வுலகுதிகருமென்பது ஸ்வதஸ்ஸித்தம். பூ மியினின்றும்அங்குரம் வெளிவந்தமையினங்குரத்துக்க பின்னநிமித்தோபாதானம்பூமியோாயிட்டு.பூமியில்அத றகுவேருகியவித்தில்வழியங்குரந் தோன்றுமையால் அ ஙகுரத்துககு விதேயபின்னேபாதானமாகிப் பூமியிற கொண்டவபின்ன நிமிதேதோபாதான காரணவாதகசித் தது. இந்தத்திருஷ்டாந்த நிரூபகத்தால ஜகத்துக்குக் கேவலம் அபின்னநிமித் தோபாதனை கூறுமவிவேகி கள் கூற்றுமடியோடே சாய்ந்தது. மேலபிப்பிராய கிரஹணமின்றி வேதத்தில் கேவலம் அபின்ன நிமி ததோபாதானமே கூறப்பட்ட தென்னுந் துர்வாதம் பறந்தொழிந்தமையால் வேதத்திற்கூறியபடி ஜகத்துக் குபாதானம் மாயையெனவும், பிரம்ஹமெனவுஞ் சி வாகமங்களுங் கூறிவரு நுட்பமறியாமல் சிவாகமம் கே வலம் பின்னவாதங் கூறுகின்றது என்று விபரீதம்பே சித்திரியு மவ்விபசாரிமகனூர்க் கின்னும் விளக்குவா ப்பாம். அங்குரம் வித்திலுண்டாயிற் றென்றாலும. பூமி

யிலுண்டாயிற்றென்றாலுமெப்படிச்சாமஞ்சஸமோ,வப்படியே யுலகம் மாயையிலுண்டாயிற்றென்றாலும், பிரமத்திலுண்டாயிற்றென்றாலு நிலையுதல் பெறும. இரணடுக்கும் பொருள் வேறுபாடுள்ளபடியேயன்றோ சித்தாயுள்ளசிவத்தையுமசித்தாயுள்ள வுலகத்தையு நோக்கியுண்மைகோடல் பெறும். இவ்வுண்மையையுணர்ந்த பெரியோர் (உலகவனுருவிற றோன்றி யொடுங்கிடும்) எனவும, (உயிரவையொடுங்கிபபினனு முதிப்பதெனறவனபால்) எனவுங கூறியிருப்பதுஞ் சான்றாம. இனனும, உலகவனுருவிற றோன்றியொடுங்குமெனவாதுளாகமத்திறகூறியதுமே சாலும். இந்தவிசாரததால, அபின்னநிமித்தோபாதானவாத மௌபசாரிகமாய வேதஙகூறு முண்மையையே பாஷ்யகாராதிகளவிரிததோதியபடியாம். அனறெனில், "నాత్మాశ్రుతేర్నిత్యత్వాచ్చతాభ్యః" என்றதேதயாதி ஸ்தலஙகளில் ஜீவோற்பத்தியை நிஷேதிததிருபபது விரோதிககும். இதுநிற்க, "అథాతో బ్రహ్మజిజ్ఞాసా-జన్మాద్యస్యయతః-శాస్త్రయోనిత్వాత్" என்னும் மூன்றுசூத்திரஙகளில முதல சூததிரம பிரமேயவிஷய மாயிறறு. மூன்றாவதுசூததிரமபிராமணவிஷயமாயிறறு. பிரமேயப்பிராமணஙகளொழியவே பிரமாத்ருவுக்கிடம் வேண்டுகையா லதுவே மதயசூத்ரமாகியவிரண்டாவது சூத்திரமாயிற்று. ஜந்மாதிஸூததிரததில்(యస్య)எனவாறாவது வேறறுமையுள்ள சபததுக்கு ஜீவபரத்துவமே ஸ்தாபிககப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னுஞ்சீவனுடைய தன்மையை விரிக்கில், "చరాచరవ్యపాశ్రయస్తు స్యాత్తద్వ్యపదేశో భాక్తస్తద్భావభావిత్వాత్" என்னும் ஸ்தலத்தில் ஜநநமரணவிவகாரங்கள் தேகத்துக்கேயன்றிச சீவனுக்கில்லை யென்றுசொல்லிய படியாலும், "అసంతతేశ్చావ్యతికరః" என்னுஞ் வசனப்படித்தேகத்திலுத்தரோத்தரசந்ததி யுண்டாவதுபோற் றன்னிட முண்டாகாமையாலும், மோக்ஷத்திலுமவிகாரியாயிருப்பதாலுஞ்

வேனுக்குற்பத்தி லயங்கள்கூடவே கூடாது. இவ்வுண்மையிரல் (...) என்னுஞ்சுருதியும் பிரமத்துவையே காட்டவெழுந்ததாயிற்று. பிரமேயத்திலம்சமாகப் பிரமாத்ருவைக்கொண்டு குறைத்துக் கேவலம், அபின்னநிமித்தோபாதானவாதத்தாலழாநிற்கு ஸ்ரீராமாநுஜபாஷ்யாவலம்பகரோயன்றோ வேதபாஹ்யராயினரென்பது மேல்விசாரத்தால் நிர்மாணிக்கப்பட்டது? இப்படிப்பட்ட ஸித்தாந்தங்களைவர்ணிப்பதிலெப்பிரயத்தமவளருமென்றே யிவ்வளவில் விடுத்தாம். இன்னஸத்தியார்த்தங்களையெல்லா மறியும்புண்ணியமின்றிச சிவாகமங்களை வேதபாஹ்யம், வேதபாஹ்யமென்றுகூபமண்டூகத்தைப்போறகத்தி நிந்தைசெய்துவருமக்குடிகேடர்பெருவஞ்சனைகள் கேடுண்டுபோக வின்னுஞ்சிலநியாயங்கயெடுத்திசைபபாம். சைவாகமமானது உளர்த்துவஸ்ரோதஸ்ஸு எனவும், அதஸ்ரோதஸ்ஸு வெனவுமிரண்டாகப்பிரிந்து முதலாவது வேதாவிருத்தமும், இரண்டாவது வேதவிருத்தமுமாய் விளங்குமென்று சூதசமஹிதையிற் படிககபபடட படியால் அதஸ்ரோதஸ்ஸு என்னும் வாமபாசுபதத்தைக்கழிததேயன்றோ "..." என்று ஸ்ரீ பாஷியகாரரும் பிரஸ்தாபித்து ஊர்த்துவஸ்ரோதஸ்ஸையே பிரதிஷ்டாபனஞ் செய்தனா? இதனல், தக்ஷிணபாசுபதமாகியசைவஸித்தாந்தம் வைதிகமும், சிஷ்டஜனபரிக்ருஹீதமுமாகுந்தன்மையுண்மையால், பாஞ்சராத்திரவைகானசமென விரண்டாகப்பிரிந்து முழுதும் ஹேயமாகிக் கர்மபக்தியோகஞானங்களென்னு நான்குசாதன விஷயங்களிலும்வேதவிருத்தத்தையே பயக்கும் வைஷ்ணவசித்தாந்தமேயன்றோ அநுமுக்ஷுஜனப்ராப்யபத மாகத்தக்கது? "..." என்னும்வசனமானது பாஞ்சராத்திரவைகானசர்களென்னுஞ் •சகல வைஷ்ணவாக

ஷேயும் பொதுவானே பிடித்துக்கொண்டமையால் "నారాయణపరోజ్యోతిః" எனவப்பேதையார்காட்டிய வசனத்துக்கு வாமபாகபதத்தை யாமொப்புக்கொடுத்தது போல், வேறுவிதத்தால் பரிகாரந்தேடிக்கொள்ள வழியில்லை. (తప్తముద్రాంకితం) என்பதை வேறொருவர்மேற்போட்டுவிட்டுத் தப்பித்துக்கொளளக்கூடாமையால் வாமபாகபிதாசகரரிஷ்டமாகிய சூலடமருகசின்னதாரணங்களைப்போலவே சக்கிராங்கனவைபவமும் பரித்யாகமேபெறும். இதனால சூடுண்டு திரியும் பட்டிமாடுகளாகிய பாஞ்சராத்திரிகள்தம்மைவைதிகரொன்ப் பிரமைகாட்டித்திரிவதுசெல்லாது! செல்லாது!!

இதுநிற்க, "నారాయణాద్రుద్రో జాయతే" என்னுஞ்சுருதியால்நாராயணனுக்கே பரத்துவம சித்தித்தது்என வக்கபோதிராயாமகிமைபாராட்டினர். இது, (శివరూపాద్బ్రహ్మా జాయతే) எனவும், (వసుదేవాత్కృష్ణో జాయతే) எனவுங்கூறவருமமாத்திரத்திலொழியுமென்க. இதனுண்மையைஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியசுவாமிகள் செவ்வனேதமது முதறபாகத்திலவிளக்கியிருத்தலேபோதும். இன்னும், "అంతర్బహిశ్చతత్సర్వం వ్యాప్యనారాయణస్స్థితః" என்னும்வாக்கியததால்நாராயணருககேயுள்ளும் வெளியும்வியாபகம் சித்தித்தமையாலவரேபாதத்துவமென்றறியததக்க தென்றனர். (యోవేదాదౌస్వరఃప్రోక్తో వేదాంతేచప్రతిష్ఠితః। తస్యప్రకృతిలీనస్య యఃపరస్సమహేశ్వరః) என்னுஞ்சுருதியைப் பார்த்தாலவரஹங்காரமடங்கும்! அடங்கும்!! பிரகிருதியில் பற்றினவாபுருஷராகியநாராயணரென்பதை(వాసుదేవఃపరఃప్రకృతిః) என்னுஞ்சுருதிவசனங்காட்டுகையாலும், "ప్రకృత్యవచ్ఛిన్నతయాపురుషత్వంపునశ్చతే" என்னும்ஸாஸ்வதீரஹஸ்யோபநிஷத்வசன் பரிபோஷகதையாலும் (యఃపరస్సమహేశ్వరః) என்று முண்மையா லந்நாராயணபரமாயுள்ளவர் பரம்சிவனே யெ

என்பது ஆக்ஷேபமின்றி ஸித்தித்தது. ஆயின், பிரக்ருதி யினருக்கு வியாபகங்கூறுவது அசப்யமெனின், ஜகத் தையபேக்ஷித்து அவர்வியாபகத்தாமாறென்க. குடமா யுள்ள ஆகாசத்துக்குமே யன்றோ யுள்ளும்வெளியும் வியாபகங் காணப்படுகின்றது? அங்ஙனமாக, இதம்ச ரான நாராயணருக்கு வியாபகத்வம ஸித்தியா தென்பது யாண்டமையும்? அவருக்குப்பரரான சதாசிவமூர்த்தி யைசசாட்சாசசின்மாத்திரனென்றுமிதரசுருதியையுமீண் டுதகரிப்பாம. "త్రిషు ధామసు యద్భోజ్యం భోక్తా భోగశ్చ యద్భవేత్। తేభ్యో విలక్షణస్సాక్షీ చిన్మాత్రోహం సదాశివః" என்னும் வசனத்தால் ஜாக்கிரமுதலான மூன்றுஸ்தானங்களிலு மெதுபுஜிக் கத்தக்கதோ, எவன் புஜிக்கிறவனோ, எதுபோகமோ, அவைகளுக்கு விலடசணமும், சாட்சியும், சின்மாத்திர மூமான நான்சதாசிவன் என வெளிப்பட்ட தன்றியும், "శివమద్వైతం చతుర్థం మన్యంతే" என்றும்வசனத்தால் சிவ னை அத்வைதரும், சாந்தரும், துரியருமாகப்பெரியோ ர்களறிகின்றனர் எனவும், "శివ ఏకో ధ్యేయః శివంకరః సర్వమన్యత్ పరిత్యజ్య" என்னும் வசனத்தால் அன்னியமாயுள்ள சகல மானவற்றையுந்தள்ளிவிடடுச்சிவமென்னுந்தன்மையான் ம ங்களத்தைசசெய்கின்றசிவபெருமா னொருவரோதியான ஞ்செய்யத்தக்கவர்எனவும்பெறப்படடது. இந்தவாக்கி ய விதிதங்களால் நாராயணர் தன்மையும், அவருக்குப் பரரான சிவபெருமானுண்மையும் பரிபாகிகள் கண்டு ணராமற்போகார்.

இனி, "క్షరం ప్రధానమమృతాక్షరం హరః క్షరాత్మానావీశతే దేవ ఏకః" என்னும்வாக்கியத்தில் ஹரசப்தத்துக்குப் பரம சிவனென்று பொருள்கொண்டு சிவஸிக்ஷைதியிலப்பாருச ராத்திரபுமான் புத்திசெய்திருக்கின்றனர். உசிதார்த் தந்தை யோசிக்கில் க்ஷரமானது ஸாங்கியருற் [illegible] பட்டபிரதானம். அமிருதமான அக்ஷரமானது [illegible]

ன்னும் புருஷன். இரண்டுக்கு மொருதேவனீசனுகிருனென்னுமிதில் (ஈச்) என்னுஞ்சப்தந்தானே சிவபரமாகுமேதவிர வேறொன்றுமாகாது. புருஷபரியாயமான ஹரசப்தம் மேலிடத்தினிரூபித்தபடி நாராயணபரமாமாகுமேதவிர வேறில்லை. அல்லது திரிமூர்த்தியந்தர்ப்பூதரான வுருத்திரவாசகமாவதிலுங்கேடின்றித் திரிமூர்த்தியுத்தீர்ணரான மஹாதேவரிடத்தின்மாத்திரம் அதைப்பிரகிருதோபயுத்தமாகச சமர்த்திப்பதுகூடாது. இன்னும் விரிப்பிற்பெருகும.

இங்ஙனநிற்க, "ఏతావంతో వై పశవో ద్విపాదశ్చ చతుష్పాదశ్చ" என்னுஞ்சுருதியால் சகலசேதனங்களையும் பசுக்களென்றுசொல்வது கூடாதெனவும், மாடு, குதிரையிவைகளொழிந்த மற்றவையெல்லாம் பசுக்களல்லவெனவும், மேல்சுருதியால் இருகால், நாற்கால்ஜீவன்களே பெறப்படுகையால் பாம்பு, வண்டு, சிலந்தி, செய்யான்முதலிய காலில்லாதனவும், அறுகால், எண்கால், பலகாலுடையனவுமாகிய ஜீவன்கள பசுவாதலிற்ற விர்ந்தனவெனவும, (இது பசுசப்தம் யாகாங்கரூகசுபயுக்தமான ரூபசுவையும், ஆடுமுதலானநாற்கால் பசுவையுமேகாட்டுகிற தென்பதே பெறப்படும்) எனவுமப்பரம பாஷண்டியார் பிரசங்கித்தனர். சிவாகமசங்கேதிதமாகிய பசுசப்தமான துவைதிகமாகாதென்றுதாபிக்கவந்த வத்தடியாம்பிள்ளையார் நாலுகாலுடையனவாகிய மாடுகுதிரைகளொழிந்தவை பசுக்களாக மாட்டாவென்று சொல்லத்துணிவதன்முன்னர் முதற்சுருதியில் நாலுகாலுடையனவோடு இரண்டுகாலுடையனவும் பசுக்களாகுமென்று பெறப்பட்டதற்கு என்னசமாதானந் தேடிக்கொண்டனர்? இவ்வளவுசுண்டைத்தனமாய்த் தலையிடறிப்போகவந்ததென்னபுதுமை? மேற்சுருதியிற்பெறப்பட்டவிருகால்நாற்கால் ஜீவனையன்றிக்காலில்லாதனவும், அறுகால், எண்கால்,

பலகாலுடையனவுமாகியஜீவன்களனைத்தும் பசுக்களல்லவென்றுசுருதியிற்சொல்லப்பட்டாலொழியவப்பெரும்பேதையார்கூற்றுப்பெருமைபெறுதென்க. (బ్రహ్మాద్యం పర్యన్తాః పశూన్ భధ్వా మహేశ్వరః। పాశైర్ మలాద్యైర్దేవః కార్యం కారయతి స్వయం” என்னும் ஆதித்யபுராண வசனத்தால் பதியாகியமஹேசுவரர் பிரம்ஹாதிஸ்தம்ப பரியந்தங்களாகியபசுக்களை மலமாயாதி பாசங்களாற்கட்டிக் காரியங்களைச் செய்விக்கின்றார் என்று பெறப்படுகையால் பசுவர்க்கமிவையெனறு வெளிப்பட்டது. மேல்வசனத்தால் ஸ்தம்பமீறுகப் பசுக்கள் வெளிப்படலால் காலில்லாதனவும், அறுகால், எண்காலுடையனவுமாகிய ஜீவன்கள்பசுவாகாவென்னும் பாழுரைபறந்தது ! பறந்தது !! இன்னும், மாடு குதிரைகளொழிந்தமற்றவை பசுக்களாகாவென்றுகூறியதை மறந்து யாகங்களுக் குபயுக்தமானநரபசுவையும், ஆடு முதலான நாற்கால் பசுவையுமேகாட்டுகிறதெனறுடனேபிதற்றியதென்னமடமை? மாடுகுதிரையிரண்டையுமேபசுக்களெனத்தாபிக்கவெழுந்து தம்மையறியாமலேயவற்றோடுநரனையும், ஆட்டையும் பசுக்களெனவங்கீகரித்தனராகையால் அவர் தொடுக்கவந்தவீண்வழக்குத் தோல்வியடைந்ததென்க. இதனால், மேற்போந்த சுருதிவாக்கியத்தைக்கொண்டே சிவாகமஸங்கேதப்படியே சர்வசேதனங்களும் பசுக்களென்று சொல்லப்படுமென்பதே நாட்டப்பட்டது.

இனி, “తస్మాద్రుద్రః పశూనామధిపతిః” என்னுஞ்சுருதியால் ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திக்கு ஸர்வசேதனபசுபதித்வஞ்சித்தியாதெனவும், திரிபுரதகனஞ் செய்யவேண்டிச் சிவனைத்தேவர்கள் கேட்டுக்கொண்டபோது சிவன் அவர்களைக்கூலி கேட்டனரெனவும், அதற்கவர்களுங்கூலியுடையகூலியைக் கேளுமென்றவளவில் உலகத்[illegible] தாரங்களுக்கெல்லா மென்னையே கட்வளு[illegible]

ருக்க வைதிகமான ஹிம்ஸைகளின் மாத்திர மென்னை யொழியப்பசுஹிம்ஸை செய்யாநிற்பது என்னையெனப் பிரசம்ஸித்து அதனையுமெனக்கே கொடுத்துவிடவேண்டியதொன்றே நான்விரும்புங் கூலியென்று பெற்றுக் கொண்டனரெனவும், அதனால் யாகங்களிற்கொல்லப்படும்பசுக்களுக்கும் யஜமானனாய்விட்டானுருத்திரனென்பதையேயன்றோ மேல்சுருதி வாக்கியங்காட்டுகிறதெனவும் பேரிழவெடுத்தனர்.

சிவபெருமான் திரிபுரதகனஞ்செய்கையில் அவர்திருக்கரத்தில் நாராயணர் அம்பாகச்சமைந்தபடியையூகிக்கில அம்பு அசேதனமாயுள்ளதொருபொருளும், அதையெய்பவர் சேதனருமாகிய வுண்மைவெளிப்படும். அசேதனமாகிய அம்பானது எய்யும்வாகையினின்றுமகன்றல் அசையவுஞ் சத்தியற்றுக் கிடக்குமே லன்னஜடதவப்பிரகாசரூபஹிதமாகிய அம்புவடிவமாகிய விஷ்ணுவைச்சர்வசேதனசேதனங்களையுமசைக்கின்றவருமசைப்பிக்கின்றவருமாகிய சிவபெருமானோடு சமானதிகங்களால் பரதத்துவப்பொருளென்றுநாட்ட முயலுவது என்னபேதமை? பசுக்கள் பாசத்தைநோக்கச் சேதனமும், பதியைநோக்க வசேதனமுமா மென்னுமுண்மையைச் சேதனராகிய நாராயணர்பதியாகிய மஹேசுவரர் கையிலம்பாகி யசேதனமாகிக் கிடந்தமையே சாட்சிகூறும். விஷ்ணுவுக்கே யிந்தக்கதி வருமாயினேனைய பிரமனாதியர் தன்மையை யாம் பேசவேண்டியதின்றாம். சிவபெருமான் இரதிகரும், நியாமகருமாவதறியாது அவரிச்சைவழியியங்கற்பாலாரும், இயங்கற்பாலனவுமாகிய சாரதியாகிய பிரமனையும், நாரியாகியசேஷனையும், குதிரைகளாகிய வேதங்களையும், இரதமாகிய பூமியையும், தனுவாகியமேருவையும், பாணமாகிய விஷ்ணுவையு[illegible]சத்திலவரோடொம்யாதிகங்களுடையவரும்,

உடையனவுமாகக் கூறவிசையும்? இவர்களைச்சிவபெருமான் திரிபுரதகனஞ் செய்வதற்குக் கூலி கேட்டனென்பது எங்கேபெறப்பட்டது? திரிபுராதிகளைஜெயிக்க மாட்டாமல் விஷ்ணுவாதி தேவர்கள் பட்டபாட்டைப் பாரதாதிகளிற் பரக்கக் காணலாமே! ஆயின் வேதத்தில் பசுபதியென்னும் வார்த்தைத்தேவர்கள் சிவனுக்குக் கொடுத்தாகவென்னு மாசங்கையுண்டேயெனின், விஷ்ணுவாதி சமஸ்ததேவர்களும் சிவபெருமானைத் திரிபுராதிகளுக்கஞ்சிச் சரண்மடைந்த காலையில் அதுவே தக்கசமயமெனக்கொண்டு சிவபெருமான் அவர்களைநோக்கி (పశూనాం పతిత్వం యుష్మాకం పశుత్వంచ) என்னும் வசனத்தால் (ஹே விஷ்ணுவாதிகளே!) எனக்குப் பசுபதித்வம் ஸ்வபாவமும், உங்களுக்குப்பசுத்வம் ஸ்வபாவமுமாகுமென்றுகூறி நீங்கள்ஸ்வதந்திரஹீனராகிய பசுக்களென்பதை யின்று வெளிப்படுத்தாவின்றீர். பசுக்களாகியவுங்களுக்குப பதேபதே அஹங்காரமேலிட்டால் நானேபதி நானேபதி யென்னும் விபரீதஞ்சனித்துநீங்களழியவருவதுஞ்சகஜமாகையாலன்னஸ்வதந்திரதை யிந்த வவசரத்தில் நீவிரடங்கலு மெமக்கு அர்ப்பணம பண்ணி விட்டாலன்றி நீங்கள் பிழைக்கமாட்டீர்கள் என்றுபேசினர். அப்போது சமஸ்தமானபேரும் ஹேபசுபதி! எங்களைக்காத்தருளும் என்று முறையிட்டு ஒரே படித்தாய்ச் சிவபெருமானுக்குப் பசுபதித்வத்தையும், தங்களுக்குப் பசுவத்தையு மொப்புக்கொண்டனர். பதிகளல்லாத தங்களைப் பதிகளென்று தனித்தனி யொவ்வொருவருங் கொண்டிருந்த ஸ்வதந்திரத்தையேயன்றோ வந்தவவசரத்திலுள்ளபடியே பதியாகிய சிவனிடம் விஷ்ணுவாதிபசுக்கள் அர்ப்பணம

பிரமாணத்தாற்போதரும். எல்லாமர்ப்பணஞ் செய்த
பின்னருமிடருறக் கூட்டலென்றது தற்போதசேடமிரு
த்தலுமொழிய வேண்டியென்க. இப்படியேயன்றே தே
வர்கள் பசுபதித்வத்தைச் சிவனுக்கர்ப்பணஞ் செய்து
விட்டதற்கேற்பத் தங்கள்பசுத்வ நாமத்தையே பிரகா
சப்படுத்திக் கொள்ளுவதாகத் தமக்கென வொருசேட்
டையுமின்றியொழிந்த பாணம், தநுஸ்ஸு, சாரதி, நாரி
முதலிய ரதாங்கங்களாகச் சமைக்கப்பட்ட பின்னருஞ்
சேடித்திருந்தவன்றோர் தற்போத நிவிர்த்தியைநாடி யப்
படிச்சமைந்தவராலொருபிரயோசனமுந் தமக்குவே
ண்டாமையைக்காட்டுவாராகிச் சிரிப்புமாத்திரத்தாலத்
திரிபுரங்களைத்தகித்துவிட்டு அந்தரதசந்நாஹத்தையுங்
கெடுத்துவிட்டனர்? சிவபெருமான் இரதிகரானமையால
பசுபதித்வமும், விஷ்ணுவாதிகள் பாணமும், சாரதியுமே
முதலாகச் சமைந்தமையால் பசுத்வபாசத்வங்களுமே
சித்தித்தது. இதைமாற்றி யவ்வித விந்திரஜாலம்பகாந
தாலுமென்னை? வேதமிருந்தவூரில் குடியிருந்தறியாத
வெறித்தார்களுக்கன்றி யவையேனையோர்க்குப் பிரயோ
ஜனமாகாது! ஆகாது!!

இதைவிட்டு யாகங்களில் கொல்லப்படுகிற பசுக்
களுக்கும் எஜமானனுகிற வரத்தைப்பெற்றுக்கொண்ட
மையால் பசுபதியென்னும் பெயரைச் சிவபெருமான
தாங்கினரென்பது சர்வாவைதிகமெனக. அதுவாகொ
ண்டபோதும், விஷ்ணுவைப்பசுவாகக்கொண்டு தேவர்
கள் சிவப்பிரீதியாக யாகஞ்செய்தார்களென்னுஞ் சுரு
தியால் யாகத்தில் கொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவாகிய பசு
வுக்குமேயன்றோவர்பீதியாயினர்? பாசுபதோபநிஷத்
தில், "స్వతశ్శివః పశుపతిస్సాక్షీ సర్వస్య సర్వదా సర్వేషాంతు మనస్తేన ప్రేరితం
నియమేనతు" என்னும் வாக்கியத்தால் சிவபெருமான்
தாமே பசுபதியாயும், ஸர்வத்துக்கும் ஸாக்ஷியாயுமிரு

க்கின்றனர். சகலருடைய மனதும் அவராலேயேநிய மமாக வெங்கு மேவப்படுகின்றது என்று பெறப்பட்டது. இன்னும், "బ్రహ్మవిష్ణుమహేన్ద్రాద్యాః సర్వేపశవ ఈరితాః। తేషాంపతిత్వాద్దేవేశశ్శివః పశుపతిస్స్మృతః" என்னும் ஆதித்யபுராண வசனத்தால் பிரம்ஹா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலான சமஸ்தமானபேரும் பசுக்களெனவும், தேவதேவராகிய பரமேசுவரரொருவர்தாமே பதியெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இப்படி விஷ்ணுப்பிரம்ஹாதிகளே பசுக்களென்னுமுண்மை வெளியாவதறியாது பசுசப்தம சர்வசேதன சாமானியமாதல் கூடாதெனவும், சிவபெருமான் சர்வசேதனபதியாகாரெனவும் ஆருமில்லாதவூரில் அசுவமேதஞ்செய்வது எங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? மேலசுருதியாலும், புராணவசனத்தாலும் பசுபதியான சிவபெருமானைச் சர்வசாட்சியாகச் சொல்லியிருத்தலறியாது ஜீவைகதேசபதித்வத்தையே "ఏష సర్వేశ్వరాధిపః" என்னுஞ்சுருதிகாட்டிற்றென்று பிதற்றிய சோம்பேறிவாதஞ் சோர்ந்துவிட்டதென்க. ஆத்மாதிகளுக்குமாத்திரம பதியாயுள்ளவர் தங்கள்மயிரவதாரமாகிய கிருஷ்ணரொருவரோ வென்றறிந்தடங்கிக் கிடப்பாராக.

இதுநிற்க, "జ్ఞాత్వా దేవం సర్వపాశాపహానిః" என்னுஞ்சுருதியாற்பெறப்பட்ட பாசசப்தம சிவாகமஸங்கேதிதபாசத்திற்பொருளாகாதெனவும், "జ్ఞాననిర్మథనాభ్యాసాత్పాశం దహతి పణ్డితః" என்னுஞ்சுருதியில் பக்தியோகத்தால் பாசவிச்சேதஞ் சொல்லுகையால அந்தப்பாசம் ஸம்ஸாரபாச மாகுமன்றிக் குண்டமண்டல பூர்விகையாகிய ஹௌத்திரியால் தகிக்கப்படுகிற சிவாகமஸங்கேதிதமாகிய மலமாயாகர்மபாசமாகாதெனவும், தியானயோகத்தாற்கழியுமென்ற வைதிகசங்கேதித பாசத்தைச்சிவாகமசங்கேதித பாசமென்றகாலையில் தீக்ஷையால் பாசங் -ம்..மென்ற சிவாகமத்துக்குப் பங்கமுண்டாகிறதென

வும் பரிந்துபரிந்தழுதார். மேல்காட்டியமுதல்சுருதியில் (சர்வபாசாபஹூநி:) என்றுசர்வசப்தமிருத்தலால் அப் பேதைமகனார் காட்டியபடி ஸம்ஸாரபாசமெனக் கொண்டகாலத்துஞ்சிவாகமஸங்கேதிதபாசம்சிதைந்திலது. வைதிகர்தாமென்னே, அஞ்ஞானமென்றும், காமாதிஹ்ருதயக்ரந்தியென்றும, அவிவேகாதிகளென்றும் பாசத்தை யநேகப்பிரகாரமாய்சசொல்லுகையால் மலமாயாகர்மசங்கேதித பாசம் மாட்சியே பெற்றது. ஸம்ஸாரபாசமென்றழுவந்தவசண்டிமகனார்க்கு அதுகாரியபாசமாககொள்ளவருகையில காரணபாசமொன்று தீதற்குமுன்னரோ விருமபவருகையா லககாரணததைப் பாசமென்னுமபரியாஷையால்வேதங்கூறுதென்பது விதண்டாவாதமெனக,ஸர்வமென்னுஞ்சொல்லால காரணகாரியங்களெல்லா மெனபதேயன்றோ மேலோர்கொள்ளாநிற்பர்?பாசவிச்சேதம்தீக்ஷையாலன்றியுண்டாகாதென்னுஞ்சிவாகமஸித்தாந்தம் மேலிரண்டாவது சுருதியாற் கெடுமெனறுரைததவக் கேடுகெட்டகழுதைராயர்க்குஎவவளவென்று,நான் புத்திசொல்லலாம்? "பலவிதமாசான் மோசனததாளபணைஞ்ஜபடி நயனஞ்சருள்பரிசவாசகமானசமு, மலகில்சாத்திரயோகா மௌனத்திராதியரேமுளவவாறினைத்திரியிரண்டுதிறமா,மிலஞானங்கிரியை யெனஞானமனசதாலியற்றுவஅகிரியையெழிபசனைட மண்டலாதி, நிலைவிதஅசசெய்தல் கிரியாவதிதானின்றுநிர்ப்பீஜசபீஜமெனவிரண்டாகுகமும்." என்னுமிந்தவசனத்தால்பாசமோசனமுண்டாகும்வகைகருத்தீக்ஷாபேதமநேகப்பிரகாரமாயிருக்கு மெனவும்,அவை நயனதீக்ஷை, ஸ்பரிசதீக்ஷை,வாசகதீக்ஷை, மானசதீக்ஷை, சாஸ்திரதீக்ஷை, யோகதீக்ஷை, ஔத்திரிதீக்ஷை முதலநந்தமாயிருக்கு மெனவும், அவற்றுள், ஞானதீக்ஷை, கிரியாதீக்ஷையெனவிரண்டாகவௌத்திரிபெறப்படுமெனவும், மனத்தாற்செய்யப்படுவது ஞானதீக்ஷையும், குண்டமண்டலாதிகளிற்செய்வது கிரியாதீக்ஷையு

மெனவும்,இவற்றுள்கிரியாவதி ஸபீஜநிர்ப்பீஜங்களென வெளிப்படுமெனவும் பெறப்பட்டது. இந்த ஆப்தவசனத்தால் சிவஞான விசாராதிசயத்தால் பாசந்தகிக்கப் படுமென்றசுருதியால் சிவாகம ஸித்தாந்தங்கெடுமென் றுபுலம்பிய சிரிப்புண்டவாசகம்சிதைவுண்டுபோயிற்றென்க. குண்டமண்டல மிட்டுச்செய்வதே சிவதீக்ஷையெனவும்,வேறுபிரகாராந்தரங் கிடையாதெனவுங் கொண்டிருமாந்தெழும்பிய வக்குண்டகத்தலைவர் சைவசமயாசாரியமூர்த்திகள் நால்வருக்கு மெந்தக்குண்டமண்டல பூர்வீகையாகிய தீக்ஷைசெய்யப் பட்டனவென்பதைச சற்றேநிதானித்தாலோசிப்பாராக.அவர்க்குச் சிவபெருமான்செய்தருளிய தீக்ஷைகள் வேதாகம நிஷ்டமென்பது வேதவேதாந்த பாரஙகசிலராகிய மேலோர் துணிபென்க. இந்தவுண்மை விசாரததால் வேதத்திற்பெறப்பட்ட பாசம சிவாகம ஸஙகேதிதபாச மாகாதென்னும் வெறிமுண்டையார்க்கு நலலவடிபபோடு விருந் தளிககபபட்டதென்க.பாசமஎன்பது மூலமலத்தையேபற்றுகையால் அதனம்சமாகிய ஸம்ஸாரபாசவிசசேதமும அப்பாஞ்சராததிரப் புலையர்கஇிலலையென்பதும் மேல்விசாரத்தாற்பெறப்பட்டது. எஙஙனமெனின், அப்படுபாவியர்மதத்தில் பாசமென்னும் வைதிகபரிபாஷை மூலமலத்திற்குளையாமையால தந்நிவிர்த்தியைப் பயவாத சம்பந்தத்தாலதனம்சமாகிய ஸம்சாரபாசநிரோதமுண்டெனத்தாபிக்க வெழுதலெஙஙனங்கூடும்? எவ்வகைப்பட்டபாசமு மம்மதத்தி லொழியவிடமுண்டாகாமையாற்பாசத்திலேதானே சிக்குண்டு அலமந்து வருந்தும் புழுப்பிராயர்களாகவே யாண்டுமவாழிவதேயன்றி வேறு ஒருநலத்தையும் அடையாரொனபதேசித்தம்! சித்தம்!! இன்னும்விரிகிற்பெருகும்.

இதுநிற்க, "ஹ்ருதயாம்போஜ ஸம்ப்ரஸ்தாநே" இத்யாதிசுருதியைப்பஞ்சசிவமூர்த்தி பிரதிபாதகமென்று கொள்வது

பிழையெனவும், அதுதைத்திரியத்தில் நாராயணமென்னும் ஸமாக்யையையுடைய பிரகரணத்திலோதப்படுவதால் அதவா பஞ்சருத்ரமூர்த்திபரமெனக்கொண்டகாலத்தும் பிரகரணபலத்தாலும், ஸமாக்யாபலத்தாலும நாராயண விபூதித்வமே யாண்டுஞ்சித்திக்கு மெனவும, இவ்வுண்மை ஸ்காந்தத்திற்பெறபபட்ட ஸ்ரீராமகீதையில் தாசரதிவிஷயமாக வுபபிரம்மஹணஞ்செயயப்பட்டபடியே விளங்கலால் சத்யோஜாதாதிமந்திரங்களெலலாம் நாராயணைகபரமாகவே நாட்டபபட்டனவெனவும், ருத்ரன்பண்ணின் சைவாகமத்தில ஆசுரப்ரகிருதிமோகனார்த்தமாகக்கொண்ட தன்னுடைய ரூபங்களுக்கு நாராயணருடைய நாமங்களிற சிலவற்றையிட்டுக்கொண்டு வஞ்சித்தானெனவுங் கைகொண்டவனைமனம போனபடிகளெல்லாங் கூசாதெழுதிவிட்டனர்

இந்தவண்ணாரகககூழ்தையை வாய்மேலடித்து அதன் பெருங்கூசசலையடக்குவாம. சதயோஜாதாதிமந்திரங்களைப் பஞ்சப் பிரம்ஹ மந்திர மென்றும், பரமேசுவரனுடைய பஞ்சமுகங்களுக்கே யம்மஹாமந்திரநாமங்களுரிமையென்றும், அத்திருநாமங்களையுடைய சதாசிவமூர்த்தியே பஞ்சப்பிரமஹமூர்த்தியென்றும் வேதமறிந்தவைதிகஶிரோஷ்டரனைவருமாசரித்து வருகின்றனர். நூற்றெட்டுபநிஷத்தில் பஞ்சப்பிரம்ஹோபநிஷததெனவொன்றுபிரகாசித்தலாலதனடியாகவே மேலுண்மையைவிளக்குவாம். அதில், "అవస్థాత్రయాతీతంతురీయంబ్రహ్మ సంజ్ఞితం। బ్రహ్మవిష్ణ్వాదిభిస్సేవ్యం సర్వేషాంజనకంపరం। ఈశానంపరమంవి ద్యాత్ప్రేరకంబుద్ధిసాక్షిణం। ఆకాశాత్మకమవ్యక్త మోంకారంసర్వభూషి తం। సర్వదేవమయంశాంతం శాంత్యతీతంస్వరాద్బహిః। అకారాదిస్వరా ధ్యక్ష మాకాశమయవిగ్రహం। పంచకృత్యనియంతారం పంచబ్రహ్మాత్మకంబృ హత్। పంచబ్రహ్మోపసంహారం కృత్వాస్వాత్మనిసంస్థితం। స్వమాయావై భవాత్సర్వం సంహృత్యస్వాత్మనిస్థితః। పంచబ్రహ్మాత్మకాతీతో భాసతేస్వస్వ

తేజసా। ఆద్యావంతేచమధ్యేచ భాసతేనాన్యహేతునా। మాయయామోహి తాశ్శంభో ర్మహాదేవంజగద్గురుం। నజానంతిసురాస్సర్వే సర్వకారణకా రణం" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஜாக்கிரமுதலான மூன்றவஸ்தைகளுக் கதீதரும், துரியரும், பிரம்ஹமென்று பெருளளவரும், பிரம்ஹ விஷ்ணுவாதிகளால் சேவ்யமானரும், சகலருக்கும் ஜநகரும், பரதத்துவமானவரும், புத்திகளுக்கு லாக்ஷியாயுள்ளவரும், சகலத்தையு மேவல்செய்விக்கின்றவரும், பரமருமான ஈசானனையே யறியத்தக்கது. ஆகாசஸ்வரூபரும், அவ்யக்தரும், ஓங்காரஸ்வரூபரும், உதாத்தாதிஸ்வரத்தால் பூஷிக்கப்பட்டவரும், ஸர்வதேவமயரும், சாந்தரும், சாந்திகதிதரும், ஸ்வரத்துக்கு வெளியிலகாரமுதலான ஸ்வரங்களுக்கதிபதியும், ஆகாசமயமான தேகமுள்ளவரும், ஸ்ருஷ்டிமுதலான பஞ்சகிருத்யங்களுக்கு நியமனஞ் செய்கின்றவரும், பஞ்சபிரம்ஹ ஸ்வரூபரும், பெரிதானரூபமுள்ளவரும், பஞ்சரூபமாகின்ற பிரம்ஹரூபங்களாகும் பிரம்ஹாமுதலாகிய பஞ்சகர்த்தாக்களையுந் தம்மிடத்திலுபஸம்ஹாரஞ்செய்து ஸ்திரமாகவிருக்கின்றவரும், தமது மாயையின் வைபவத்தால் ஸர்வங்களையும் ஸம்ஹரித்துத் தமக்குத்தாமே பிரகாசிக்கின்றவரும், பிரம்ஹஸ்வரூபங்களாகும் பஞ்சமூர்த்திகளுக்கதீதருமாகத் தமது தேஜஸ்ஸினாலே யந்தப்பரமேசுவரர் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார். ஆதியந்தமத்தியத்திலுந் தமக்குத் தாமே விளங்குகிறாரோ தவிர வன்னிய காரணத்தால் பிரகாசிக்கின்றவரன்று. தேவர்களனைவரும் சம்புவின்மாயையான்மோகிக்கப்பட்டு ஜகத்குருவும், சர்வகாரணங்களுக்குக் காரணருமான மஹாதேவனை யறிகின்றாரில்லையென்று பெறப்பட்டது.

இன்னும், "సర్వపంచాత్మకంచాద్యం త్వంచబ్రహ్మత్రయాత్మకః। సం చబ్రహ్మత్రయాంవిద్యాం యోధీతేభక్తిభావితః సపంచాత్మకతామేత్యభాసతే

పంచధాస్వయం। ఏవముక్త్వామహాదేవో గాలవస్యమహాత్మనః। సృష్టాంచ కారతత్రైవ సోంతర్ధానమగమత్స్వయం" என்னும்வாக்கியங்களால சர்வத்தையும் பஞ்சஸ்வரூபமாக வழிபட்டுக்கது பஞ்சப் பிரம்ஹ வித்தையை யெவன பக்தியுடனப்பியசிக்கின்றானோ அவன் பஞ்சரூபத்தை யடைந்து பஞ்சவிதமாக வெப்பொழுதும் விளங்குகிறான். இப்படிமஹாதேவர்காலவருக்குபதேசித்தபின்னரவ்விடத்திலே தானே யந்தர்த்தானமாய்விட்டார் என்று பெறப்பட்டது. மேல்வாக்கியங்களில சிவபரியாயநாமங்களால் பஞ்சப்பிரம்ஹமபிரகாசிப்பதாலும, பிரமஹாவிஷ்ணுவாதிகளுக்குஞ்சேவ்யமானவொன்று அப்பஞ்சப்பிரமஹமெனத்தெபெறப்படுகையாலும,சேவகருளொருவராகியநாராயணரேயந்தமந்திரத்தாற பிரதிபாதியவொன்று பிதற்றவந்த வப்பெரியாள வாசகத்துக்கு எங்கேஜீவனமுண்டாம்?இப்படிவிசாரியாது அதனபிரசங்கஞ் செய்யவந்த வப்பண்டிதசிரோமணியாரபிரவிருத்தியானது ஊஷரபூமியிலசெய்தகிருஷிபோலாயிறறெனக. தைத்திரியத்தில நாராயணனைச சொல்லியதப்ருககப்பியாதெனின், உபநிஷத்துகளுக்கு கேகவாக்கியமதை வரவேண்டியவசியத்துக்காகவந்தத்தைததிரியோபநிஷத்திற்பெறபபட்டநாராணபிரசின சதமந்திரமும சிவபரமெனறேசத்துக்கள்துணிந்துரைப்பரெனக. சுருதிஸ்மிருதிகளுக்காவது, சுருதீதிஹாஸங்களுக்காவது, சுருதிபுராணங்களுக்காவது ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுண்டாகில சுருதிக்கவிரோதமாகவேயவற்றிற்பொருள்கொடலஸங்கதமெனவும, ஏனையவற்றிறகவிரோதமாகச சுருதியிற்பொருள்கோடல்அஸங்கதமெனவும்பிரப்லமானநியமத்தையாவருமொப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். அதுபோல்,சுருதிகளுக்கொன்றுக்கொன்றுவிரோதமுண்டாகில முக்கியசுருதிக்கவிரோதமாகவே கௌணசுருதியிற் பொருள்கோடல்யுக்தமெனநியமமிருப்பதால் பஞ்சப்பிரம்ஹோப நிஷத்தெ

ன்னும் விசேஷத்தால் முக்கியமான லிங்கப்பிரகரணம் பிரபலமும், தைத்திரியோபநிஷத்தென்னுஞ் சாமாநியத்தால் கௌணமான வந்தப் பிரகரணம் துர்லபமுமாகி ஸத்யோ ஜாதாதிமந்திரங்கள் சிவைகபரமென்பதே பசுமரத்தாணியறைந்தாலென்ன நாட்டப் பட்டது. தைத்திரியத்துககே பஞ்சப்பிரம்ஹோபநிஷத்தைநோக்க ஸாமாநியத்வமுண்டாகுமெனின், ஸ்காந்தம்ஸ்ரீராமகீதையிற் பெறப்பட்டதாகக கூறவந்த விஷ்ணுபாரம்யமெங்கே தலைகாட்டுமே? ஸ்காந்தம் சிவபாரம்யபிரதிபாதித புராணங்களிற்றலைமை பெற்றதென்பது சர்வபிரசித்தி யாகையால், அதனிடத்தில விஷ்ணுபாரமயபுத்திவைப்பது சாவாசங்கதமென்க. “రామలింగేశ్వరంపశ్యేన్మా ర్గధాఃసకలంసంపరం| భస్మోద్ధూళితసర్వాంగం కపర్దినముపాస్మహే” என்னும் வாஸிஷ்டவசனத்தால மேலுண்மைவெட்டவெளியாயிற்றென்க. இப்படிப்பட்டவுபநிஷத்தாஹஸ்யார்த்தங்களையெல்லாம வேதபாஹ்யரானபாஞ்சராத்திரிகளுக்குச சொல்லும்படி நேரிட்டதேயென்னும் வருத்தமெம்மையதிகமாமாயப் பாதிக்கின்றது. “శూద్రస్యవేదనాదర శ్రవణాత్ దాద్రవణాత్పూర్యేతేషి” என்னும ஸூத்திரப்படிசூத்திரர்களுக்கொப்பாகப் பாஞ்சராத்திரிக்கு வேதத்திலதிகாரமில்லை யென்று நாம்சொல்வது யுக்தியுக்தந்தான். இந்ததுர்க்கதியைத்தந்தலையிலேற்றிக்கொண்டிருப்பதறியாது சிவத்விஜர்களுக்கு வைதிகோபநயநங்கூடாதென்று வைத்ய நாதாதிகள் சித்தாந்தம்பண்ணியிருக்கின்றார்களென்று பிறரிடமுள்ளவவிவேகத்தையும் வெளிப்படுத்தி (தான்கெட்டதுமல்லாமல் சந்திரபுஷ்கரணியையுங் கெடுத்தது) என்பதுபோலப் பிரதிஷ்டையடைய விரும்பிய வப்பட்டைநாமப்பறையனா யென்னசெய்தாற்றான் தீரும்? இன்னும், வாமதேவாயநமஃ, ஜ்யேஷ்டாயநமஃ, காலாயநமஃ, கலவிகரணாயநமஃ, இத்யாதிசிவமந்திரங்களை யெல்லாம் தங்கள்தேவதா பரமாகவே பொருத்த நியித்

தமில்லாமல் அக்ஷரங்களை யொன்றோடொன்று சேர்த்தெழுதுவதே பொருளென்றுகொண்டு இஷ்டம்போலெல்லா மெழுதிவந்து மீன், ஆமை, சிங்கம, பரசுராமன், ஏழைராமன், பலராமன், கிருஷ்ணனிவாகளிடமே சமர்த்தித்துக் கற்கியென்னுங் குதிரையிடஞ் சமர்த்திப பதற்கு மந்திரம்போதாமையால் அதைச சொல்லாதொழிந்தது பவிஷ்யத்தென்னு மிடந்தோற்றுகைககாக வென்றாளையிட்டனர். வேதந்தோன்றிய காலத்துக்கு ஏழையிலுடைய னிளிசசவாயர் முதலிேனாரும் பவிஷ்யத்தையே யபேக்ஷித்தவர்களாக, ஐயோபாவம! குதிரைமூஞ்சிக்கு மாத்திரமிடமகபபடாமறபோய்விட்டதால பவிஷ்ய நியாயஙகாட்டவந்த வப்பண்டிதசசிரேஷ்டர்பவிஷ்யமே குலைநதது! குலைந்தது!!

இங்ஙனநிற்க, ஸ்ரீ சாஸ்திரங்களில், "తస్తుప్రవక్ష్యే గ్లోకాంఖజాన్స్థ," என்றுதொடங்கி யுபயோகமிலலாத சிலசுலோகங்களை யெழுதிவிட்டனர். ஸ்ரீ சாஸ்திரமென்பது சுருதியா? ஸ்மிருதியா? இதிஹாசமா? அலலது புராணமா? இவைக ளலலாமையால பாஞசராத்திரத்தைச சேர்ந்த ககுமாலபாகமொன்றெனவைதிகராயுள்ளபோகழிக்கின்றனர். அதனல், அப்படிப்பட்ட வப்பிரமாணவசனங்களுக்கு ஸமாதானஞ்சொல்வது அநாவசியமெனக்கொண்டுபேக்ஷைசெய்தனம். இம்மட்டேயன்றி (ந்ருஸிம்ஹதாபநீயோபநிஷத்தை) விஸ்தரிக்கப் பிரவர்த்தித்து "తద్వ్యాపత్తుస్సదర్శనస్నామచక్రం సాక్షాన్నారాయణాంశమోక్షద్వారం, ఋఙ్మయం యజుర్మయం సామమయం బ్రహ్మమయ మమృతమయం భవతి తస్య పురస్తాద్వసవ ఆసతే - రుద్రా దక్షిణతః ఆదిత్యాః పశ్చాత్ - విశ్వేదేవా ఉత్తరతః, బ్రహ్మవిష్ణు మహేశ్వరా నాభ్యాం - సూర్యాచంద్రమసౌ పార్శ్వయోః" என்றற்றொடக்கத்து வாககியஙகளால் சககரத்தாழ்வானுடைய பிரபாவபிரசம்ஸையால் சிவபரத்வஹானி சித்தித்ததென்று திருகுபேசினர். இந்தவுபநி

ஷத்தானது ஸ்தூலப்பார்வையில் க்ருஸிம்ஹமானவிஷ்ணுபரமாகத்தோன்றுமே தவிர ஸூக்ஷ்மப்பார்வையில் பரசிவபரமாகவேவெளியாகாநிற்கும். எங்ஙனமெனின், பிரம்ஹ விஷ்ணுமஹேசுவரர்களாகிய மும்மூர்த்திகளுக்கும் மேலான துரிய பரமசிவனால் விஷ்ணுவுக்கு வெகுமானமாகக்கொடுக்கப்பட்டது சுதர்சனமென்று யாவருக்குந்தெரியுமே! சுதரிசனமென்னுமந்தச்சக்கரத்தை விஷ்ணுவும் நாபியிலிருந்து பூஜிக்கினறாரல்லவா? துரியவிஷ்ணுவைப் பாஞ்சராத்திரியோவொப்பவில்லை. துரியசிவனுண்டென்பதற்கு இதரசுருதிகள அநேகமாக விருந்தபோதிலும் இந்தநருஸிம்ஹதாபனீயோபநிஷத்திலுங்கிழ்வாக்கியங்களாலதினைக்காட்டுகிறோம். "స్వాహా నాద్బ్రహ్మపద - అగ్నిర్వై దేవానాం ... భూతానాం ప్రాణో వా ఇంద్రియాణి సర్వాణి సమస్తం ... తస్మాద్విష్ణుః ప్రథమం పాదం జానీయాత్" என்று ஆரம்பித்துச ருதியானையிரண்டாவது பாதமும, சந்திரனைமூனறுவதுபாதமுமாகச்சொல்லியபின் "చతుర్థః ... ఈశః పరమేశ్వరాత్ తస్మా చ్చతుర్థం పాదం జానీయాత్ ... తత్త్వం ..." என்று சொல்லிமுடித்ததால் திரிமூர்த்தியுகதீர்ணரான பரமசிவனே நாலாவதுபாதத்தின் அதிஷ்டானமென்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று. பின்னுமிந்தஸாமதினதுநாலுபாதத்தையுஞ்சொன்னபிரஜாபதியானவர "ఋతం సత్యం పరం బ్రహ్మ పురుషం కృష్ణపింగళం। ఊర్ధ్వరేతం విరూపాక్షం శంకరం నీలలోహితం। ఉమాపతిః పశుపతిః పినాకీ హ్యమితద్యుతిః। ఈశానస్సర్వవిద్యానా మీశ్వరస్సర్వభూతానాం" என்றித்தியாதி மந்திரத்தையுஞ் சொல்லி அந்தப் பிரகரணத்தை யுபஸம்ஹாரஞ் செய்திருக்கின்றனர்.

இந்தவுண்மை நியாயங்களால் மேலுபநிஷத்தானது பரமசிவபாரம்யப் பிரதிபாதனமென்பது நிர்மாணம். இதனையுணரும் புண்ணியமின்றி யேகாதசருத்ரர்

களையும், திரிமூர்த்தியந்தர்க்கதருத்ரரையும் ஸுதரிசன சக்கரத்தின் பரிவாரங்களாகச் சொல்லியதைமாத்திரம் பார்த்துச் சிவபாரம்ய மில்லையென்று குரைத்தழவந்த அப்பாஞ்சராத்திர பாவிசரையின்னு மிடித்துரைப்பாம். திரிமூர்த்தியந்தர்க்கதருத்ரரைப் பரிவாரமாகச்சொல்லியபடியே விஷ்ணுவையுமாண்டுரைத் திருப்பதைமறைத்துத் துவாதசாதித்தியருளொருவராகிய விஷ்ணுவென்று சமாதானம்பகர்ந்துகொண்ட அச்சழக்குரையாலென்னபயன் கண்டீர்? அந்தச்சக்கரம் ஸ்ரீ பரமேசுவரர் கையிலிருந்ததாகையால் விஷ்ணு முதலிய திரிமூர்த்திகளும் பரிவாரங்களாயினர். இவ்வுபநிஷத்தானது ஸ்தூலபர்யாவையால் (நருஸிம்ஹராகிய) விஷ்ணுவேவாச்சியார்த்தப்பொருளென வுணர்த்துவது போலிருப்பினும், யாமிதுகாறும் நிரூபித்துவந்த சகலபடியாலும் ஸ்ரீபரமசிவனே லக்ஷ்யார்த்தப் பொருளென நாட்டிற்றென்பது வெளிப்படை.

இந்த நருஸிம்ஹமூர்த்தியினுடைய கர்வத்தையடக்கி மேம்பட்ட பராக்கிரமமுள்ள சரபாவதாரஞ் செய்த பரமசிவனுடைய மகிமையை விசேஷமாகச் சொல்லுகிற சரபோபநிஷத்தைச் சைவபுராணங்களோத் தாமதங்களென்றவர் பேசித் திரிவதுபோற் சொல்லாதவரையில் அவர் பேச வேறுவார்த்தைக்கிடமின்று. "అథ హైనం పైప్పలాదో బ్రహ్మాణమువాచ, భో భగవన్ బ్రహ్మవిష్ణురుద్రాణాం మధ్యే కో వాధికతరో ధ్యేయః స్యాత్తత్త్వమేవ నో బ్రూహి" என்றுபக்கிரமித்து, "తస్మై స హూవాచ పితామహశ్చ బహూని పుణ్యాని కృతాని యేన తేనైవ లభ్యః పరమేశ్వరోఽసౌ। యస్యాంగజోఽహం హరిరుద్రముఖ్యా మోహాన్న జానంతి సురేంద్రముఖ్యాః। ప్రభుం వరేణ్యం పితరం మహేశం యో బ్రహ్మాణం విదధాతి తస్మై। వేదాంశ్చ సర్వాన్ ప్రహిణోతి చాగ్ర్యం తం వై ప్రభుం పితరం దేవతానాం। మమాపి విష్ణోర్జనకం దేవమీడ్యం యోఽంతకాలే సర్వాన్ లోకాన్ సంజహార। సఏ

కస్మైచిత్తస్మైచ వరిష్ఠాయ। యో ఘోరం వేషమాస్థాయ శరభాఖ్యం మహేశ్వరః।
నృసింహం లోకసంహారం సంజఘాన మహాబలః। హరిం హరంతం పాదాభ్యా
మనుయాంతి సురేశ్వరాః। మా వధీః పురుషం విష్ణుం విక్రమస్వ మహానసి। కృప
యా భగవాన్విష్ణుం విదదార నఖైః ఖరైః। చర్మాంబరో మహావీరో వీరభ
ద్రో బభూవ హ। స ఏకో రుద్రో ధ్యేయః సర్వేషాం సర్వసిద్ధయే। యో వామ
పాదార్చితే విష్ణునేత్రస్తస్మై దౌ చక్రమతివహ్యష్టః। తస్మై రుద్రాయ నమో
అస్తు। యో వక్షు మక్షజపురసంఘాన్విజిత్య విష్ణుం బబంధోరగపాశేన వీరః। తస్మై +
అస్తు। యో లీలయైవ త్రిపురం దదాహ విష్ణుం కవిం సోమసూర్యాగ్ని నేత్రం।
సర్వే దేవాః పశుతామవాపుః స్వయం తస్మాత్పశుపతిర్బభూవ। తస్మై +
అస్తు। యో మత్స్యకూర్మాదివరాహసింహాన్విష్ణుం క్రమంతం వామనమాదివి
ష్ణుం। సవిక్లబం పీడ్యమానం సురేశం భస్మీకృత్య మన్మథం యమం చ। తస్మై +
అస్తు। యేనం ప్రకారేణ బహుధా ప్రతుష్ట్వా తమనాపయామసు నీలకంఠం
మహేశ్వరం। తాపత్రయసముద్భూత జన్మమృత్యుజరాదిభిః। నానావిధాని దుః
ఖాని జహార పరమేశ్వరః। యేన సంగికరోత్ప్రభుః ప్రార్థనాం సర్వదేవా
నాం। శంకరో భగవానాద్యో రరక్షసకలాః ప్రజాః। యత్పాదాంభోరుహ
ద్వంద్వం మృగ్యతే విష్ణునా సహ। స్తుత్వా స్తుత్యం మహేశాన మవాఙ్మనసగోచ
రం। భక్త్యానమ్రతనోర్విష్ణోః ప్రసాదమకరోచ్ఛివః” என்னும் வச
னங்களால் வெகு புண்ணியங்களைச் செய்தவர்களால
டையத்தக்கவரும், பரமேசுவரரும், திரிமூர்த்திகளுக்கு
ற்பத்தி ஸ்தானமானவரும, இந்திராதிகளான் மோகத்
தாலறியப்படாதவரும, பிரபுவும், சிரேஷ்டரும், சகல
ருக்கும்பிதாவும், மஹேசுவரரும, பிரம்ஹாவையுண்டு
பண்ணி அவருக்குவேதங்களைக் கொடுத்தவரும், எனக்
கும்விஷ்ணுவுக்கும் ஜனகரும், தேவராயுள்ளவரும், யா
வருந்துதிக்க வரியவரும், அந்தியகாலத்தில் சகலலோ
கங்களையுஞ்சங்காரஞ்செய்கின்றவரும, ஏகரும், சிரேஷ்
டரும், வரிஷ்டரும், பயங்கரமான சரபமென்னும்வே
ஷத்தைத்தரித்து லோகபீடிதராயிருந்த நரசிம்ஹரைய

டித்தவரும், பாதங்களால் ஹரியையரிக்கின்றவரும், புருஷாகியவிஷ்ணுவை வதஞ்செய்யாமல் தேவரீருடைய பராக்கிரமத்தை மாத்திரம் அவரிடத்திற்காண்பித்தருளுமென்று சகலதேவர்களாலும் பின்றொடர்ந்துபிரார்த்திக்கப் பட்டவரும், கிருபையினாலே ந்ருஸிம்ஹருடையவுடலின் றோலைமாத்திரம் நகங்களாற் கிழித்து அதையில் வஸ்திரமாகக் கொண்டவரும், மஹாபலமுள்ள வீரபத்திரமூர்த்தி யானவரும், சாவரும் ஸகலசித்தியினைபொருட்டுத் தியானஞ்செய்யத் தக்கவரும், விஷ்ணுவினுடைய கண்ணால பூஜிக்கப்பட்ட விருஷபாதமுள்ளவரும், அதனால விஷ்ணுவுக்கு ஸம்மானமாக ஸுதரிசனமென்னுஞ்சக்கரத்தைப்பிரஸாதித்தவரும், தக்ஷயாகத்தில சகலதேவர்களையுஞ்செயித்து நாகபாசத்தால்விஷ்ணுவைக்கட்டி யுருட்டினவரும், லீலையினாலேயே திரிபுரத்தை யெரித்தவரும், வியாபகராகையால விஷ்ணுவும, சென்றதையறியுந் தன்மையாறகவியும், சந்திரசூரியாக்கினிகளென்னு நேத்திரமுடையவரும், சகலதேவதைகளும் பசுக்களானபடியால தாம் பசுபதியானவருமான அந்தருத்ரருக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோம். விஷ்ணுவையும, அவருடைய வவதாரங்களான மத்ஸியகூர்மவராகந்ருஸிம்ஹாதிகளையுமவாட்டிபயிடிக்கின்றவரும், சுரோசரான ஆதிவிஷ்ணுவையும், மனமதனையும், இயமனையும் பஸ்மமாகசசெயதவருமான அந்தவுருத்திரருக்குநமஸ்காரம்என்றின்னவாறுவெகுவிதத்தால தேவர்கள்தனித்தனி நீலகண்டரான மஹேசுவரரைத் துதித்து ஸமாதானஞ் செய்தாகளெனவும், பரமேசுவரரானவர் அவாகளுடைய தாபத்திரய்மாகிய ஜன்மமிருத்தியுஜரைமுதலானவற்றாலுண்டான நானாவித துக்கங்களையும் ஹரித்தார். இப்படித் தேவதைகளுடைய பிரார்த்தனையையங்கீகரித்தாரெனவும் பெறப்பட்டது. தேவதைகள் பிரார்த்தித்த காலையில் விஷ்ணுவைப் பஸ்மமாக்கா

மலிருந்தபோதிலும்பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹாரஞ்செய்தபடியால் பூர்வோத்தரவிரோதமில்லை.பகவானும், ஆத்தியருமானசங்கரர் சகலபிரஜைகளையுமிரக்ஷித்தார், எவருடையபாதாரவிந்தங்கள் விஷ்ணுவால் தேடப்படுகின்றனவோ, அந்தவிஷ்ணுவுடன் கூடித் தேவதைகள்வாக்குமனசுகளுக் கெட்டாதவரும், துதிக்கத்தக்கவருமானமஹேசுவரனைத் துதித்துப் பின்னர்ப்பக்தியால்வணங்கினர்.அப்போதுசிவபெருமான்விஷ்ணுவுக்குப்பிரசாதஞ்செய்தாரென்றிப்படி யதந்தப்பிரகாரார்ந்தரமாகப்பிரதிபாதிக்குஞ்சுருதிகளைக் கண்டுதெளியும் புண்ணியமின்றி வேதங்களிற் பரமசிவபாரம்யத்தைக் குலைக்கத்தொடங்கியவப்பாஞ்சராத்திரக்கழுதையின்மனோரதமெப்படிப பூர்த்தியாகும் ? ந்ருஸிம்ஹதாபநீயத்தை ஆஸனமலையாகச செய்துகொண்ட விந்தச்சரபோபநிஷத்தைப் போலிதையுமப்படிச் செயயத்தக்க வோருபநிஷத்தை யெந்தப்பாஞ்சராத்திரியாவது காட்டவல்லவனேலன்றோவவர்பாழ்மதத்துக்குப் பிராசுரியமுண்டாம்? உலகத்தில் பிரசித்தங்களான நூற்றெட்டுபநிஷத்துக்குள்ளொன்றாவதுசரபத்தை நிகிரகித்தவிஷ்ணுவைச்சொல்லுமாகில் வித்துவான்கள் சபையேறிவரட்டும் பார்பபோம். ஒருதுண்டுவசனத்துக்குங் கெதிகெட்டவத்துர்மதப்பிராந்தர் சிவனுடையபாததைத விஷ்ணுநேத்திரத்தால்அர்ச்சனைபண்ணினதும், சிவனுடையபாதத்தை விஷ்ணுதேடியலுத்ததும், இன்னுமவேறு சிவபணிகள் விஷ்ணுசெய்ததுமாகியயாவும் மாயா லீலைதயைப்போல்சிவனால் சிருட்டிக்கப்பட்டமாயாவிஷ்ணுவினுடையநட்த்தைகளென்று சமாதானந்தேடிக் கொண்டனர். இத்ற்குமேந்தாவது சுருதிபிரமாணங்காட்டி யொப்பச்செய்தாலல்லது வச்சிரிப்பாருண்டஜன்மத்துக்குச் சிலாக்கியமுண்டாவதெப்படி ?

இந்தவிசித்திரத்தை நினைக்குந்தோறுஞ்சிரிப்புண்டாகிறது. என்னெனின், மாயாவிஷ்ணுவைச் சிவன்சிருட்டித்துத் தனக்குப்பலவிதத்திலுங்கீழாகச்செய்கையில் மெய்யானவிஷ்ணுவென்ன செய்துகொண்டிருந்தனர்? தூக்கந்தெளியாதுகிடந்தனரோ? அப்புறமாவதுவிழித்ததில்லையா? விழித்தபிறகேனுஞ் சிவனையேதுஞ்செய்ததில்லையா?* இன்னுந்தூங்குமூஞ்சியாகவேதான்கிடக்கின்றனரோ? ஐயோபாவம்! இனியாவது அவரைத்தட்டியெழுப்பிச் சாக்கிரதைப்படுத்துவாராக. அந்தவிஷ்ணுவானவர் தேகத்தைப்பூமியிற்கிடத்தியிருப்பதிலதிக பிரீதியுடையவராகையா லவரையெழுப்புவதுகஷ்டம்! கஷ்டம்!!வடபத்திரசாயியாய்ச்சயனகோலத்தாற்சிவனைப்புணர்ந்து அயனைப்பெற்றும், மோகினியானபோது கீழேதள்ளிச்சிவனார்தர்ஷித்தலால்சாஸ்தாவைப்பெற்றும்,விருஷபமாகிசசிவபெருமானுக்கெதிரில்சயனகோலத்தாற் பொலிந்தும், காசியில்மஞ்சிதேவர்வேண்டுகோளாற்சென்று ஸ்ரீவிசுவநாதர்சந்நிதி முன்பாக வீழ்ந்துநமஸ்கரித்துக்கொண்டிருக்கும்பலகாட்சிகளாலவர்தன்மையினிதுவிளங்கும்.எஜமானருக்கன்றி மற்றையருக்கவெழுந்திரார்!எழுந்திரார்!!சிவனார்க்குவிஷ்ணுவைச்சகலபடியாலுந்தாழ்ந்தவரென்று மாயாவிஷ்ணுவிவகாரகற்பனையாலாவதுஅவரேயங்கீகரித்தனராகையால்,மெய்பொய்யென்பதுமாத்திரமே சந்தேஹாஸ்பதமாயிற்றன்றிவிஷ்ணுவணங்கினரென்பதுமாத்திரம் பேதிக்கப்படவில்லை? பொய்விஷ்ணு வென்பதிற்போந்தவாபாசத்தை மேலேகாட்டினோமாகையாலின்னுங்கொஞ்சமெடுத்திசைப்பாம்.சாமானியனொருவன்மஹாராணியாரைப்போலொருபிம்பத்தைச்செய்துஅதைப்பலவாறுயாவருமறியும்படிஅவமானப்படுத்துவானெனின் அவனுக்கென்னகதியுண்டாம்?விஷ்ணுவானவர்பரமபதியானகாலத்துஅவரைப்போலொரு பொய்விஷ்ணுவைச்சிவனுருண்டாக்கிஅவமான

ப்படுத்தினாரென்றா லப்போதுசிவனை விஷ்ணுவென்செய்திருக்கமாட்டார்? ஏதாவதுசெய்தாரெனினென்னசெய்தார்? அவையெங்கேசொல்லப்பட்டது? பொய்விஷ்ணுவைச்சிவன்பரிபவமுண்டாகச்செய்ததே வேதத்திற் பெறப்பட்டதாயின், மெய்யானசிவனையவர்செய்த குற்றத்துக்காக விஷ்ணுதண்டித்தலை வேதங்கூறாதொழியுமா? அந்தப்பாகத்தை வேதத்திற் கொஞ்சமெடுத்துக்காட்டலாமே! இந்தவிடத்திற்பொய்யான விஷ்ணுவையே சிவன்மாடாக்கிக்கொண்டானென்றதேத்யாதிகளைக்கூறித்திருப்தியுடைந்துகொண்டவர் மற்றோரிடத்தில்மாடாகவும், பாணமாகவும்மெய்யானவிஷ்ணுவேயுருக்கொண்டுசிவனைக் காத்தாரெனவும், அந்தவிஷ்ணுவாகிய மாட்டின்மேல் சிவனேறியதுகொண்டே சுமந்தமாட்டை நோக்கச்சிவனாருயரமாட்டாரெனவும், அதுசிவன்றலையிலேறியிருக்குஞ் சந்திரனைநோக்க விளங்குமெனவுஞ் சமாதானங்கூறத்தொடங்கி யூளையிட்டதென்னை? மேலிடத்தில் பொய்விஷ்ணுவோ மெய்விஷ்ணுவோவென்னுஞ் சந்தேகந்தெளியவேண்டுமென்று தொடுத்தவாசங்கையுமீண்டு விட்டொழிந்தமையால சர்வசுருகிஷ்டமாகிய சிவோத்கர்ஷம் தாழாது! தாழாது!! இந்தவேதாந்த பாகங்களையெந்தவிந்திரஜாலங்காட்டி மாற்றத் தொடங்கினுமேறாது! ஏறாது!!

மேலெடுத்துக்கொண்ட மாயாவிஷ்ணு போதனைப்படியே நாரதபாஞ்சராத்திரமென்றும், சுகபாஞ்சராத்திரமென்றும், ஆக்கினேய பாஞ்சராத்திரமென்றுமிப்படிப் பாஞ்சராத்திர பேதங்களைக் கல்பித்து ஸ்மிருதி புராணங்களி னிந்திதமாகிய பாஞ்சராத்திரங்களுக்குப் போக்குரைத்து விஷ்ணு பாஞ்சராத்திராதிக்யத்தைத் தாபிக்க விரும்பினர். பாஞ்சராத்திரமென்பதே சுருதி [illegible]ராதிக்க நிராகரித்த பாஞ்சராத்திரத்தை

லை நாடியழுங்குத னலஞசெய்வதெப்படி? எல்லாப்பா ஞ்சராத்திரங்களுந் தண்டாபூபிகாநியாயத்தா லெடுபட் டுப்போமாகையால்.(ఇతిహాసపురాణాభ్యాం వేదం సముపబృంహయేత్) என்று வேதத்தை யிதிகாசபுராணங்களால் விவரித்த றியத்தக்கதென்று சொல்லுகையால் மாயாவிஷ்ணு வி ஷயத்துக்கு அவைகள் பிரமாணமாகுமெனின், ஸ்மிரு திகளிற்கூட வேதவிருத்தங்க ளிருப்பதால் முக்கிய பிரமாணமாகாதென்று யாவருமொப்புக்கொண் டிரு க்க வதற்குங் கீழ்ப்பிரமாணங்களாகிய விதிகாசபுரா ணங்களில வேதவிருத்தாம்சங்களிருப்பதி லென்னவா க்ஷேபம்? இதனால அவைதிகங்களாக விதிகாசபுராணங் களிற் கூறுமாதத்திரத்தானே யங்கீகரிக்க வேண்டுமென் பது அடியோடே சாய்ந்ததென்க. (భారతః పంచమో వేదః) என்று சொலலியது மேகதேசாபிப்பிராயமே தவிர வேறில்லை.இதிஹாஸதவப்பிரஸித்தியாலும், அதிலந்தா க்கதமாகிய பகவத்கீதை முதலியவற்றை ஸ்மிருதிகளெ ன்று விவகாரம் ஸித்தமாயிருப்பதாலும் ஐந்தாம்வே தமெனறு மௌபசாரிக நாமம பாரதத்துக்குண்டாயி னமை யவ்வளவாகப பிரமாணமாகாதென்க. இன்ன பிரஸித்தமான நியாயவிஸ்தாரங்களும், புராணாபேக்ஷ யா விதிஹாஸம பிரபலமாகாதென்னு முண்மையும் இராமசுப்பு என்னும் அசதொருவன்செய்த விஷ்ணு தத்வரஹஸ்யம் என்னுங் கபோதித்திரட்டை மறுத்து ஸ்ரீமத் அப்புசாஸ்திரிகள் செய்தருளிய (விஷ்ணுதத்வ ரஹஸ்யகண்டனம) என்னுங் கீர்வாணகிரந்தத்தா லி னிது விளங்கும். இப்படிப்பட்ட பிரபலநியாயங்களை யும், பிரமாணங்களையுஞ் சித்தசமாதானத்தோடு சிந் தியாது "[illegible Telugu-script Sanskrit]" என்ற தே தியாதி வெமந்திரங்களை யெல்லாந் தங்கள் தேவதா பரத்துச் சமர்த்தித்துக்கொள்ள வாசைப்பட்டால் ஆன்

செருப்படி யுண்டாகாதா? இந்தமந்திரத்துடன் ஸத்யோஜாதாதி மந்திரங்களையும் விஷ்ணுமந்திரமென விண்டமுவந்த வவ்விழுதைமக்க ளம்மந்திரங்களை விஷ்ணுவாராதன சமயங்களிலாத்மார்த்த பரார்த்தங்களிலே ன்வழங்கிக்கொள்ளாராயினர்? சிவாகமங்களில்சிவபூஜாப்பிரகரணத்தில் விதிக்கப்பட்டபடியே பாஞ்சராத்திரத்தி லம்மந்திரங்கள் படிக்கப்படாமற் போனகாரணமென்னை? வீணாசையா லெங்களுக்கே யாவுமுண்டென்றாராருடைமைக்குப் பேராசைப்பட்டால செரிக்குமா? செருப்படியே சிறக்கும்! சிறக்கும்!!

இதுநிற்க, "అధ్వనామధ్వపతే శ్రేష్ఠస్యాధ్వను పారమశీయ" எனவும், "యజ్ఞ్యమహేసామ నసాయనుద్రః" எனவும் போந்த சுருதிகளால் ஷடத்துவாப் பிரதிபாதகமும், சிவபூஜாச்சவாசாராதி பிரதிபாதகமும் பெறப்படுதலை யருமையால் அபாரதத்தக்கூற முயலுமதுவும் மேல்வாகக்கியவிவகாரங்களி னேரிட்ட கதியையே பெறுமாகையா லதனை யிங்கே விஸ்தரியாது விடுத்தாம. இப்படியே வேதமடங்களுஞ் சிவாகம ஸங்கேதபரிபாஷைகளால் தத்வத்திரயங்களை நிருபணம்பண்ணி யிருத்தலில் வீண்மாச்சரியங் கொள்வதனா லேதாவது பாஞ்சராத்திரம் வைதிகமாகப்போகிறதா? நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்தில் (நாதம், பிந்து, கலை) என்னுஞ் சைவபரிபாஷாதத்துவத்தை "నాదః బిందుః కలాకలాతీతా శాంభవః శాంత్యతీతాచ్ఛ్వసన్త్వవర్ణ్యన్" என்னும் வாக்கியங்களால் பிரணவ விவரணஸ்தலத்தில் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் வேதமடங்களுஞ் சைவமென்பதும், வேதத்தினர்த்தமா யுள்ளது சிவாகமமென்பதும் பசுமரத்தாணியறைந்தா லென்னக்காட்டப்பட்டது. பாஞ்சராத்திரிகள் வேதபாஹ்யரென்பதும் வேதாதிகாரியல்லாத வவ்வெழித்தார் மேற்போந்த வுபநிஷத்துக்களை யொராரொருங் காலத்துங் கண்டுங்

கேட்டுமிராத தன்மையால் வேதத்திலும், வைதிகங்களி லும் சாந்தியென்றும், சாந்தியதீத சிவனென்றும், பிந் துவென்றும், கலையென்றும் வரும் சைவதத்வங்கள்பெ றப்பட்டனவேற் காட்டசசொல்லி வினவினர். அவரிது வரையி லிந்தச சப்தஜாலங்களை வேதத்திற் காணுதிரு ந்தது யுக்தந்தான். நாம் வேதங்களைப பார்க்க வதிகார மில்லாதவராகையா லெப்படிப் பார்ப்பதென்றெண்ணி யெண்ணிப் பயந்து காலங்கழிததது வந்ததனல் ஸித்தி த்த வேதபாஹ்யத்வமே யனறோ வன்னதுராபேக்ஷங களிலவரையேயிற்று? இவையேயன்றி வேதத்திற்சொல் லப்படாத சிலதத்வஙகளுஞ்சிவாகமததிலுண்டு. அவை யும் வைதிகமேயாம். எங்ஙனமெனின், ஒருவிருக்ஷத்திற் காணபபடுகிற கொப்புகளும், குலைகளும, பூக்களும, கா ய்களும், பழஙகளும் விததிற காணுமலிருநத போதிலும் சூடசுமரூபமாக வதிலிருபபனவாகயூகித்தறியுநிதரிசன மேவேதததிற் பெறபபடாத சைவ ததவஙகளுக்கும் வேதாவிரோதத்வததை நிலைபெறசசெயயும. காரியமா னகடத்தில் காரணமான மண்ணிலிலலாத ஆகாரவி சேடஙகளைக் கண்டபோதிலும, அவை மண்ணைவிடாம லிருபபனபோல் வேதபாஹ்யமான சிவாகமமானதுவே தத்தைவிடவேமாட்டாது. இப்படியே பாஞ்சராததிர த்திலுங் கொளளாமோவெனின், பாஞ்சராததிர ஸித் தமான சுவேதம்ருததிகாதாரணம, தபதமுததிராதார ணம் இத்யாதிகளை வேதம பச்சையாய நிந்திததலால் பாஞ்சராத்திரம் வைதிகமாகாது! ஆகாது!! வேதத்தி ல் நிந்திக்கப்பட்டதொரு விஷயமே வேதபாஹ்ய மாகு மன்றி வேதத்திற் பெறப்படாதனவும், பெறப்படாமை யால் வேதத்தில் நிந்திக்கப்படாதனவுமாகிய விஷயங் கள் வேதபாஹ்யமாகா! ஆகா!! பாஞ்சராத்திர ஸங் கேதித விஷயங்கள் வேதநிந்திதமாதலபோல் சிவாகம ஸங்கேதித விஷயங்கள் யாண்டும் நிந்திதம் பெறுமை

யால் சிவாகமமடங்கலும் வைதிகமென்பது சொல்லா
மே யமையும்.

இங்ஙனமிற்க, சித்சிதீசுவர பதார்த்தத்திரய பிர
திபாதகமாகிய இராமநுஜ ஸங்கேதித மதாசாரத்தை
அவைதிக பரிபாஷா மூலமென்றது செல்லாதெனக்
காட்டவேண்டி ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பிரகிருத்யதிகரண
திகளில் சிதசிதாதித்வங்களை யிட்டே ஸ்ரீகண்டாசாரி
யர் தத்வநிரூபணஞ்செய்த தென்னையென்று வாய்மத
ம்பேசினா. பாசம் என்பது பந்திக்கற்பாலதாகியவொரு
பொருளும், பசுவென்பது பாசத்திற்பட்ட தொருபொ
ருளும், பதியென்பது இவ்விரண்டையு மாளுமொரு
பொருளுமென்பது அமையும். இவ்விலக்கணப்பாட்டிற்
கேற்பவே பதார்த்தத்திரயங்களை வேதசிவாகமங்க ளு
ணர்த்தாநிற்கும. இந்தச்சப்தங்கள் வேதத்துக்கும், சிவா
கமத்துக்குமொத்த பரிபாஷாமூலங்களாய்ப்பிரகாசிக்கி
ன்றன. இவையல்லாத சித்தசித்தீசுவரனென்ற தேத்யா
தி சப்தங்கள் அமுக்யமென்பதை நிரூபிப்பாம். சித்தெ
ன்பது பசுவும், அசித்தென்பது பாசமும், ஈசுவரனெ
ன்பது பதியுமாகக் கொள்ளவருங்கா லவையாண்டு மப்
பொருளைப் பயவாமற்பிறழுமசங்கதத்தாலழியும். எங்ங
னமெனின், சித்தென்பது பசுவுக்கேயன்றிப் பதிக்கே
முக்கியமெனக் கொள்ளவரும். சித்தென்பது அறிவு எ
னப்பொருள தாலால் அறிவாயுள்ளது பதியேயாம். ப
தியறிவுக்கு அழுக்கில்லாமையாலது சதோதயமா யொ
ருபடித்தாதலமையும். பசுவுக்கு அறிவுளதேனு மத்து
டனழுக்கு முடைமையா லவ்வறிவு சித்தென்னும் பெ
யரை யறியாமை தொலையுமட்டும் பெறுதலசங்கதம்.
சுத்தவறிவாகிய பதியும், மலினவறிவாகிய பசுவுமொரு
படித் தாகாதபோது சித்தென்னும் பெயரிரண்டனுக்கு
மொப்புவுரைத்த லெப்படியிசையும்? சுத்தவறிவுக்கே
சித்தென்னும் பெயரிலக்குமன்றி, மலினவறிவாகு

கௌணபக்ஷமே சால்புடைத்தாம். பாசம் என்பது அழுக்கும்; பசுவென்பது அழுக்கிற்பட்டதொரு பொருளும், பதியென்பது அவ்வழுக்கிற் பற்றாத சுதந்தரப் பொருளொன்றுமாகிற சைவஸங்கேதித பரிபாஷையவ்வப்பதார்த்த லக்ஷணவிரோத மின்றிக்கே யமையுமாபோல் பாஞ்சராத்திரஸங்கேதித பரிபாஷை யமையாமையயின்னும் பிரவசனிபபாம். சித்தென்பது பசுவுக்கு விருத்தத்தை விளைவித்தல்போல் ஈசுவரனென்பது ப்பதிக்குரிமையாகக் கோடலு மசங்கதமேயாம். எங்ஙனமெனின், ஈசுவரனென்பது அவர்மதத்திற் பே-ப்பரம்பொருளாகிய விஷ்ணுவுககு ரூடிப்பெய ரன்மையானும், நாராயணர், விஷ்ணுவெனபனவாதிகளே யுரிமையாகலானும், பசுபதியென்னும் ரூடிப்பெயர் சைவஸித்தாந்தத்திற் போந்த பரதருவபபொருளுக் குரித்தாமாபோ லவர்மதத்தி லமையாமையானுமேயசங்கதமென்றலமைவுடைத்தாம. பாசம என்பதை அசித்தெனக்கூறுவது மவல்ப்படுமாறுகாட்டுதும. புதகியென்பது ஆன்மாவைநோக்கவசித்தாயினும, தேகததை நோக்கச் சித்தாமாறு வெளிப்படலால் புத்தியாகிய சித்தும், தேகமாகிய வசிதநுங் காரியப்பாடடைப் பெறுதற்கிடமாகிய மூலபாசததை அசித்தென்னும் பரிபாஷையால் வழங்கலுமேனசங்கதமாகாது? இவ்வுண்மை விசாரத்தால் பதார்த்தத்திரயங்களை மேற்காட்டிய விரோதலட்சணயுக்தமாக வேதங்கூறுதாகையால் சிதசிதீசுவர பரிபாஷாமூலமாகிய இராமநுஜ ஸங்கேதித மதாசாரம் பதார்த்தத்திரய நிரூபணவிஷயத்தில் அவைதிகத்வம் பெற்றதென்பது சித்தாந்தஞ் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீகண்டாசாரியர் முதலினோரவற்றை யெடுத்தாண்டன ரொன்வது பதிபசுபாசபதார்த்தங்களுக்குப் பரியாய பதங்களேவெனவறிக. பதிபசுபாசங்கள் அவைதிகபரிபாஷையேனவர் தம்மினொரி னன்றோ சைவபாஷா மூல

ம்ஸாமஞ்சஸமாகாமற்போம்? இன்னும், ஸ்ரீகண்டாசாரியபிரபுருதிகள் முதலியோரொடுத் தாண்டவரெனக் காட்டிய வழியாமையா லப்பாஞ்சராத்திர ஸித்தாந்தியார்க்கு அந்தப் பரிபாஷையுஞ் சொந்தமாகாமை வெளிப்பட்டது. தமக்கேயன்றிப் பிறர்க்குமவை பொதுவகையிற் பிரகாசிக்கும் பெற்றியால, பிறவாசிரியரு மவற்றைத் தம்மைப்போல் மூலபரிபாஷை யாகக் கொள்ளாமையால பதிபசுபாச பதார்த்தத்திரய சப்தஜாலங்களன்றி யங்யசபதவியவஹாரங்களால் பதார்த்தத்திர—நிரூபணஞ்செய்தல் சர்வஜ்ஞாசதககத மென்பது நாட்டபபட்டது.

மேலிடத்திற்காட்டிய சாபோபநிஷத்தில், "సర్వే జీవాః పశవస్సమాఖ్యాః। స్వయంశివస్తేష్వపతిస్సంబభూవ" என்று பெறபபட்ட வசனத்தால சாவதேவாககளும பசுக்களெனவும, அந்தபபசுககளுககுப் பதியாயுளளவர் சிவபெருமானெனவும வெளிபபடுமாறறால சர்வசேதன பசுபதித்வம சைவசித்தாந்தாநுசாரமான பரம்பொருளாவார்க்கே யுரித்தெனபது நாடடப்பட்டது. சர்வசேதனங்களும பசுக்களென்னுஞ சைவபரிபாஷையும ஸமர்த்திக்கப பட்டது. மேல ஓரிடத்தில் பிரமஹாமுதல்ஸ்தம்பமீறாகப் பசுககளென்று விளக்கும் புராணவாக்கியத்தைக்காட்டினோமாகையாலீண்டு அதற்கு மூலமாகிய சுருதி வசனத்தால சாவதேவர்க்களும்பசுக்களென்று வெளிப்படுத்தினோம். இப்படி அநந்தசுருதிமுகங்களால் நிரூபிக்கப்பெறும்பதிபசுபாசபதார்த்தஸங்கேதித சைவபரிபாஷையை யவைதிகமெனப்புலம்பிச் சிதசிதீசுவரபதார்த்தத்திரயஸங்கேதிதமாகிய அந்நியமத ஸித்தாந்தத்தைப்பெருமைபாராட்டாநிற்கு மப்பேடியாயருக் கென்னையென்று நானெடுத்துச்சொல்வது? காமக்குரோதலோபமோஹாதிகளென்னுந் துர்க்குணங்களில் அழுந்தியவர

முடம், டம்பமு மொருசேர்ந்து அந்தியஜனென்று பிராமாநுஜனுகப்பிறக்கப்போகிறுனென்று கேதாரகண்டத்திற் கூறியிருத்தலா லவ்வந்தியஜன்குஞ்சுகளுக்கெவ்வளவு யோக்யமுண்டா யிருக்கலாமென்பது விவேகிகளறியாமற் போகார். இங்ஙனமாக, பதிபசுபாசங்களேயீண்டித்தூஷிக்கவந்த வப்பாஞ்சராத்திரப்பதடியின்றன்மையை யாமிங்கே விஸ்தரிப்பது அவசியமன்று.

இங்ஙனநிற்க, "సమేతం హి మయా పూర్వం ప్రోక్తం పాశుపతం శుభం। గుహ్యాద్గుహ్యతమం సూక్ష్మం వేదసారం విముక్తయే। ఏష పాశుపతాచారస్సేవనీయో ముముక్షుభిః" என்னுங்கூர்மபுராணவசனத்தில், (అముముక్షుభిః) என்று அப்பட்டைநாமத்தாசர்பதச்சேதஞ் செய்து சிவாகமமந்திரங்கள் அமுமுக்ஷுக்களால்சேவிக்கத் தக்கனவென்று பொருள்கூறிமகிழ்ந்தனர். சுபம் எனவும், குஹ்யாத்குஹ்யதமம் எனவும், சூக்ஷ்மம் எனவும், வேதஸாரம் எனவும், விமுக்தமெனவும் போந்த சப்தங்களைப் பார்த்தபிறகும் (அமுமுக்ஷுபி:) என்று பதச்சேதஞ் செய்ய வுடன்பட்ட வவர்பாஷண்டத்தன்மையை யென்னென்று வியப்பது? அவர்பதச்சேதஞ் செய்த முறையில் பூர்வோத்தர விரோதமுண்டானபடியா லிந்தச் சுலோகமே கல்பிதமென்று தள்ளிவிட்டாலன்றித் தமது ஆசயம் ஸபலமாகாதே! இதிற்சொல்லிய சுபமென்றது முதலானவைந்து சப்தங்களாற் சிலாகிக்கப்பட்ட பாசுபதவிரதத்தை அமுமுக்ஷுக்களால் சேவிக்கத்தக்கது என்று வியாக்கியானஞ் செய்யவந்த வத்தூர்மதியை யொருசுலோகத்தின் பூர்வோத்தரங்களைக் கூட விமரிசிக்கச் சக்தியற்ற முழுப்பேதை யென்றே கொள்ள விடந்தராலா லொருபிரகரணத்திலு மொருசாஸ்திரத்திலு மெப்படிப் பூர்வோத்தர விமரிசஞ்செய்யத் தகுதியுடையாரென வித்துவான்கள் நம்புவார்கள்? இப்படியே யின்னுஞ் சிலவிடத்தி லிம்

மூதேவி மகனுர் பதச்சேதஞ் செய்து வியாக்கியானஞ்
செய்துள்ளவைகளைக் கிரந்தவிஸ்தாரபீதியால் விண்புரு
றுமெனத் தள்ளிவிட்டனம்.

மேலோரையடுத்து வேதார்த்தங்களையறியும்விவே
கமில்லாமையால் காமிகாதிசிவா கமங்கள்சிவபெருமா
னுடையவூர்த்துவமுகத்திற் பிறந்தனவென்றுசிலவிடத்
திலும், அவருடையவைந்துமுகங்களிலும் பிறந்தனவெ
ன்று சிலவிடத்திலும, சிவாகமங்கள் வேதசாரமென்று
சிலவிடத்திலும,வேதம்சிவாகமத்திற் பிறந்தனவென்று
சில்விடத்திலும விரோதமுண்டாகச சிவாகமங்கள் கூ
றுகின்றன வென்னும வியாஜமேறகொண்டு அவற்றை
விமேனிந்திதத வவ்வெறி முனைடையாரக்கு யாமென்
னென்று விடைபகருவோம ? வேதம் சுயம்பு வென
வும, வேதம சிவனுற சொலலபபடட தெனவும், வேத
ம ஹமஸரூபதால பிரமஹுதேவருக்கு விஷ்ணுவால
கொடுககப படடதெனவும வைதிகநூல்களில் வழங்கி
வரும் விரோதஙகளுக கென்ன சமாதானங்கண்டார்?
புராணஙகளைசசிவனசெயதாரெனவும, வியாசர்செய்தா
ரெனவும விரோதமுணடாகக கூறும புராணவாக்கி
யங்களுககு என்னகதி தேடிககொண்டார் ? விஷ்ணுவி
னுடைய நாபிகமலததிற பிரமஹா பிறநதாரெனவும்,
பிரம்ஹதேவருடைய குததகில் விஷ்ணு பிறந்தாரென
வும போந்தசுருதி விரோதஙகளை யெப்படி ஸமர்த்திக்க
வல்லார் ? இன்னன பலவுளவற்றைக் கற்பபேதவியா
யத்தால் நிாவகிததுககொள்ளும ஸாதுக்களுக்கேயன்றி
ஷை. சிவாகமத்திற் போந்த பாகங்கள் அவிரோதமெனக்
காண்டலமையாது! அமையாது!! இது கொண்டேயின்
னு மநக் குயுக்திகளைத் தேடி மற்றைச் சாமானிய கட்சி
களுக்கெல்லாம் புத்திமான்களாயுள்ளபேர் சமாதானஞ்
சொல்லிக்கொள்ளுவார்களென்று நம்பி
உதாசீனமாக விட்டனம்.

இதுநிற்க, பாத்மோத்தர கண்டத்தில், "శ్లోంచరు ద్రౌ మహాబాహో" என்றதேத்யாதி சுலோகங்களால் சைவபுராணங்களெல்லாந் தாமசங்களென்று பிதற்ற வந்த வித்தநிதலைமகனார்க்குத் தாடைசுத்திசெய்து சமாதானங்கூறுவாம். ஸ்மிருதிஇதிஹாசபுராணங்கள் வேதோபப்பிரம்ஹணங்க ளென்பதின்கருத்தாவது ஸங்கிரஹ ராமாயணத்திற் சொல்லிய விஷயங்களையே ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தால்விஸ்தரித்துச்சொல்லியது போல்வதேயாம். வேதவிருத்தங்களென்பதின்கருத்தாவது வேதத்திற்சொல்லப்படாததும், வேதத்தில் நிந்திக்கப்படுவதுமாகிய பாஞ்சராத்திராகமங்களைக் கலந்துசொல்லுகிற பாதமோத்தரகண்டவிஷயம் போல்வதேயாம். இதனால், வேதவிருத்தாகமத்தின் கருத்துகளை யிடையிடையே கலந்து சொல்லும் புராணங்களும், ஸ்மிருதிஇதிஹாசங்களுமே வேதவிருத்த மென்பதிற் றட்டில்லையாகித் தாமசத்வஸித்தியைப்பெறும். இந்தவுண்மையையே "తామసాని పురాణాని కథయస్వచ సాంప్రతం" என்றபடித் தாமசங்களென்று சொல்லலாமே தவிரப் புராணங்கள் யாவுந் தாமசமென் றுரைப்பது சுத்த தாமசமாய்முடியுமென்க. "అష్టాదశపురాణానాం కర్తా సత్యవతీసుతః" என்னும்வசனத்தால் பிராம்ஹமுதலான பதினெட்டுப்புராணங்களும் வியாசராலே செய்யப்பட்டதென்று நிச்சயம். கருதர்முதலான பத்துரிஷிகள் செய்த புராணங்கள் உபபுராணங்களாகும். வியாசருடைய மனதி லுருத்திரன் பிரவேசித்துத் தாமசபுராணங்களைச் செய்வித்தானென்று கூறமுடியாமையால் வியாசரால் செய்யப்பட்ட சைவபுராணங்கள் பத்தும் தாமசங்களென்று பாஞ்சராத்திரி சொல்வது அப்பிரமாணமாயிற்று. உருத்திரர் வியாசரை மோகிப்பித்தே யப்படிச்சொல்லுவித்தா ரெனின், அந்தவியாசர் விஷ்ணுவாம்சரானபடியால் விஷ்ணுவையே சிவன் மோகிப்பித்தானென்று முடிந்து விஷ்ணுவுக்

நூல்களிற் பெறப்பட்டிருக்கு முண்மையைச்(சிவபாரம்யப்பிரதாசிநி) என்னுநூலில் யாம்விஸ்தரித்திருக்கின்றேமாகையாலாண்டுக் கண்டுணர்க. இன்னும், "ஹம்ஸரூப ப்ரகாஶய ஸஹம்வாஸ ப்ரபேதே" என்னும் சிவதத்வஸூத்ராதிவசனத்தானுந்தெளிக.

இதுமட்டோ, ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்திக்கு விஷ்ணுவையும், பிரமனையும் ஜனகர்களாக வினைத்துக்கொண்டு சுருதிகளி லப்படி யிருப்பதாக விரோதம்பேசிவரு மவ்வெறிகொண்டநாயைக் குலைக்காமல் வாயடங்கச்செய்வாம். பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர்களென்றுசகலசுருதிஇதிஹாஸ புராணங்களிலும் பிரஸ்தாபிக்கப்படுஞ்சந்தர்ப்பங்கடோறுமிந்தக்கிரமத்தை யொருவராலும்மாற்றமுடியாதன்றே! இந்தமூன்று மூர்த்திகளும் மேலுக்குமேல்உத்கிருஷ்டர்களா? அல்லது நிகிருஷ்டர்களா? உத்கிருஷ்டர்களென்று சொல்வாரெனின், அப்போது ஸ்ரீ ருத்ரபாரம்யம் தானேஸித்திக்கிறது. நிகிருஷ்டர்க ளென்று சொல்வாரெனின், பிரம்ஹாவைக்காட்டிலும், விஷ்ணுவுக்கும்,விஷ்ணுவைக்காட்டிலும்உருத்திரருக்கும்அபகர்ஷத்வம்ஸம்பவிக்கின்றது. ஆகவே, விஷ்ணுபாரம்யத்தைநாட்டவந்தவர்மனோரதமும் விழுய்முடியும். இக்கிரமத்தை யேன்மாற்றக்கூடாதெனில், பிருதிவி அப்புத்தேஜஸுகளின் கிரமத்தைமாற்றக் கூடாதாகையால் அவைகளின் அதிஷ்டானதேவதைகளாகிய மும்மூர்த்திகளின் கிரமத்தையும் மாற்றக்கூடாதென்பதுசொல்லாமேயமையும். மூன்று பூதங்களுக்கும் வியாப்யவியாபகத்வமெப்படியோவப்படியேமூன்று அதிஷ்டான தேவதைகளுக்குமாகும்படியை விரிக்கவேண்டியதின்றும். இங்ஙனமாக, ஸர்வகாரணத்வஸித்தி விஷ்ணுவுக்குப்பிராப்தமாவ தெப்படிக்கூடும்? இதனால் விஷ்ணுவுக்குஜனகத்வம்உருத்திரரிடத்திலுண்டாமென்பதெப்படி?கைவல்

யம், காலாக்னிருத்ரம், சுவேதாசுவதாம், அதர்வசிரஸ், அதர்வசிகையென்னுமிவ்வைந்துபநிஷத்துக்களும் பஞசருத்ரமென்று பிரஸித்தநாமம் பெற்றுவிளங்குமன்ணம்தோராது இவைகளிலும்விஷ்ணுபாரம்யத்தைப்பிரவர்த்திப்பிக்க முயலுமப்பாஞ்சாரத்திரச்சேய்க்கு எப்படியோஜயமுண்டாம்? அதாவசிரஸில் தியாதாவுருத்திரா, தியானம்விஷ்ணு, தியேயாஸர்வைசுவரிய ஸம்பந்நரும, ஸர்வேசுவரரும், ஆகாசமத்தியிலிருக்கின்றவருமாகிய சம்புவென்று சொல்வதோடு (த்யாயீதேசானம் பிரதியாயித்வயமெனறும, ஈசனொனறும பரமசிவனையே தியானஞ்செய்பாதிக்கதென்றும) நிலைபெறநாட்டி யுரைத்தலா லிவ்வுண்மைகளை யறியாது வாயில் வந்தனவந்தனகூறுமம்மாலசசிறுவர்வாதம் மடிந்துபோயிற்றெனக.

இந்தசசைவோப நிஷத்துககளின்படியே கோபாலதபனம், இராமதபனம், நருஸிம்ஹதபனம், மஹாநாராயணம், ஹயக்ரீவமென்னுமைந்துப நிஷத்துக்கள்வைஷ்ணவமாயிருந்தலாலிவற்றுளளேதேனுஞ்சிவோத்கர்ஷங்கூறவிடமிராதேயெனின், இவைகளுக்கு வாச்சியார்த்தம்விஷ்ணுவானபோதிலும், லட்சியார்த்தம் சிவபெருமானுகையால் சொந்தசொத்துள்ள விடத்தில் எம்மவர் பிரவேசிப்பதற்கு என்னதடை? இப்படியே சைவோபநிடதங்களுக்குவாச்சியார்த்தம்சிவனும், லக்ஷியார்த்தம்விஷ்ணுவு மாகக் கொண்டாலென்னை யெனின், மேல்(கக) வது பக்கத்திற் காட்டியிருக்கும்சுருதியில பிரமனுக்குப் பரம் விஷ்ணுவும், விஷ்ணுவுக்கு பரம் ஈசனுமென்றுகூறியுள்ள தர்மத்தால் விஷ்ணுவுக்கிடம் ஸ்பஷ்டமாகக் கிடைத்திருப்பதால் சைவோப நிடதங களுக்கு லக்ஷியார்த்தத்வம் அவரிடங்கோடலமையாதென்க. பஸ்மஜாபாலத்தில் விஷ்ணுவானவர் சிரசில் அஞசலிசெய்துகொண்டு சிவலிங்காராதனஞ் செய்கின்று

றென்று மேலிடத்தில் விவரித்திருப்பதுமே போதும். இத்யாதி பஹுதரப் பிரமாணங்களால் சிவோத்கர்ஷமே ஸித்தித்திருப்பதறியாது அதர்வசிரசில்முதலாவது கண்டத்தில் நாராயணன் தமக்குள்ளே அந்தராத்மாவா யிருக்கின்றானென்று சிவன் சொன்னதாக் காட்டவந்த தப்புரைகளெங்கே தலையெடுக்கும்? அதர்வசிகையில் "శివఏకో ధ్యేయశ్శివఙ్కరస్సర్వమన్యత్పరిత్యజ్య సమాప్తాథర్వశిఖా" என்னும் வசனத்தால் சர்வத்தையுந் தியாகஞ் செய்துவிட்டுச் சிவபெருமானொருவனையே தியானஞ்செய்யவேண்டியது என்று பெறப்பட்டது. இந்த ஸர்வசப்தமானது விஷ்ணுவொழிந்த மற்றஸ்தானங்களையே பற்றுமெனின், "ప్రియా న్విష్ణుబ్రహ్మేంద్రాః" என்னுஞ்சரபோபநிஷத்தால் அந்த விஷ்ணுவினுடைய கௌரவம் வெளிப்பட்டமையேபோதும். இதனால், மோக்ஷாபேக்ஷையுடையவரால விரும்பத் தகக்க மெய்ப்பொருளிதுவென்று வெளிப்பட்டது. "సాక్షీచేతా కేవలో నిర్గుణశ్చ" என்னுஞ்சுருதி சப்தங்களையும், "తేభ్యో విలక్షణస్సాక్షీ చిన్మాత్రో హం సదాశివః" என்னுஞ்சுருதி சப்தங்களையும் ஸமந்வயஞ் செய்து பார்த்தால் ஸ்ரீசிவபெருமானே விஷ்ணு முதலான ஸகலபிரபஞ்ச அந்தராத்மாவாயுள்ளவ ரென்பது தெற்றெனவிளங்கும். இன்னும், "శివమద్వైతం శాంతం చతుర్థం మన్యంతే స ఆత్మా స విజ్ఞేయః" என்னுஞ்சுருதியாலுந் துரியரான பரமசிவனே நாராயணருடைய ஆத்மாவென்று ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கலால் விஷ்ணுபாரம்யமெவ்வளவுஞ் சித்தியாமை வெளிப்பட்டது."

ஆயின், "నారాయణాద్రుద్రో జాయతే" என்றதேத்யாதி வசனங்களாற் போந்த விஷ்ணுபாரம்யத்துக்குக் கதியேதெனின், மேல் (௯௬) வது பக்கத்திற் காட்டியிருக்கும் நியாயமே போதுமாயினு மின்னுஞ் சிலவற்றை யீண்டு விளக்குவாம். நாராயணருடைய புத்திரனை

பிரமனுக்கே, ஸ்ரீருத்திரமூர்த்தி நீலலோஹித னென்று
பவித்திருக்கும்போது நாராயணரிடத்தி லிருந்து நே
ரே அவர் ஜநித்திருப்பதிலென்ன ஆக்ஷேபமிருக்கின்
றது? அப்படிப் பிரமனிடத்தும், விஷ்ணுவினிடத்தும்,
பிறந்தவராகக் கொள்ளுமுருத்திரனை நோக்கின், அவர்
ஏகாதசருத்ர சதருத்ர ஸஹஸ்ரருத்ரர்களுக்குளொரு
வராகவேமுடியுமன்றி ஸம்ஹாரருத்ரராகமாட்டார். மே
லிடத்திற்காட்டியபடி தேஜோதிஷ்டானமான வுருத்திர
ர்ஜனகரும், அப்பதிஷ்டானமானநாராயணர ஜன்யருமா
கத்தீர்மானங்காணுகிறபடியால் அந்தஸம்ஹாரருத்திரரு
க்குநாராயணரிடத்திலுற்பத்திசொலவருளங்ஙனங்கூடும்?
திரிமூர்த்திகளி லொருவராகிய ஸம்ஹாரகர்த்தாவுக்கே
நாராயண ரிடத்திலுற்பத்திகூறவிசை யாதெனின், திரி
மூர்த்தியுத்தீர்ணராகிய துரியபரமசிவனை நாராயணரிட
த்திற் பிறந்தாரென்று கழுதையோசைகாட்டிக்கத்தவ
ருமப்பாஷண்டிக்கு என்ன சமாதானஞ் சொல்லலாம்?
இவைகளேயன்றி, அதர்வசிரசில் "బ్రహ్మవిష్ణురుద్రేన్ద్రాస్స
మ్ప్రసూయన్తే" என்று பெறப்பட்ட வாக்கியத்துக்குக் கதி
தேடிக்கொள்ளவகையறியாமல் பிரம்ஹருத்ரேந்திராதி
களைக்கற்பங்கடோறுஞ் சிருட்டித்துப்பிரளயகாலத்தில்
ஸம்ஹரித்துவிடுகின்றார்ஹரியென்றுமனப்பால்குடித்து
மடியுமம்மடையசிரோமணிக்குஎன்னசமாதானஞ்சொ
ல்வது? பிரம்ஹருத்ரேந்திராதிகளோடு விஷ்ணுவையும்
ஜநித்தவனென்று ஸ்பஷ்டமாகக்கூறு மிச்சுருதியைப்ப
ண்டிதராயுள்ளபேரொடுத்துக்காட்டுங்கால் பல்லிளித்
துப்பசபச வென்றுவிழிப்பார்போலும். பிரளயகாலத்தி
ல் ஸம்ஹரிக்கின்றவர் விஷ்ணுவென்றுஎந்தச்சுருதியிலா
வது, ஸ்மிருதீதிஹாஸபுராணங்களிலாவது, அல்லதுசா
மானிய தர்மமாகவுலகவழக்கிலாவது பெறப்படுவதுண்
டாயெங்குங்காணோமே! இப்படிமிகவும்அப்பிரமாணமா
ன ஸம்ஹாரகர்த்திருத்வத்தை விஷ்ணுவுக்குச்சொல்லி

த்திருப்தியடைபவர் எவ்வளவுபொய்யைத்தான் பேச மாட்டார்? மாயாரூபியாகையால் ஞானத்தை ஸம்ஹ ரிக்கின்றவர்விஷ்ணுவெனின், ஸ்ரீருத்ரப்பிரஸாதமற்றவ ர்களுடையஞானத்தைமாத்திரம் விஷ்ணுவால் ஸம்ஹரி க்கமுடியுமேதவிர அவருடையபிரசாதம் பெற்றவர்களா கியசிவனடியார்களுடையஞானத்தையொருவராலும்ஸ ம்ஹரிக்கமுடியாது! முடியாது!! பிருதிவி அப்புவிலேலயி த்து, அப்புத்தேஜஸிலிலயித்து, அந்தத் தேஜஸ்ஸான து தானேஜ்வலித்துக்கொண் டிருப்பதுபோல் பிரம்ஹ தேவன் விஷ்ணுவினிடத்திலும், விஷ்ணுமூர்த்தி ஸ்ரீருத் ரரிடத்திலுமிலயித்துஅந்தவுருத்திரமூர்த்தி தானேஅத் வைதரும்,நித்தியபிரகாசருமாயிருத,நலாலெந்த சுரு தியுகதியநுபவங்களாலும் விஷ்ணுவுக்கு ஸம்ஹாரகர்த் திருத்வம் சித்தியா தெனபது பசுமரத்தாணியறைந்தா லென்னநாட்டப்பட்டது.

இதுவிற்க, சூரியமண்டலமத்தியவர்த்தியாக நாரா யணர் பிரகாசிக்கின்றா ரென்றும், பல்லாயிரகோடியண் டஙகளும் நாலிலொரு கூறென்றும், நாசமில்லாத திவி யென்கிற பரமபதம் மூன்றுகூறென்றும், அவற்றினுள ளும் வெளியு மந்தநாராயணர் வியாபித்துக் கொண்டி ருக்கின்றா ரென்றும், அதனால் விஷ்ணுவே பரதத்துவ மாகின்றன ரென்றுஞ் சாதிக்கவந்தார். "இருக்குமுதலிய வேதத்திரயங்களாகிய திதிக்குக் கேசமாகியமண்டலத்திலிருக்கு மாதித்தனை அதிட்டித்திருக்கும் புருடராகியசிவபெருமானை ஆதித் தியோகிடதம் "இவனே பூதாதிபதி" என்று சுட்டிக்கூறுகின்றது. "இவனேபூதாதிபதி" என்றன் மாத்திரையானே ஆதித்யாந்தரி யாமி சிவபிரானேன்பது அணியப்படாதாம் பிறவெனின்;அற்றன் று: இரணியமய" "என்றும், "இரணியவாகு" என்றும், "அம்பி காபதி" என்றும்,"உமாபதி" என்றுமவ்வுபநிடதங்கூறுதலின், ஆ தித்யாந்தரியாமி சிவபிரானேயென்பது தெற்றெனத்துணியப்படு மென்க, மண்டலமும், அதிலாதித்தனும், அவர்க்கநிதர்யாமியாகிய சிவபிரானும், அவர்விபூதியும், அவற்றினையுணர்ந்தாரெய்தும்பயனு

மென்னுமிவை ஆதித்தியோபநிடதத்தாற் போதரும்பொருள்களாம். இதனையுணர்ந்தார் காயத்திரியையு முணர்ந்தாரேயாவர்."

"இனிக்காயத்திரிக்குரியபொருள் சிவபிரானே யெனத்துணிதற்கு ஆதித்தியோபநிடதமேயமையுஞ் சான்றும். காயத்திரி மந்திரப்பொருள்சிவபிரானே சவிதாவன்று. என்னை? அதனகத்துள்ள பர்க்கசத்தஞ் சிவபிரானுக்கேயுரிதியாதலானும், அவரே அறிவைப்பிரேரிப்பவராகலானுமென்பது. அப்பர்க்கசத்தம் அகாராந்தமன்று ஸகாராந்தமெனின்; அதனகத்துள்ள யத்சத்தமும் தத்சத்தமும்முறையேபுல்லிங்கமும் நபும்ஸகலிங்கமு மாகலிற்றம்முள் அந்வயமுறா. ஆகவே, அந்வயமாதற்குரிய அபின்னலிங்கத்தையவாய்நிற்கும். அதனால், ஸகாராந்தமெனல்பொருந்தாதெனமறுக்க. வியாகரணநூலார் அஸுன்பிரத்தியயமாகக்குநுப்பிரத்தியயமாக ஈற்றில்வந்தபதங்களுக்குஆத்யில்உதாத்தசுரம்வருமென்றலினமைத்திராயணைச்சுருதியில்அகாராந்தமாகக்காணப்படுதலின், திரிந்தகாரகமாகியகருந்தமேயென்க. இந்தமைத்திராயணைச்சுருதி "பர்க்கர்தியானிக்கற்பாலர்" என்றும், "பர்க்கப்பெயருடையான் உருத்திரன்" என்றுங்கூறுமுகத்தானே அது ஸகாராந்தமென்றலை நிராகரித்தது. காயத்திரியின்முதற்பாதத்தைக் கடாவிடைகளாற்கூறி "இரண்டாம்பாதம்பர்க்கமயம்" என்றதலவகாரப்பிராம்மணமும் ஸகாராந்தமென்றற்கிடந்தராது."

"அற்றேல், எந்தப்பர்க்கன் எமதுபுத்தியைப்பிரேரிக்கின்றான் அதனைத்தியானிக்கின்றேம்" என்றுலிங்கபேதம் போதர அந்வயித்தில் நமக்குஞ்சாலாதெனின்;—காயத்திரிக்குரியபொருளாகிய சிவபிரானதுபெயராகியபர்க்கசத்தம்அவரின்வேறாகாத ஒளிக்குமுண்மையின், "அதனைத்தியானிக்கின்றேம்" என்பதுஅந்தப்பர்க்கனுடையதூயவொளியைத்தியானிக்கின்றேமென்றுபொருள்படுதலின், எமக்கதுசாலாமை யாண்டையதென்க. இதுசாம்பவிருத்தியிற்றுணிபென்க. "அதுவேயக்ஷரம்" என்றும், "அதுசவிதாவினுன் வரிக்கப்பட்டபொருள்" என்றும், "அதனினின்று மறிவங்குரித்தது" என்றுஞ்சுவேதாச்சுவதரோபநிடதங் கூறுதலினானுங் காயத்திரிக்குரியபொருள் சிவபிரானேயென்பது தெற்றெனவுணர்க. இக்காயத்திரிமந்திரம் பர்க்கராகிய சிவபிரானையே யுணர்த்துவதாயினும், சவிதாவென்னுஞ் சத்தமாத்திரைபற்றி ஆதித்தன்மேலுஞ்

செல்லும். பிறண்டும் ஒருகடவுளையுணர்த்து மந்திரஞ்சத்தவொப்புமையாற்பிறகடவுண்மேலுஞ் செல்லுமென மூனிவர்கூறுப: அது அருக்கனைத்தெய்வமாகவுடைய இருக்கு விசுவதேவசத்தவொப்புமையாற்பூடணதேவர் மேலுஞ்செல்லுமாற்றா லுணர்க. பிறவுமன்ன. இனியிவ்வாறன்றி, கிரசபூசாவிதியில் "சம்" என்றுதொடங்கிய மந்திரத்தாற்சனிபூசையும், "கேதுப்ந்தியசுவ" என்றதனாற்பூதபூசையுங்கூறுதலுங்காண்க. "இருக்குயசுர் சாமமென்னும் வேதமூன்றனையுநன்குணர்ந்தபிரமன் அவற்றின்சாரமாகிய மூன்றுபாதத்தை யுடைத்தாய இக்காயத்திரியைக் கண்டான்" என்றுமநுவாற்கூறப்பட்டது" எனக்கற்றுணர்ந்த மேலோர்காட்டிய நியாய விஸ்தீரங்களைக் கண்டபின்னரு மெந்தக்கபோதியோ விஷ்ணுவைக் காயத்திரிப்பொருளென்று சொல்லத்துணிவான்?

இனிப்பரமபதமென்னும்விஷ்ணுலோகத்துக்கு அளவைகூறத்தொடங்கிப் பல்லாயிரகோடி யண்டங்களுநாலிலொருகூறும், அந்தப்பரமபத மேனையமூன்றுகூறுமென வெளிப்படுத்திக் கொண்டவரதிர்ஷ்டமே! அதிர்ஷ்டம்!! காற்கூறாகிய பல்லாயிரகோடி யண்டங்களும் பிராகிருதமே யாகையாலேனைய முக்காற்கூறுமது வேயாதலமையும். அதனால்பரமபதமென்னும்விஷ்ணுலோகம்பிரகிருதிகாரியமெனலாகியதனுள்ளும்வெளியுமேனையபல்லாயிர கோடியண்டங்களிலும் வியாபித்திருப்பதுபோலவே நாராயணர் வியாபகராயுள்ளாரென விழுக்காதென்க. ஸ்ரீகைலாசம் அப்பிராகிருதமாகையாலண்டுநாராயணர்வியாபகஞ்சாராது. நாராயணரேபிரகிருதிஸ்வருபராகையா லவர்க்குப்பிரகிருத்யதீத ஸ்தானங்களில் வியாபகமுண்டாதல் யாங்ஙனம்? அப்பிராக்ருத புவனமாகிய ஸ்ரீகைலாசபதியைநோக்கப் பிராகிருதபுவனபதியாகியவிஷ்ணுவுக்குப்பாரம்யஞ்சித்தியாதாகையால். இவ்வுண்மைதேர்ச்சியின்றிக் கூபமண்டூகம்போற்கதறல் அஸாமஞ்சஸமாயிற்றென்க.

இதுநிற்க, ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் பிரணவத்துக்குப் பொருளானவன் பகவானாகிய விஷ்ணுவென்று சொல்லப்பட்டமையால் சமஸ்தவேதவேதாந்தவேத்யராயுள்ளவர் அந்தவிஷ்ணுவே யென்றறியத்தக்கதென்றும், இவ்வுண்மையை "నారాయణపరంబ్రహ్మ తత్వంనారాయణఃపరః" என்னுஞ்சுருதியாலறிந்திடலாமென்றும், இதனையறியாதசைவர்கள்பலவாறு சிவபாரம்யத்தையஜுர்வேதம் நாலாவதுகாண்டத்திலுள்ளதாகநாட்டமுயலுகின்றனரென்றும், அந்தநாலாவது காண்டத்தின்னடுச்சங்கிதையிற்பெறப்பட்டவநுவாகம்பதினொன்றனுளாறாவது அநுவாகத்திற்போந்தமூன்றுபஞ்சாதியின்றாற்பரியத்தை வித்தியாரண்யர்தமதுபாஷ்யத்தில் அக்னிப்பிரதிபாதிதமென்றுபரிஷ்காரமாகவுணர்த்தியிருக்கின்றாரென்றும், சிவனிடத்தில்தனக்குண்டாகிய அபிமானத்தால இராவணனஉருத்திரனைநமஸ்கரிக்கிறேனென்று நமகசமகமதையுண்டாக்கிவைத்ததால் அது வைதிகமாகாதென்றும், அன்றியும், எஜுர்வேதத்தில் ௧-வது காண்டம் ௩-ம்பிரசினம், ௫-௬-௭, அநுவாகங்கள், ௨-வது காண்டம், ௫-ம் பிரசினம் ௬-ம் அநுவாகம், ௬-ம் பிரசினம், ௰-ம் அநுவாகம், ௨-ம்பிரசினம் அ-ம்அநுவாகம், ௪-வதுகாண்டம் ௪-ம் பிரசினம் ௰௧-ம் அநுவாகம், ௫-வது காண்டம் ௨-ம் பிரசினம அ-ம் பிரசினம், எஜுர்வேதசாகையில் ௨-ம் அஷ்டகம் ௪-ம் பிரசினம், ௬-ம் அநுவாகம், ௫ அஷ்டகம் அ-ம் பிரசினம், எஜுராரணம், ௩-ம் பிரசினம் ௰௧-ம் அநுவாகம், ௬-ம் பிரசினம், ௧-ம் அநுவாகம், இவைகளில் விஷ்ணு பாரம்யமேசித்தித்திருப்பதால் அவரே பரமபதியாவரென்றறியத்தக்கதென்றுங் கூறித் திருப்தியடைந்து கொண்டனர்.

இதனைமுறையே மறுத்துச்சமாதானங்கூறுவாம்.

ఓంకారో వ్యయః ప్రోక్తః" என்று பிரணவசப்தவாச்சியம்

ஸ்ரீபரசிவைக நிஷ்டமாகச்சுருதியிற் பெறப்பட்டது. அன்றியும் "బ్రహ్మశివోమేఅస్తుసదాశివోం" என்றுபெறப்பட்டமையுஞ்சான்றும். இன்னும், "ప్రణవోవాచకస్తస్య శివస్య పరమాత్మనః" என்று இலிங்க புராணத்திலும், "వాచకఃప్రణవో యస్యజ్ఞానమూర్తేమహాపతేః" என்று ஆதித்தியபுராணத்திலும் பெறப்பட்ட வுண்மைகளாலும், கடவல்லிமாண்டூக்யாதர்வசிரசசிகாப்ரசிநோபநிஷதாதிகளிற் பிரதிபாதிக்கும் ரஹஸ்யார்த்தங்களாலும பிரணவமானது சிவபரமாகவே வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. "తస్మాదయోపిదేవాశ్చరుద్రస్యాస్యస్యయేనతు। కథంచిత్ప్రణవస్యార్ధా భవిష్యంతినమంక్షయతః" என்னும கூர்மசம்ஹிதாவசனத்தால்பிரணவத்துக்கு முக்கியவிரதியாயுள்ளவர் சிவபெருமானும், கௌணவிரத்தியாயுள்ளபோ விஷ்ணுவாதிபிறரு மென்று பெறப்பட்டசத்தியார்த்தங்களையெல்லாமறிக் கிற் பாரதத்திற் பெறப்பட்ட பிரணவார்த்தம விஷ்ணுவுக்கெம்மட்டிற் பிரயோசனப்பட்டதென்பது வெட்டவெளியானதால், பிரணவார்த்தப்பொருளாயுள்ளவர் ஸ்ரீ சிவபெருமானென்பதேயினிது சாதிக்கப்பட்டது. இதனல் வேதவேதாந்தவேத்யராயுள்ளவரு மந்தப்பரமேசுவரரென்பதே யமையும். இவ்வுண்மை "వేదైశ్చసర్వైరహమేవవేద్యోవేదాంతకృద్వేదవిదేవచాహం" என்னுஞ்சிவவசனம சுவேதாசுவரத்திற் பெறப்பட்டமையாலும்விளங்கும். இங்ஙனமாயின், "నారాయణపరంబ్రహ్మ" என்றற்றொடகத்துச் சுருதிவசனத்துக்குக் கதியாதெனின், "అన్నంబ్రహ్మేతివ్యజానాత్" என்றதுமுதலாகியவிடத்திலென்னசமாதானமுண்டாகுமோவதனையேயீண்டுஞ்சிந்திக்கற்பாலதென்க. "ప్రణమ్య బ్రహ్మణో దేహం హరి స్తత్ర దదర్శ సః। వి స్మితః కమలా కాంతో నిర్జగామ... " என்று கூர்ம புராணத்திலும், "... ..." என்று ஆதித்தியபுராணத்திலும் பெறப்பட்ட

வசனங்களால் பிரமனது கர்ப்பத்திற் சென்று குதத்தின்வழியாய் அதோக்ஷஜனென்னும் பேரால் வெளிப்பட்ட விஷ்ணுவினுடைய மகிமை வெளிப்பட்டது. மேலே யோரிடத்திற்காட்டியஅதர்வசிகாவசனத்தால்ஸ்ரீபரமசிவனிடத்தினின்றும் விஷ்ணுவுக்குற்பத்தி பெறப்பட்டது. முதற் சுருதியிற் பெறப்பட்டது பிரதமஜந்மமும், பிற்போந்த வசனங்களிற்பெறப்பட்டது கல்பாந்தர ஜந்மமுமாக மேலோர் கூறுநிற்பர். இன்னும், "ஸோமஃபவதே ஜநிதா மதீநாம்ஜநிதா திவோ ஜநிதா ப்ருதிவ்யா ஜநிதாக்நேர்ஜநிதா ஸூர்யஸ்ய ஜநிதேந்த்ரஸ்ய ஜநிதோத விஷ்ணோஃ" என்னும் ருக்வேத வசனத்தால் உமாஸஹாயராகிய பரமேசுவரர் சூரிய சந்திராக்னி முதலியவற்றைப் படைத்தானெனவும், அப்படியே விஷ்ணுவையும் படைத்தானெனவும் வெளிப்பட்டது. இப்படிசசுருதி நிஷ்டமாகப பரமேசுவரரிடத்தில் ஜந்யராய்விளங்கும் நாராயணனை அவருக்குஜநகராகிய அபபரமேசுவரனைக் காட்டிலும் பரதத்வப்பொருளாகநிசசயித்தல் யாண்டிசையும்? இவ்வுண்மை நியாயங்களால் வேதப்பிரஸித்தமான பரதத்வப்பொருளாயுள்ளவர் ஸ்ரீசிவபெருமானென்றே கண்டாகோஷமொ வைதிகச சிரேஷ்டராயுள்ளபேர் முழங்குவரென்க.

இன்னுமந்த வாக்கியம் நாராயணோப நிடதத்திறபோந்த தொன்றுகலானவ்வுபநிடதம்பறறியேயதனுண்மையை விசாரிப்பாம். "நாராயணோப நிடதத்திற் கூறிய உபாசனை சிவோபாசனை யென்பதூவும், அதன்கட்கூறிய உபாசிகப்படும் பொருளினது உருவஞ் சிவரூபமெனபதூவும், மீமாஞ்சகர் கூறும் உபக்கிரமோபசங்காரநியாயம்பற்றித் துணியப்படும். அதன்கண் உபாசனையைக் கூறிய தொடங்கிய உபக்கிரமததின் கண்ணுள்ள வாக்கியஞ் சிவரூபங் கூறிமுடிந்த உபசங்கார வாக்கியத்தோடியைந்து ஒருபொருள் படுதலின். இங்ஙனந்துணியப்படவே, ஆண்டு நாராயணனுக்கு உபாசிக்கப் படுதன்மையும், உபாசனையாந்தன்மையும் ஓராற்றானும் பொருந்தாமையின், அவன் அவ்விர

ன்று மல்லனென்பதூஉம், பாரிசேடத்தால் உபாசகனென்பதூஉம் போதரும். அல்லதூஉம், ஆண்டு "நாராயணனுடைய இருதயாக்கினியின் சிகாமத்தியிற் பரமான்மா உளன்" என்றவாக்கியமே வேறுபிரமாணம் வேண்டாது அவனுபாசகனென்பதை வலியுறுத்தும். அது வலியுறுத்தமாறென்னையெனின், "நாராயணனுடைய இருதயத்திற் பரமான்மாவுளன்" என்று கூறினமையின், அவனை பரமான்மாவென்றல் பொருந்தாமையினென்க. நாராயணன்றனதிருதயாக்கினிக்கணிருந்துகொண்டு தானே தன்னையுபாசிப்பனெனின்; அக்கூற்றியாவர்க்கும் நகைவிளைக்குமென்றொழிக.

அற்றேலஃதாக; நாராயணன் மேல் வைத்து உபாஸனையை வருணித்தவாறென்னையெனின்; நாராயணனுடையவிருதயமும், அதன்கட்டகரமும், அதன்கட்பெரிய அக்கினியும், அதன்சிகாமத்தியிற் பரமான்மாவுமுண்டென றங்ஙனமருத்தவாதம்படக் கூறுமுகத்தானே, ஆசரிப்பவருக்குச் சிரத்தை போதர விசிட்ட புருடன் மேல்வைத்து, உபாசனையை விதித்தவாறென்க.

அற்றேல், ஆண்டு இருதயம் வேறோதப் பட்டதனுள் அது நாராயணனுடையதென்றல் பொருந்தாதாம் பிறவெனின்; அற்றன்று: நாராயணப் பிரகரணத்திற் கூறப்பட்ட விருதயம் பிறரைச்சார்தற்கியைபின்மையின் அஃதவனுடையதென்றல் பொருந்துமென்க.

அற்றேலஃதங்ஙனமாக, யதிப்பிரகரணத்திற் பூர்வாநுவாகத்தான் விதிக்கப்பட்ட உபாசனையாவர்கண்ணதெனின், ஆண்டையியைபு பற்றி ஆராய்வார்க்கு அதுவுஞ் சிவபிரானகண்ணதென்பது தெற்றெனப் புலப்படுமென்க. அஃதேல், ஆண்டு நாராயணனைப் "பரப்பிரமம்" என்றும், "பரஞ்சோதி" என்றும, "பரதத்வம்" என்றுங் கூறுதன் மலைவாம்பிற வெனின், அற்றன்று: மாந்திரிகன் கருடபாவனையாற் கருடனோடத்துவிதமாய்நின்றவழி அக்கருடனென்றே கருதப்படுதல்போல நாராயணன் சிவபாவனையாற் சிவபிரானோடத்துவிதமாய் நின்றவழி அங்ஙன முபசரிக்கப் பட்டானாகலின், மலைவுயாண்டையதென்க. இவ்வொற்றுமைபற்றியன்றே அருச்சுனற்குக் கீதை நூல் செவியறிவுறுத்தகண்ணன் "யானே உலகெல்லாமாயினேன்" என்றதூஉம், சிவபிரானது விசுவரூபத்தைத் தான்காட்டியதூஉம், "ஏனைவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுக" என்றதூஉம், அதனை உறுதியாகக் கொண்ட அரு

ச்சுனன் அவன்கூறிய கருத்து நோக்கிச் சாங்காறுஞ் சிவபூசை செய்ததனாலும், கண்ணன் மேலிட்ட போதுகள் சிவபிரான் திருமுடிமேற் கண்டதனாலுமென்க.

அற்றேல், ஆண்டுப் பரமான்மாவின் விபூதியில் வைத்துப் பிரமன்முதலிய தேவரோடு சிவபிரான் படிக்கப்படுதென் மலைவாம்பிறவெனின்; அற்றன்று: ஆண்டுப் பரமான்மாவின் விபூதியில் வைத்துப் பிரமன்முதலிய தேவரோடு படிக்கப்பட்டமையின் சிவசத்தத்தானுணர்ததப்பட்டவன் சங்காரத்தொழிலைச்செய்யு மானென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்படுதலினானும், ஆண்டுப்பரமான்மா வெனப்பட்டவர் அயனரியரனென்னுந் திரிமூர்த்திகளையு நியமிக்குந் துரியமூர்த்தியாகிய சிவபிரானாகலானும, சிருட்டித்தொழில் திதித்தொழில்களைச் செய்யு மயனரிபோற் சங்காரத்தொழிலைச் செய்யு மானும் அவரதுவிபூதியேயாகலானும், மலைவுயாண்டையதென்பது. அற்றேல், ஆண்டுப்பரமானமாவின விபூதியில் நாராயணனைப்படியாத தென்னையெனின்; கைவல்லியோப நிடதத்திற் கூறிய தகரவித்தையில் அவனும் விபூதியிற் படிக்கபபட்டானாகலின், இவ்வுபநிடததிற்படியா துய்த்துணரவைத்த தென்பது." எனக்காட்டிய நியாயமேபோதும்.

இனி எஜுர்வேதம் நாலாவது காண்டமத்தியிற் சிவபாரம்யத்தை நாட்டமுயலுஞ் சைவாகளுடைய பிரயத்தினம் நிஷ்பிரயோஜனமெனக்கதறவந்த வங்கீள்செவியனுக்கென்ன சமாதானம் பகர்வது? "పంచాక్షరీశివపదే నవిభాతిరుద్రా ధ్యాయస్థయాన్స్ఫురతితేనచతుర్థకాండః। కాండేనసర్వయజుదేవవిభాతితేన ఋక్సామమధ్యమణినాచవిభాంతివేదాః" என்னும்பிரமாண வசனத்தால் பஞ்சாக்ஷரீமந்திரமானது சிவ என்னும் அக்ஷரத்வயபதத்தாலும், ருத்ராத்யாயமென்கிற நமகமானது அந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரியாலும், எஜுர்வேத ஸம்பந்தமான முதலேழுகாண்டங்களினிடையே நின்ற நாலாவதுகாண்டம் நமகத்தாலும், எஜுர்வேத மடங்கலும் அந்தநாலாவது காண்டத்தாலும், எல்லாவேதங்களும் ருக்ஸாமங்களுக்கிடையே நாயகமணிபோல்விளங்கும் எஜுர்வேதத்தாலும் பிரகாசிக்கின்றனவென்றுபெ

றப்பட்டது. இவ்வுண்மையை யாம்வெளியிட்டிருக்கும் தணிகாசல ஸ்தவமென்னும் பிரபந்தத்தாலுங் கண்டுணர்க.

(எசுர்வேதத்துக்கேற்றமுரைத்தது.)

"ஐந்தெழுத்தாழியில் சிவவெனுமிரண்டா
லலருமவ்வைந்திரு லுயாகொண்
முந்துசீருத்ர நமகமுமதனுள
முதலெழுகாண்டத்தி னடுவே
யுந்துநாலாவதொப்பில் காண்டமுமற்
றுளவதனு லெசுர்வேதம்
வந்தொளிர்தருமென றிசைத்தனன்றணிகை
வாழ்வெனவந்த கண்மணியே."

(வேதமடங்கலும் விளம்பலிதென்றது.)

"எசுவொனும்வேதத்தா லுளவெல்லா
வேதமும்வயங்கு மிங்கதனு
விசையுமெம்பெருமை யன்றிமாமறைக
ளோத்துறுதென்றெனக்கிசைத்தான
அசரமுஞ்சரமு மாகியல்லவுமா
மருட்பரன் றன்னில்வேறாகாக்
கசமுகற்கிளையசேயெனுந் தணிகைக்
கந்தவேளென்னுயிர்த்துணையே."

என்னும் பாடல்களே யவை. இக்கருத்தையே யன்றோ "மும்மறையுணடு மறையின் முனிவிலெழுகாண்டத்திற், செம்மைதருநடுக்காண்டஞ் சேர்ந்தவெழுசங்கிதையி, லம்மநடுச் சங்கிதையி னுதியீரெழிந்துநடுப், பொம்மலுறவமர்மனுவின் பொருளாவானெவன்மைந்த" என வரன்றேருங் கூறியிருக்கின்றனர்? எல்லாவேதங்களிலும் எஜுர்வேதமேயுயர்ந்த தென்பதற்குப் பிரம்ஹவல்லி யுபநிஷத்தில் "ప్రాణం దేవా అనుప్రాణంతి" என்கிற அநுவாகத்தில் "తస్య యజురేవ శిరః। ఋగ్దక్షిణః పక్షః। సామోత్తరః పక్షః। అథర్వాంగిరసః పుచ్ఛం ప్రతిష్ఠా" என்னும்

வாக்கியங்கள் பிரகாசித்தலால் அவயவங்களில் சிரஸ் ஸு பிரதானமாவதுபோல் எஜுர்வேதம் சமஸ்தவேத ங்களிலுஞ் சிரப்பிரதானமாய் விளங்கிற்றென வெல்லா வேதங்களையுஞ் சிவபெருமானது திருமேனியினங்கங்க ளாகக் கூறவந்த பகுதியில் வேதபுருஷனறுதியிட்டுரை த்திருக்கின்றனன். இன்னுங் காயத்திரீ ஹ்ருதயாதிகளில் பிராதஸ்ஸந்தியில் காயத்திரீதேவதை ருக்வேத பிரம் ஹஸரஸ்வதி ரூபத்துடன் ஹம்ஸவாகனியாகவும், மத் யஸந்தியில் எஜுர்வேத சிவபார்வதி ரூபத்துடன் விரு ஷபவாகனியாகவும், சாயங்கால ஸந்தியில், சாமவேத விஷ்ணுலட்சுமிரூபத்துடன் கருடவாகனியாகவும் விள ங்குந் தன்மையுண்மையால் சிவபெருமான் சர்வவேதா த்மகராயினும் எஜுர்வேத ஸம்பந்தத்தால் விசேஷித் துரைக்கப்பட்டவ ராயினர்.

இங்ஙனமாக, எஜுர்வேதத்தாற்சிவபாரம்யம்ஸித் தியாதெனக் கூறவந்த வவ்வேழைமதியை யினியென் னசெய்யலாம்? அப்பாஞ்சராத்திரசசேய்காட்டிவந்த சமாதானங்களினிடையே எஜுர்வேதத்தி லஷ்டகங்க ளிருப்பனவாகவும், அவற்றாலும்விஷ்ணுபாரம்யம் ஸித் திகருமெனவுங் கூறியழுதனர். வேதமிருந்தவூரில் குடி யிருந்தறியாதவெறித்தாதருக்கென்னவிளங்கும்? எஜுர் வேதமானது ஸம்ஹிதபாகமாகியவேழுகாண்ட மெனவு ம், பராயாதமாகியமூன்றுகாண்டமெனவும், ஆரண்யக ஸங்கியாபாகமாகியவொருகாண்டமெனவும், உபநிஷத்தா கியவொருகாண்டமெனவும்பன்னிரண்டுகாண்டங்களா கப்பிரிந்துஸம்ஹிதாகாண்டம்(சச)பிரசினங்களும், பரா யாதகாண்டம்(உஅ)பிரசினங்களும், ஆரண்யகஸங்கியா காண்டம்(ரு)பிரசினங்களும், உபநிஷத்காண்டம்(ரு)பிரசி னங்களுமுடையனவாகிமொத்தம்(அஉ)பிரசினங்களைக் கொண்ட தொன்றாமென வேதவித்யாபாரங்கசிலர்கள்

விதந்துரைப்பர். இப்பகுதிகளில் முதலேழு காண்டங்கள் மாத்திரமெனவும், பின்னவை பிராம்ஹண மெனவும் பெறப்படும். இவற்றிலேதானே காஷ்டகமுதலிய பாகுபாடுகளுண்டு. அஷ்டகமாதிகள் ருக்வேதத்தனவேயன்றி எஜுர்வேதத்துக் கில்லையென்பது ஸுப்ரஸித்தம். இப்படி வியவஸ்தாரூபத்தால் நிரூபிக்கப்படும் ஸத்யார்த்தங்களை யறியும் புண்ணியமில்லாத மந்தமதிகளோடு தலையடித்துக்கொள்வதுகஷ்டம்! கஷ்டம்!!

இனிஸ்ரீருத்ரமென்றும், சதருத்ரீயமென்றும், ருத்ரஸூக்தமென்றும் பிரஸித்தமாயுள்ளவநுவாகங்களை அக்னிபரமாக வித்யாரண்யர் பாஷ்யஞ்செய்தாரெனவும், அதனாலது சிவபாரம்யத்துககாதாரமாகாதெனவும் பிரஸ்தாபிக்கவந்த வப்பாவிசர்சேட்டையைக் கொஞ்சம் அடக்குவாம். அவர் புன்மதத்தில் சம்பிரதாயமாய் வாடிக்கொள்ளுமனேகம்பொய்களிலொன்றாக வித்யாரண்யரை அக்ஷோப்யமுனியென்பவன் வாததிற் பின்னிட்டோடும்படிச் செய்தானென்னு மாதிக்யத்தையும் மறந்து அங்கியாயத்தில்அத்யாபகரனைவரும்புகழும்வித்யாரண்யராம் விமலவேதியர் என்று அவரைமீண்டும் புழ்ந்தது அதிசயம்! அதிசயம்!! அவ்வித்யாரண்யரெவ்வளவுயோக்யமுடையாரென்பதைக்கொஞ்சம்பரியாலோசிப்பாம். அவரும், அவருக்குப் பரமகுருவான சங்கராசாரியரும் வேதபாஷ்யம், வேதாந்த பாஷ்யங்களைச் செய்திருந்தபோதிலும் வாமசாக்ததந்திரங்களால் மது மாம்ஸங்களையே ஸேவித்தவர்களும், அஸங்காத்மவாதத்தால் ஸ்வேச்சாசாரமுள்ளவர்களுமாக வவர்களுடைய பிரபந்தங்களாலேயே துலங்குகிறபடியால் அவர்களை வேதபாஹ்யரெனவும், அசங்கரர், அவித்யாரண்யரெனவும் பட்டங்கள்கொடுத்தொதுக்கி விடுவதே விவேகிகள் துணிபாம். அன்னோர் மத்தியபானஞ் செய்தாரென்பதை

ச்சங்கர விஜயத்தா லறியலா மன்றியும், வித்யாரண்யர் செய்த சூதஸம்ஹிதாவியாக்யான முதலிய பிரகரணங்க ளாலவர்வாமசார்க்கரொன்பதும், ஸ்வேச்சாசாரமுடை யாரொன்பதும் வெளியாகின்றது. இன்னும் அவர்செய் திருக்கும் பஞ்சதசப்பிரகரணத்தில் “ అప్రవేశ్యచిదాత్మానం పృథక్పశ్యంత్యహంకృతిం। ఇచ్ఛంస్తుకోటివస్తూని నబాధోగ్రంథిభేదతః ” என்னும் வசனத்தால் ஞானிகள் அகங்காரத்தைச் சிதா த்மாவைப் பிரவேசிப்பியாமல் வேருகப் பார்க்கிருர் கள். ஆகையால் கோடிவஸ்துக்களையிச்சிக்கட்டும். கிர ந்திபேதம்வந்துவிட்டபடியால் அந்தவிசைகளிலைவ ர்க்குயாதொரு கேடுமில்லையென்று பெறப்பட்டது.ஞா னிகளுக்குச சகலவிசசையுமுண்டாயிருக்கலாமென்று மேலிடமேயன்றித் தியானதீபிகை முதலான விடங்களி லுங்கூறியுள்ளாராகலின் அவரையும், அவருடையகுரு க்களையும் ஸ்வேச்சாசார பிரவர்த்தக ஸித்தாந்திகளாகி ய வேதபாஹ்யரொன்பதிலென்ன வாக்ஷேப மிருக்கின்ற து? இவ்விஷயங்களை யறியாமையால் ஸ்மார்த்தர்க ளெ ல்லாம் அநியாயத்திலன்னோரைத் தங்களாசாரியர்களெ னமயங்கி மடியாநின்றனர். வித்யாரண்யர் வேதத்துக் கும், சூதஸம்ஹிதை, பராசரமுதலியநூல்களுக்கும் வி யாக்யானங்கள் செய்து முக்காற்பங்கு வைதிகத்தைக் கெடுத்தாரேனுங் காற்பங்காவது அவரிடத்திலுண்மை தேரும். சங்கராசாரியர்விஷயமோவெனின், மணற்சோ ற்றிற்கல்லாராய்வதுபோலாம். அவரால் ஸ்மார்த்தர்கள் பெற்றிருக்கும் பயன்யாது? எந்தஸ்மார்த்த தர்மங்களை அவர்தாபித்தனர்? அவற்றைக் கோபித் தழித்தவரோ யாயினராகையாலவரை ஸ்மார்த்தர் ஆதரிப்பது பாவம்! பாவம்!! அவரைக்காட்டிலும் வைத்யநாதாதிகளையா தரிப்பது உசிதமாம். இப்படி விசாரமுகத்தாலஸாமஞ் சஸமாய்ப் போகுஞ் சங்கராசாரியர், வித்யாரண்யர்க

ளுடைய வாக்குகளுக்குச் சிவிப்பில்லா தொழிந்தமை யால்ஸ்ரீருத்ரஸூக்தவிஷயத்தில் வித்தியாரண்யருடைய பிரஸ்தாபம் பிரயோசனப்படாமற்போயிற்றென்க. இனி யுண்மை விசாரத்தில் "நமஸ்தே ருத்ரமந்யவ" என்றுபக்கிரம த்தில் ஹேருத்ர! உம்முடையகோபத்துக்குநமஸ்காரம் என்று கோபமுள்ளவராகத் துதிக்கப்பெற்றவராகிய வு ருத்திரனை அக்கினியென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? விஷ்ணுமுதலான சகலபிரபஞ்சத்தையும் ஸம்ஹரிப்ப தினாலும், ந்ருஸிம்ஹன்முதலான வைஷ்ணவாவதாரங் களைமர்த்தனஞ் செய்வதினாலும் உருத்திரனென்கிறசிவ னே கோபமுள்ளவனென்று பிரஸித்தமாயிருக்க வந்த ருத்ரஸூக்தத்தைச் சிவபாரம்யமற்றது என்று ஆகாத் தியங் கூறுவதை வித்வான்களெப்படியொப்புவார்கள்? தக்ஷயாகத்தில் வீரபத்திரராக ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியவதரித் து விஷ்ணுவை நாகபாசத்திற் கட்டியுருட்டியும், சூரிய னுடையபல்லையுடைத்தும், மற்றத்தேவர்களையுருத்தி ராஹ்வானமற்றயாகத்தில் வந்ததற்காகவுசிதமானபடித் தண்டித்தும், தக்ஷனுடைய சிரசைச் சேதித்துப் பின் னர் ஆட்டின்றலையையவனுக்குக் கூட்டியு மநுக்கிரகிக் கையில் தக்ஷன்பரசிவமகிமையறிந்து அவ்வாட்டுமுகத் தோடிருந்து துதித்தபாகமேயன்றோ நமகசமகங்களெ னஃப்பிரஸித்தமாயுள்ளது?

இதுகளையறியாமல் இராவணன் றனக்குண்டா கிய வபிமானத்தால் ருத்ரனை நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று கூறியன்னதே நமகசமகமென்று கொடுக்கவந்த பேரிழு வுக்கென்ன செய்வது? இராவணன் செய்ததெனின், அது வேதத்திலேன்சேரும்? அதற்கு வித்யாரண்யர் முதலியோர்வியாக்யானஞ் செய்வார்கள்? இராவ ணன் சிவனிடத்திற் றனக்குண்டாகிய வபிமானத்தாற் செய்தானென்று பிதற்றியதையும் மறந்து அது அக்னி

பரமாயுள்ளதென்றுபின்னர்க்கூறியதென்னை? அதற்கு வக்தா இராவணனுகாவிடினும் அவனுடையவாக்குக்கு அது விஷயப்பட்டபடியால் அவைதிகத்வம் பெற்றதெனின், "అగ్నిహోత్రాశ్చవేదాశ్చ రాక్షసానాం గృహేగృహే" என்னும் ஸ்ரீமத்ராமாயணவசனத்தால் இராக்ஷசர்கள் நாலுவேதங்களையு முணர்ந்தவர்களென்று வெளிப்பட்டமையால் அன்னோர் வாக்குகளுக்கு விஷயப்பட்டஹேதுவால்வேதமடங்கலுக்கு மப்பிராமாணியத்வமேன் ஸித்திக்காமற்போகும்? வேதத்தின்மிகவும் அநதிகாரிகளாகிய பாஞ்சராத்திரிகள் அத்யயனஞ்செய்வதனுற்கூட வேதத்துக்கு யாதோரப்பிராமாணியத்வமு நேரிடாமலிருக்கும்போது பிரம்ஹ குலத்திலுதித்தவனுன இராவணன் ஸ்ரீருத்ரத்தை யத்யயனஞ்செய்ததனுல் அதற்கு எப்படி அப்பிராமாண்யத்வமுண்டாம்?

இதுநிற்க, வித்யாரண்யர்தாமென்னை, ஸ்ரீருத்ரத்தை அக்னிசப்தத்தால் வியாக்யானித்தவர் அது சிவபாரம்யமாகாதென வேதாவது காடடியதுண்டா? "రుద్రోవాఏషయదగ్నిస్తస్యద్వేతనువౌఘోరాన్యా శివాన్యా" என்கிற சுருதியால் பரிதிரிசியமானனுகிய அக்னி யுருத்திரனென்றும், அவ்வுருத்திரனுக்குக் கோரதனு வென்றும், அகோரதனுவென்றுந் தனுத்வயங்க ளுண்டென்றும், அவ்விருதனுவுகளுக்கும் அபிஷேகவசுதாரைகள் பிரீதிகரமென்றுமுதசரித்து அக்னிகருதுசரமேஷ்டகாஜ்யாபிஷேகத்தில் வினியோகங் கூறியும், ஜபாபிஷேகாதிவிதிகளைச் சிவப்பிரீதிகர முக்கியசாதனமாகக் கூறியும் நிர்ணயித்திருக்கின்றனர். அப்படியே பட்டபாஸ்கராசாரியர்களெல்லாமும் தங்கள் பாஷ்யங்களில் நிர்மானஞ்செய்திருக்கின்றனர். அன்றியும், சிவாஷ்ட மூர்த்தங்களில் அக்னியொருமூர்த்தமாதலும் அவருண்மையைக் காட்டும். "యోరుద్రో అగ్నౌయో అప్సు" என்கிறசுருதியானது

சிவனைச் சர்வவஸ்து 'பரிபூர்ணனாகக் கூறினதால் அக்னி யிடத்தில் அச்சிவபெருமானே யிருக்கின்றானென்பது போதரும். அதனால், அக்னிக்ருதுவில் ஆஜ்யாபிஷேக மும் சிவப்பிரீதிகரமாயினமை காண்க. "సర్వస్యరుద్రో ధ్యా యస్త్రుద్రో దేవతా" என்று பூர்வாசாரியர்களெல்லாம் நிச்சயித்திருப்பதாலும், வியாச சிஷ்யராகிய போதாய னமுனிகள் ருத்ராத்யாயம் சிவபரமென்று நிர்ணயித்து ருத்ரந்யாசகண்டம் செய்திருப்பதாலும், ந்யாசவிதாய கத்தை "అథాతఃపంచాంగరుద్రాణాం న్యాసపూర్వకం జపహోమార్చన అభిషేకవిధింవ్యాఖ్యాస్యామః" என்பதுமுதல்உபாசகனது சரீரத்திலுஞ் சிவலிங்கத்திலும் ஸத்யோஜாதாதி மந்தி ரங்களாலும், நமகமந்திரங்களாலும் ஆசரித்து வருவ தாலும, ஸ்ரீருத்ரம் சிவபரமாகாதென்னுங் குத்ஸிதவா தம் தலையெடுக்காதென்க. இன்னும், "యాతేరుద్రశివా శివా యా అస్మిన్మహత్యర్ణ వఇశరసి" என்பதாதி மந்திரங்களால் சர் வாங்க ந்யாசங்கூறி "ఆత్మానంరుద్రరూపిణం ధ్యాత్వారుద్రరూపస్స రుద్రమర్చయేత్" என்றதனால் தான் உருத்திர வடிவினனாகிப் பின்னருருத்திரனைப் பூசிக்கவேண்டுமென்று விசிதப் படுத்தியிருப்பதாலும், ஸ்ரீருத்ரத்தில் பவ-ருத்ர-சர்வ-உக்ர-பீம-ஈசான-மஹாதேவ-பசுபதி நாமங்களை யுச்ச ரித்துப் பூஜாப்பிராணமாதி யுபசாரங்களைச் செய்ய வி தித்திருப்பதாலும் ஸ்ரீருத்ரம் சிவபரமென்பதேயினிது சாதிக்கப்பட்டது. இந்தருத்ரஸூக்தமேயன்றிப் புருஷ ஸூக்தமுஞ் சிவபரமென்றே மேலோர் நிச்சயித்திருக் கின்றனர். எங்ஙனமெனின், "సహస్రశీర్షా పురుషః" என்னு முபக்கிரமவாக்கியத்தில் புருஷ சப்தமிருக்கின்றது. அ து யோகருடிகளால் ருத்ரவாசகமே யன்றி வேறுபொ ருள் பயவாது. "పురుషోవైరుద్రః" எனவும், "పురుషంకృష్ణపిం గళం" எனவும், "పురాతనోహంపురుషోహమీశః" எனவும் போ ந்த பிரத்யக்ஷ சுருதிகளாலும், "పురుషోనామసంపూర్ణః శివస

త్యాదిలక్షణః। సాంబమూర్తిధరో నాన్యో రుద్రో విష్ణురజోపివా" என்று
ஸ்காந்தத்திலும் "ప్రకృతిస్త్వం సురశ్రేష్ఠ పురుషోహం నసంశయః।
త్వన్మయం మన్మయం సర్వ మవ్యక్తం పురుషాత్మకం" என்று ஆதித்யபு
ராணத்திலும் முறையே போந்த வசனங்களாலும் புரு
ஷசப்தம் ஸ்ரீருத்ர பரமாகவே ரூடியாகப் படிக்கப்பட்
டது. விஷ்ணுவோவெனின், "వాసుదేవః పరా ప్రకృతిః" என்
னுஞ் சுருதியாலும், "ప్రకృతిః పరమో విష్ణుః" என்னும் ஸ்மி
ருதியாலும், "అవ్యక్తరూపం చ తథా చ విష్ణుం" என்னும் புராண
வசனத்தாலும் ஸ்திரீயென்பது வெளிப்பட்டவாறறிக.
இன்னும், "ఏకైవ శక్తిః పరమేశ్వరస్య ప్రయోజనార్థాయ చతుర్విధాభూ
త్। భోగే భవానీ పురుషే చ విష్ణుః క్రోధే చ కాళీ సమరే చ దుర్గా" என்னும்
பிரமாணத்தால் மூலசக்தியாகிய கௌரியினது அவதா
ரமாக விஷ்ணுமூர்த்தி படிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இப்
படி வெளிப்பட்ட பிரமாணஸாதகங்களால் நாராயணர்
புருஷராதலும், அவரே புருஷஸூக்தத்தால் படிக்கப்
பட்டவராதலுஞ் சேராமை தானேபோதரும். இதனா
ல், அதனுபக்கிரமத்திற் பெறப்பட்ட புருஷவாசகப்
பிரயோசனத்தின்படியே மத்தியகதவாக்கியங்களாகிய
"యజ్ఞేన యజ్ఞమయజంత దేవాః" என்னும் வாக்கியங்களுஞ் சிவ
ப்பிரீதிகரமே யாயின. ஆண்டு முதலிடைகளிற் போந்த
படியாகாது "హ్రీశ్చ తే లక్ష్మీశ్చ పత్న్యౌ" என்றுபஸம்ஹாரத்
திற் பெறப்பட்டதனுபக்கிரம வசனகதபுருஷாதி சப்
தங்களையும் லக்ஷ்மீபதித்வ ஸாதாரணலிங்க தாத்பரிய
விசாரத்தால் விஷ்ணுபரமாகவே கொள்ளாமோவெ
னின், "య ఏవం బ్రాహ్మణో విద్యాత్ తస్య దేవా అసన్ వశే। హ్రీశ్చ తే లక్ష్మీ
శ్చ పత్న్యౌ అహోరాత్రే పార్శ్వే" என்னும்வசனமே அதுவா
கையால் அது சூக்ஷ்மவேத்தராயுள்ள பிராம்ஹணரு
க்குச் சொல்லிய பலசுருதியென்ப தறியாது அதிற்பெ
றப்பட்ட பரமபுருஷனுக்குப் பத்தினிகளே யாண்டுப்
படிக்கப்பட்டனரென்பது சர்வாபத்தமென்க. மஹாலட்

க்ஷமிக்குண்டாகிய சிறப்புடைமை கீர்த்திக்கு விஷ்ணு பத்தினியாகக் கொள்ளுந் தன்மையிற் சேராமையே யாண்டெப்படிக்கப்பட்டவர் விஷ்ணுபத்தினிகளென்பது ஸாமஞ்சஸமாகா தொழிந்தது. அதற்குரிய பொருளைக் கூறுங்கால் எந்தப் பிராம்ஹணனுல் புருஷ சப்த வாச்யனுன சிவனைப் பூர்வோத்தர குணவிசிட்டனுக வழிந்து ஆராதிக்கின்றனரோ (தஸ்ய-அந்தப்பிராம்ஹணனது, வசே - வசத்தில் (தேவதைகள்) அஸன்-இருந்தனர்.) அவருக்கு ஸ்ரீலக்ஷ்மீபதவாச்யமான கீர்த்தியும், ஸம்பத்தும் பதினிகளைப்போலும் வசியமாகுவர் என்று மேலோர் விஸ்தரியாநிற்பர். அன்றியும், அதில் "ஈசா ம்ருதத்வஸ்யேசானஃ" என்றுள்ளவாக்கியத்தில் சாதாரணப்பிரம்ஹ சப்தங்களைக்கூறி அந்தப் பிரம்ஹம் எவ்வகைப் பட்டதென்னும் பரியாலோசனையில் அமிர்தத்வ மோக்ஷபாவத்தால் ஈசான வென்றினிது சிவனையே விளக்கிற்றன்றிநாராயணுதிசப்தங்களால் விஷ்ணுவைமருந்துக் கேனும் மறந்துங் கூறுதொழிந்தமைகாண்க. இவ்வுண்மைகளையறிந்தே ருத்ரநியாயஸத்தில் புருஷஸூக்தஹ்ருதயம்என்றுபோதாயனமுனிகள் வினியோகஞ் செய்திருக்கின்றனர். இதனுல், அந்தப் புருஷ ஸூக்தத்திற் சொல்லப்பட்ட சாதுர்வர்ணுதிஜனகத்துவமும் ருத்ரைகநிஷ்டமாகவே சாதிக்கபபட்டது. இப்படி ஸ்ரீருத்ரஸூக்தபுருஷஸூக்தங்க ளெல்லாமுஞ் சிவைகநிஷ்டமாகுமுண்மை தேராது அப்பாஞ்சராத்திர பாவிசர் முடிவாகக் காட்டிய வேதபாகங்களும் பரசிவப்பிரதிபாதிதமென்பதே அமையும். எஜுர்வேதத்தில் க - வதுகாண்டம்;-ங - ம் பிரசினம், ரு-கூ-எ-அநுவாகங்கள், உ-வது காண்டம்;-ரு - ம் - பிரசினம், - கூ-ம் அநுவாகமென்ற தேத்யாதிகளாகக் காட்டியவைகளே யவை. அவரிலக்கக்குறிப்பிட்ட வாக்கியங்களை யுதகரித்துக் காட்டாமை

யால் யாமுமவ்வாறு செய்தனம். அவரந்த வாக்கியங்களில் விஷ்ணு பரத்வங் காட்டுங்கால் யாமுமந்தவாக்கியங்களைக் கொண்டே சிவபாரம்யத்தை காட்டிக்கொள்ளப் பின்னிடேம்! பின்னிடேம்!! ஈண்டுவிரிப் பிறபெருகும்.

இங்ஙனமிருக்க, அவ்வந்நியஜமதச்சேய் திரிபுண்டரதாரணவிஷயத்தில் அநேக நிஷித்த வசனங்களைகொட்டிக்குலைத்தது. அந்தவசனங்களெல்லாம் பிரேதகிருத்யவிஷயங்களென்றறியாமல் ஸார்வவிஷயிகம், ஸார்வகாலிகமென்பது எப்படியுக்தமாகும்? பாஞ்சராத்திரிஅவைதிகனாகையால் சுருதிஸ்மிருதிகளை யநுசரியாமல் பிரேதகிருத்யத்திலும் புண்டரதாரணஞ் செய்துகொள்ளுகிறான். இவன் தன்னையுமோர் வைதிகனாகச் சொல்லிக்கொள்வதைக்காட்டிலும் வேறு அநுசிதமின்று. சைவரும், ஸ்மார்த்தரும் வைதிக சிலராகையால பிரேதகிருத்யங்களில் புண்டரததை வர்ஜித்திருககின்றனா. பாஞ்சராத்திரிக்குரிய யோனிபுண்டரத்துக்கு உபநிஷத்பிரமாணவாக்கியஸகலங்கூட வில்லையென்று முன்னமேதானே சொல்லி யிருக்கின்றோமல்லவா? அப்பெருமபேதையார் அன்னியபுண்டரததைத் தூஷித்தாரேதவிரத்தமது புண்டரத்தைச் சுருதிப பிரமாணததுடன் பூஷிததுக் காட்டினாரா? அப்படிக்காட்டினலன்றோ வவவிஷயத்திலவரோடு எதிர்த்து வழக்கிடலாம்? சதுரங்கஸைனியத்துடன் யுத்தத்துக்கு வரும் வேற்றரசனோடு குராயுள்ளவனெதிர்ப்பானன்றித் தன் பலமிலலாதவனுடன் யுத்தத்துக்குப் பிரவர்த்திகக மாடடானல்லவா? ஆகையால், புண்டரதாரண விஷயத்தில் பாஞ்சராத்திரியுடன் வழக்கிட்டுநிற்க நாமிச்சிக்கவில்லை. இனி ஷை பழமொழிதிரட்டில்(௪௨) முதல் (௯௪) வது பக்கம்வரையில் பரப்பதிக்தையும், பாஞ்சராத்திர மகிமையையுமே

ராளமாய்ப்புலம்பினர். அவைகளைப்பற்றிமேலிடங்களில் விவகரித்திருப்பதேபோதுமென விண்டொதுக்கி விட்டனமென்க.

இது நிற்க, “వాసుదేవంపరిత్యజ్య యోఽన్యందేవముపాసతే। నరకాయభవంత్యేతే నాత్రకార్యావిచారణా” என்னுஞ் சுலோகத்தால் விஷ்ணு பாரம்யம் ஸித்திப்பதாக மயங்கிப் புலம்பினர். இது சிவபாரம்யமுடைய தென்பதை விளக்குவாம். (వాసుదేవం వసుదేవపుత్రం పరిత్యజ్యత్యక్త్వా యోఽన్యం పరమశివముపాసతే తే నరకాయ నరాణాం కం సుఖం మోక్షానంద ఇత్యర్థః తస్మై భవంతి. అథవా-వసూన్యస్యాం సంతీతి వాసుః పృథివీ తస్యా దేవః పృథ్వ్యంతర్యామీ పరమాత్మా పరమశివ ఇత్యర్థః-తం పరిత్యజ్య యోఽన్యం రూఢ్యర్థగమ్యం వాసుదేవ ముపాసతే తే రౌరవాదినరకాయ భవిష్యంతి. వాసుదేవోపాసన క్రమేణవా మోక్షహేతుత్వేఽపి పరమశివత్యాగపూర్వకస్య తస్య నరకప్రాప్తిహేతుత్వోపపత్తేః। అథవా వసూన్యస్మిన్ సంతీతివాసుః కుబేరః దీవ్యతి ఇతిదేవః వాసుదేవో యేనసః పరమేశ్వరః తంపరిత్యజ్యేత్యన్యత్సమానం) என்னும்வியாக்கியானத்தால் எவர்கள் வசுதேவபுத்திரனைவிட்டு அவருக்கன்னியரானபரமசிவனையுபாசிக்கிறார்களோ, அவர்கள் நரர்களுக்கு முக்கியஸுகமான மோக்ஷானந்தத்தின்பொருட்டு அதிகாரிகளாகின்றார்கள். அல்லது, வஸுக்களாவது தனங்கள். அவையுள்ளது (வாஸு-குபேரன்) பிருதிவி. அதற்குத் தேவர் பிருதிவியினந்தரியாமியான பரமசிவன். அவரைத்தள்ளி அன்னியரும், ரூடியர்த்தத்தாலறியத்தக்கவருமான வாசுதேவரையெவர்களுபாசிக்கிறார்களோ, அவர்கள் ரௌரவாதிநரகத்துக்காளாவார்கள். இந்த வாசுதேவருடைய வுபாசனையால் கிரம முத்தி ஸித்திப்பதாயிருந்தபோதிலும், பரமசிவனைத் தள்ளியுபாஸிக்கவருங்கால் அது நரகத்துக்குபயுக்தமாகுமென்பதே யுக்தம். அல்லது, வஸுக்களாவது தனங்கள். அவைகள் தன்னிடத்தில் விளங்குகிறபடியால் வாஸு. அப்படிக் குபேரன் விளங்

குகிறபடியால் அவனே தேவன். யாரால் குபேரன்விள க்குகிறுனே அவர்பரமசிவன். அவரைத்தள்ளி அன் னியனை யுபாசிக்கிறவன் நரகத்துக்காளாவ னென்று பொருள் தரலால், விஷ்ணுபரத்வபோதகமாகவே மேல் வாக்கியத்தைக் கிரகிப்பது அயுக்தமென்க.

இதுவிற்க, "సత్యాసత్యం పునస్సత్య ముద్ధృత్య భుజముచ్యతే। వేదాచ్ఛాస్త్రం పరం నాస్తి న దైవం కేశవాత్పరం" என்னுஞ் சுலோகத் தால் தனது பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரம் ஸசசாஸ்திர மென்று வியாஸர்சொன்னதாகப்பிரஸ்தாபித்தனர். இத னுலிவ்வுலகத்தில் வியுத்பத்தியுள்ளவ னொருவனு மில் லையென றிவ்வேழை யெண்ணினதாகக் காண்கிறது. வேதசாஸ்திர மென்னும் பதமிருக்கையில் பாஞ்சராத் திரசாஸ்திரமென்றுகூறியதென்னவதிசயம்? வேதசாஸ் திரத்துக்கும், பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரத்துக்கும் அபே தத்தை மற்றவிடங்களிற்சொல்லியிருப்பதாலும், வேதத் திற்சொல்லப்பட்ட கேசவனே பாஞ்சராத்திரத்திற்சொ ல்லப்பட்டிருப்பதாலுங் குற்றமில்லை யெனின், அப்படி யோரிடத்திலும் வியாசர் சொல்லியதில்லை. சொல்லி யிருப்பதாகக் கொள்ளினு முபசாரமாகுமே தவிர முக் கியமாகாது. கேசவனைச் சொல்லிய காவிய நாடகங் களும், வேதங்களென வவைகளிற் கூறிய பொய்க்க தைகளும் மெய்யாகுமாயினன்றோ விதுவு மப்படியா கும்? வேததிற் போந்த கேசவனைசசொல்லிய மாத் திரத்தில் பாஞ்சராத்திராகமம் வேதமாவது, வேதநூல் யமாவது, எட்டுணையும் வேதத்தை யநுசரித்ததாவது இருக்காலுமாகாது. இனிக் கேசவசப்தம் சிவபரமாத லைவிரிப்பாம். எங்ஙனமெனின், (కంజలం తస్య ఈశః స్వామీ తం పాలయతీత్యర్థః - అథవా కః బ్రహ్మా తస్య ఈశః శివస్తత్ సంపాలయతి రక్షతి పరమశివ ఏవ కళ్యాణాది సకలగుణ ఇతి సర్వవేద ప్రసిద్ధత్వాత్) என்றப டியாம். கம் என்றது ஜலமும், பிரம்ஹாவுமாகும். ஜலத்

னுக்கும், பிரம்ஹாவுக்கும் ஈசனுன விஷ்ணுவை வகிக்கிறபடியாலும், ரக்ஷிக்கிறபடியாலும் கேசவன் பரமசிவனுவார். ஆகையால் (నదైవం శివాత్పరం) என்றது பரசுபத வித்தாந்தத்துக்கநுகூலதரமாயிற்று. எங்கே அவர் ஸாமர்த்தியம் வெளியாகட்டும் பார்ப்போம். இம்மட்டேயன்றி (సోஉభూత్పావహ్నౌ శరభశ్శలభో బభూవ) என்று காட்டிச சம்புவானவர் சரபமாகி ந்ருஸிம்ஹாக்னியில் சலபமென்னும் பூச்சுப்போல் விழுந்தெரிந்து சாம்பலாய் விட்டாரென்று சங்கராசாரியருக்காக வக்காலத்து வாங்கி வந்த வச்சண்டிமகளுருளையிட்டனர். இப்படிக்கோரணி காட்டுஞ் சண்டிப்பேய்களோடு எப்படி மாரடித்துக் கொள்வது? இதுவேதமா? புராணமா? ஆகமமா? பேரிழவாயிருக்கின்றதே! எங்குமில்லாத கழுதைவாசகத்தைக்காட்டியோ தனது வித்தாந்தத்தைநாட்டிக்கொள்ளப் போகிருர்? இன்னும், ஆக்னேயபுராணத்திலும், பாத்மபுராணத்திலுஞ் சரபத்துக்கு நிக்ரஹஞ்சொல்வதாகக கூறினர். அப்படிப்புராணவசனங்கள்கிடையா. இப்போதுள்ள பாபிஷ்டாகளாற்கல்பிக்கப்பட்ட சுலோகங்களாயிருந்தபோதிலுஞ் சுருதிக்கு அவிரோதப் பிரமாணமாயிருந்தாலெடுத்துக்கொள்ளலாம். சுருதிக்கு விருத்தமாயிருந்தால், அதுபுராணமாகிலுந் தள்ளத்தக்கதுதானென்பதற்கு (పురాణమిత్యేవ న సాధు సర్వం న చాపి కావ్యం నవమిత్యవద్యం। సంతః పరీక్ష్యాన్యతరద్భజంతే మూఢః పరప్రత్యయనేయబుద్ధిః) என்னும்பிரமாணமேசாலும். புராணமென்று ஸர்வமும் நல்லதாகாது. காவியம் நூதனமானதாகையால், அது குற்றமுள்ளதென்று ஸத்துக்கள் தள்ளமாட்டார்கள். புராதனமாயுள்ளதையும், நூதனமாயுள்ளதையும் நன்ருகப்பரிக்ஷித்து எதுசரியானதோ அதையே பிரமாணமாக ஸத்புருஷர்களெடுத்துக் கொள்வார்கள். மூடனுனவன் அன்னியர் சொல்வதையே நம்புவானென்பதே மேல்வசனத்தின்பொருளாம். இதனுல், சுருதி விருத்தமானபுராண

வசனங்கள் ஹேயமென்றேற்பட்டதனால், சரபோபநிஷத்துக்குப் பாஹ்யமாயிருக்கக் காட்டிய ஷெ புராண வசனங்கள் ஜீவியாவென்க. ந்ருஸிம்ஹத்தால் சரபத்துக்குமரணம் நேரிட்டிருந்தால், அது ந்ருஸிம்ஹதாபநீயோபநிஷத்திற்சொல்லியிருக்கவேண்டுமே! அப்படிச் சொல்லப்படாத வீண்விஷயத்தை அப்பாஞ்சராத்திர மூர்க்கசிரோமணியெடுத்தாள்வது எப்படியுசிதமாகும்? ந்ருஸிம்ஹனை விஷ்ணுவைச சரபம் வதஞ்செய்திருந்தால், உலகத்தில் (ந்ருஸிம்ஹஜயந்தி) எப்படியேற்படுமென்று அப்புலவரே றுவினவியதும் அபிருஷ்டோத்தரமாக விருக்கின்றது. “నూవధీః పురుషం ఖఙ్గం ఖ్ర వస్వయధాబలం” என்றும், “ఛర్మాంబరోఙ్ఘూవ” என்றும் விளங்குமாற்றால், சரபரூபியானபரமசிவன் ந்ருஸிம்ஹ விஷ்ணுவினதுகொவத்தையடக்கி, அவருடைய தோலைமாத்திர முரித்து வஸ்திரமாகத் தரித்துக்கொண்டதாகச சுருதிகாணப்படுகின்றதேதவிரச் சரபத்தை விஷ்ணுவதஞ்செய்து விட்டதாக எந்தச்சுருதியுங் காணப்படவில்லையே! இவ்விஷயத்தை முன்னிடங்களிற் பிரஸ்தாபித்துக கண்டித்திருப்பதோடு, எமம(சிவபாரம்யப் பிரதிஸ்டிதி)யிலுமேராளமாய்க கண்டித் திருக்கின்றேமாகையாலிங்கே யிம்மட்டில் விடுத்தாம்.

இங்ஙனிற்க, (తత్త్వప్రకాశేః ఖల్పుపురాణాణ్) என்று சங்கராசாரியர் அநேகவிதமாக விஷ்ணு பாரம்யத்தையே பிரதிஷ்டாபித்துப் பாஞ்சராத்திரமதவுத்தாரணஞ் செய்ததாகப்புலம்பினர். இதைப்பற்றி ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியஸ்வாமிகள் தமதுமுதற்பாகத்தில் விசாரித்திருப்பதே போதும். சைவர்கள் அவரைத்தம்மவராகத் திருந்தினுரென்றுகூறுவதற்குஅடையாளமாக அவர் மடாலயங்கடோறுஞ் சந்திரமௌளீசுவரர் பூசையும், அவருக்கும், அவருடைய சிஷ்யர்கட்கும் பஸ்மருத்ராக்ஷ ஸ்ரீ பஞ்சா

க்ஷரலேசமும் பிரஸித்தமாயிருத்தலேபோதும். இப்பேதை சொல்லியபடியானால், சங்கராசாரியர் சிஷ்யர்களாகத் தங்களைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறவர்களெல்லாம் பாஞ்சராத்திர மதப்பிரவேசஞ்செய்து சங்கசக்கிரங்களால் தேகத்தைச் சுட்டுக்கொண்டிருக்கவேண்டுமே! அந்தச்சங்கராசாரியராவது சூடுபோட்டுக்கொண்டதாக வேதாவதுபிரமாணங்காட்டினாரா? அவைகளொன்றுமில்லாதிருக்கப் பாஞ்சராத்திரத்தை யவர்தாபித்தாரென்பது என்னமூடத்தனம்? பின்னும், அவர்சொல்லிய சிவானந்தலஹரியில் ([illegible]) சுலோகங்களை விஷ்ணு பரத்வஸாதகமாகக்கொண்டு குலைக்கவந்த வீணர்த்தங்களுக்கெல்லாம் நாமுத்தரஞ்சொல்வதில் மனம்வைக்கவில்லை. ஏனெனின், பாசுபதரனைவரும் அவரைப் பஹிஷ்காரஞ் செய்திருக்கையால், அவர் வசனங்கள் பிரமாணமாகா. அவைகளைப் பிரமாணமாக வெடுத்துக் கொண்டாலல்லவோ வவற்றின் குணதோஷங்களை விசாரிக்கலாம்? அவைகளுக்குப் பாஞ்சராத்திரிகள் சரியானவர்த்தஞ் செய்தாலும், அல்லது அபார்த்தஞ் செய்தாலும், அவைகளை யாஞ்சிந்திக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. கர்மபக்தியோகஞானங்களென்கிற நாலுமார்க்கத்திலுமுட்படாமல் சூனியவாதத்தின் முடிந்த பாஷ்யாதி பிரபந்தங்களைச்செய்து உலகத்தையெல்லாங்கெடுத்து நாசம்பண்ணினவராகிய சங்கராசாரியருடைய வசனங்களையாவது, நடத்தைகளையாவது பாசுபதாக்ரகண்யரொருவரும் மதியாராகையால். அவருக்குச் சைவசின்னங்களிருந்தமைகொண்டே கொஞ்சமாவது அவரைச் சைவர்கள் தம்மவராக வுபசாரம்பாராட்டுவதன்றி வாஸ்தவத்தில் அபிமானஞ்சமேபெறும். இன்னும்பாஞ்சராத்திர மூர்க்கரெழுதிவிடுத்த சிலவாக்கங்கள் அவிவேகபூரணகுருவின் கதையாய் முடிதலாலவைகளை விசாரியாது அறவே விடுத்தாம்.

இங்ஙனமிற்க, "అవిముక్తే తవక్షేత్రే సర్వేషాం ముక్తిసిద్ధయే। అ హం సన్నిహితస్తత్ర పాషాణ ప్రతిమాదిషు" என்னும் வசனத்தால் உம்முடைய காசிக்ஷேத்திரத்தில் எல்லாருக்கும் முக்தி ஸித்திக்க நான் ஸன்னத்தனாகிறேனென்று இராமன் சிவனைப்பார்த்துச் சொன்னதாக ஸ்ரீராமதாபநீயோபநிஷத்திற் பெறப்பட்டதென்று அப்பண்டிதஸிம்ஹம் காஜித்தது. இது உள்ளதுதான். இதற்கு ஸமாதானஞ் சொல்லவேண்டியதும் அவசியந்தான். பாஞ்சராத்திரஸித்தாந்தியாவது, அவனுக்குத்துலயர்களான க்ஷபணக ஜைன பௌத்தாதிகளாவது உபநிஷத்பிரமாணத்துடன்வாதித்தால் அவர்களுக்கு ஸமாதானம் வைதிகராயுள்ளபேர் சொல்லவேண்டியது அவசியமல்லவா? ஆகையாலிது விஷயத்தில் ஸ்ரீ குருவாஸிஷ்டத்தில், கர்மகாண்டத்தின் மூன்றாவது பாதத்தில், பன்னிரண்டாவது அததியாயத்தில், சுகபரீக்ஷித்து ஸம்வாதத்தில் நிர்மாணித்திருக்கிற வேதோபப்பிரமஹணைப் பிரமாணங்களை விவரிக்கின்றும. (பரிக்ஷித்துவானவர்) "భగవద్భస్మజాబాల బృహజ్జాబాలయోర్యథా। శివమంత్రస్య తారత్వం కాశ్యాం సంప్రోచ్యతే యథా। శ్రీరామతాపనీయాదౌ రామమంత్రస్య తారతా। అవగమ్యత ఇత్యస్మాదవ్యవస్థా ప్రసజ్యతే। శివస్య రామశిష్యత్వం రామస్య శివశిష్యతా। శ్రుత్యంతేషు ద్వయం చోక్తం యది కా నువ్యవస్థితిః" என்னும் வசனங்களால் ஐயா பகவானான சுகரே! பஸ்மஜாபால பிருஹஜ்ஜாபாலோபநிஷத்துக்களில், காசியில் சிவமந்திரம் எப்படித்தாரகமென்று சொல்லப் படுகிறதோ, அந்தப்படியே ஸ்ரீராமதாபநீயோபநிஷத்து முதலிய வற்றில் இராமமந்திரம் தாரகமென்றுசொல்லப்படுகின்றது. அவைகளில் சிவனுக்குராமசிஷ்யத்வமும், இராமனுக்குச் சிவ சிஷ்யத்வமுங் கேட்கப்படுகையால், வேதாந்தங்களிலுங்கூட வியவஸ்தையுண்டாவது கஷ்டமாக விருக்கின்றது. இப்படிச் சுருதிகளுக்கே பரஸ்பரம் விரோத

முண்டாகிறபடியால், அவற்றின் விஷயத்தில் நான் தே டிக்கொண்ட ஸமாதானத்தைக் கொஞ்சஞ் சொல்லுகி றேன் கேட்டருளும் என்று சொல்லுகின்றார். "అత్య త్యవిరోధార్థ మేవన్నిశ్చయతేమయా। సర్వజ్ఞౌసర్వశక్తౌతౌ శివరామౌజ గద్గురూ।సంసారతారకౌస్యాతాం కాశ్యామపిసమావుభౌ।సమబుద్ధింజనయి తుంగుర్వోర్న్యోన్యంబభూవతుః। అన్యథాహిహరిద్వేషో, హరద్వేషోథవాన్య థా। నిరంకుశోజాయతేత నరకప్రాప్తికారణం" என்றும் வசனங் களால் அந்தச் ஸிவனும், இராமருமாகிய விருவரும் ஸர்வஞ்ஞர்களும், ஸர்வஶக்தி யுள்ளவர்களும், ஜக தாசாரியர்களும், ஸம்ஸாரதாரகர்களும், காசியின்கண் ஸமானர்களுமாவார்கள். தங்களிடத்தில் மனுஷ்யர்க ளுக்கு ஸமபுத்தியையுண்டுபண்ணுகைக்காகவே யிருவ ருமொருவருக்கொருவர் குருவானார்க ளென்றிப்படிச் சொன்னமாத்திரத்தில், அவனைப்பார்த்துச் சுகப்பிரம் ஹரிஷிசொல்லுகின்றார்.

எங்ஙனமெனின், "ఆచార్యమాణేభూపాల తవనిశ్చయకార్య కః। నతాస్త్రియశ్చశిష్టానాం పూర్వేషాంచసమ్మతః। శ్రుతిస్మృతిపురాణేషు శివస్యపరమాత్మనః। బ్రహ్మాదిసర్వదేవేభ్య శ్శ్రైష్ఠ్యముక్తమ్యతేఖిలు। శ్రీమ ద్దక్షిణామూర్తే ర్వటమూలనివాసినః। సర్వాచార్యస్యకోన్యస్స్యా దాచా ర్యశ్చైకమర్థకః। నిత్యశుద్ధబుద్ధాత్మా నిష్ప్రపంచకరుణానిధిః। బ్రహ్మాదీనాంగురుః ప్రోక్తోనతుతస్యాస్తిచిద్గురుః।తారనియేతుతారత్వంరామమంత్రస్యయచ్ఛ్రితం। నతస్మాచ్చానుగ్రహీతవ్యం క్రమముక్త్యుపయోగతః। శివస్యరామశిష్యత్వం కా ర్యరుద్రపరత్వతః। అవిరుద్ధంమహాభక్తైః కారణాద్రామచంద్రతః। యద్యచ్ఛ్వే తతథాబ్రహ్మరహస్యశివశిష్యతా।జాబాలాదిశ్రుతిప్రోక్తేక్యేతస్మిన్నుపపద్యతే। శివస్యైవహిసంప్రోక్తావటమూలస్థతాదయః। నాన్యస్యకారణస్యాపి మాదేః క్వచిదపిశ్రుతా। ఉపదేష్టృపదంప్రాప్తో దక్షిణామూర్తిరీశ్వరః। తారకత్వ నవిష్ణ్వాదీననుజగ్రాహతత్పదే। శివోత్కృష్టేణనైతేన భావేవిష్ణ్వాదిమానవం। కస్యాపిశివమేకాకా స్వస్మిన్శిథరణీపతే। శివభక్తాగ్రగణ్యత్వా ద్విష్ణోస్త్వా చార్యనాదిషు। దృశ్యంతేబోధయాన్యత్ర శివశ్చక్రస్యదైకః।బ్రహ్మాదయశ్చనివ

స్య నప్రసిదతిశంకరః । అస్పృదాభూజేద్ధిమాఙ్ శాంభవోలిజనాదనం" என்னும் வசனங்களால் வாராய் பூபாலகா! விசாரிக்குமளவில் உன்னுடைய நிச்சயமானது சாஸ்திரங்களுக்கும், பூர்வீகப்பெரியோர்களுக்கும் ஸமாதானமாகாது. சுருதிஸ்மிருதிபுராணங்களில் பரமாத்மாவான சிவனுக்கு விஷ்ணுமுதலானஸகலதேவர்களைக்காட்டிலும் ஸ்ரேஷ்டியமானது உத்கோஷிக்கப்படுகிறதல்லா? திருஆலின்கீழமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீமத், தக்ஷிணாமூர்த்தியே ஸர்வாசாரியஸ்வாமியாயிருக்க அவருக்குவேறே ஆசாரியர்யாவர்? எதற்காக வவருக்கு ஆசாரியர் வேண்டும்? கருணாநிதியும், நித்தியசுத்த விபுத்தாத்ம நிஷ்டருமான அவர் விஷ்ணுமுதலான ஸகலருக்குங் குருவென்று சொல்லப்படுகின்றாரோதவிர, அவருக்குமேலே யோர்குருவிருப்பதாக வோரிடத்திலுஞ் சொல்லப்படவில்லை. இதனால், தாபநீயோபநிஷத்திற் சொல்லப்படுகிற ராமதாரகத்வம் முக்கியமாகாது. அது கிரமமுதிக் குபயோகமாகையாலும், சிவனுக்குச்சிஷ்யத்வம்காரியருத்ரரூபமாகையாலும், காரணவிஷ்ணுவானராமசந்திரமூர்த்தியிடம்விருத்தமுண்டாகாது. இதுபோலவேவிஷ்ணுவுக்கு ஜாபலசுருதியிற் சொல்லிய சிவ சிஷ்யத்வமுமாகட்டுமேயெனின், அதுகூடாது. ஏனெனில், சிவனுக்கே ஆலவிருட்சத்தடியிலிருப்புமுதலியனபிரஸித்தமாதலாலும், காரணவிஷ்ணுமுதலானவர்களுக்குஅவைகள்சொலலப்படாமையாலும், தாமுபதேசஞ்செய்யும்படியான ஆசாரியஸ்தானத்தை யடைந்தவராகிய ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தியாகிற பரமேசுவரர் விஷ்ணுவாதிகளைத் தாரதம்யமாக அந்த உபதேஷ்டிருஸ்தானத்திலேற்பாடுசெய்திருப்பதாலுமேயாம். இதனால், பரமகுருத்வம் சிவனொருவருக்கே ஸொந்தம். இந்தச்சிவோத் கர்ஷத்தால் விஷ்ணுவாதி தூஷணமாவது, விஷ்ணுவினிடமெவனுக்காவதுபேதமையாவது ஸ்வப்னத்திலும்வராது. விஷ்ணு

வானவர் சிவபக்தர்களுக்குள் ளுயர்ந்தவராகையாலும், சிவபக்தர்களுடைய ஆராதனம்சிவாராதனஞ்செய்பவனுக்குச் சாஸ்திரத்தில் வெகுவாக விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், விஷ்ணுவாராதன மற்ற சைவனுக்குச்சங்கரப்பிரஸாதமுண்டாகாமையாலும் புத்திசாலியான சாமபவன் ஜநார்த்தனனை அவசியமபூஜிப்பன் என்றுசொல்லி மீண்டும் பிரதஸ்தாபிக்கின்றார்.

எங்ஙனமெனின், "శివసామ్యంసార్చేశ్చిత్తే యదిమర్త్యే తత్క్షణాత్। సః నష్టః కోపభాగీస్యాన్నాత్రసందేహకారణం। శివస్యవైభవంసాక్షాత్ శృణుమేసర్వధర్మవిత్। యథాప్రోవాచభూపాల తథాతేకథయామ్యహం। సహివిష్ణ్వంశభూతోపి కదాచిద్వ్యాససన్నిధౌ। బాహూఊర్ధ్వకృత్యావదన్నాస్తిహరేఃపరందైవతమధికః। నందీశ్వరేణహుంకృత్యా స్తంభితాబాహవోమహాత్మనః। శివాపరాధితామ్స్మృత్వా పశ్చాత్తుష్టావశంకరం। యత్పాదపద్మంశ్రీకృష్ణ విధీనైవదదర్శతుః। అహంకారసమాయుక్తౌనతస్మాదధికస్సమః" என்னும் வசனங்களால் விஷ்ணுவுக்குச சிவஸாமயத்தை யெவன் சித்தத்திலெண்ணுவானே, அவன்விஷ்ணுவினுடைய கோபத்துக்கு அருகனுவான். இதிலசநதேகமில்லை. சிவனுடைய வைபவத்தைச சாவதாமங்களை அறிந்தவரும், என்னுடைய பிதாவுமான வியாஸபகவான் எபபடிச்சொன்னரோ, அப்படியே சொலலுகிறேன்கேளும ஹேராஜனே! விஷ்ணுவினமசரானஎனனுடையபிதாவானவர்ஒருக்கால்சிவசந்நிதியிற்கைகளைத தூக்கிகொண்டு மோகத்தினுற்கோவிந்தனைக்காட்டிலும் அதிகமானதெய்வமில்லையென்று சொன்னவளவில நந்திபகவானுடைய ஹுங்காரததால் தூக்கினகைகளும,வாக்கும் ஸ்தம்பித்துப்போயின. அப்போது தன்னைசசிவாபராதியாகத் தெளிந்து சங்கரனைத்துதித்தார், எவருடைய பாதசிரஸ்ஸுகளை அஹங்காரிகளான விஷ்ணுவும்,பிரம்ஹாவும் பார்க்கமாட்டாமற்போனர்களோ, அந்தப்பரமேசுவரனுக்கு அதிகனுவது,ஸமானனுவதுஇல்லையவேஇல்லையாதலென்றுகிச்சயித்

து, ஸ்தோத்திரம்பண்ணினதாயுள்ளவிதிகாசத்தை நீயுணர்ந்திலேபோலுமென்று பரிக்ஷித்துவைத் தெளிவித்துச் சுகப்பிரம்ஹரிஷி சந்தோஷித்தனர். இவ்வுண்மைகளால், ஷை தாபநீயோபநிஷத்வாக்கியத்தினேற்ற மிவ்வளவினதென்று வெளிப்பட்டது.

இன்னும், "మణికర్ణ్యాస్సమక్షేత్రే" என்று இராமனை நோக்கிப்பெறப்பட்ட சிவவசனத்தாலும், "అవిముక్తే తవక్షేత్రే" என்று சிவனை நோக்கி வெளிப்பட்ட இராமவசனத்தாலுங் காசிக்ஷேத்திரமானது சிவக்ஷேத்திரமேயென்பதை வைஷ்ணவ உபநிஷத்தும் பிரகாசிப்பித்தது. சிவன் என்னுடையக்ஷேத்திரமென்றும், விஷ்ணுவானவர் உம்முடையக்ஷேத்திரமென்று மொருவரை யொருவர் நோக்கிக் கூறிக்கொண்டமையே யவற்றினுண்மையைக் காட்டும். மேல், "యథావారాణసీతుల్యాపురీనాస్తికృతౌస్మృతా। మహాదేవసమోదేవోయథానాస్తికృతౌస్మృతా" என்ற வசனத்தால் சுருதிஸ்மிருதிகளில் காசிக்கு ஸமானமான புண்ணிய க்ஷேத்திர மெங்ஙனஞ் சொல்லப்படவில்லையோ, மஹாதேவருக்கு ஸமமான தேவரு மெங்ஙனஞ் சொல்லப்படவில்லையோ, அங்ஙனமென்று உபமானதாமம் வெளிப்படலால், சிவனுடைய ஸொந்தமான காசிக்ஷேத்திரத்தில் விஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்கிருப்பிடங்கிடைத்தது அவரை யுபாஸிக்கிறதற்கே தவிர வேறில்லை. இராமாயணம், ஆரண்யகாண்டம், பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கத்தில் "ప్రవిశంతతో రామ స్సీతయా సహలక్ష్మణః। ప్రశాంతహరిణాకీర్ణ మాశ్రమం హ్యవలోకయన్। సతత్ర బ్రహ్మణస్థాన మగ్నేస్థానం తథైవచ। విష్ణోస్థానం మహేంద్రస్య స్థానంచైవవివస్వతః" என்னும் வசனங்களால் பிரம்ஹா, அக்னி, விஷ்ணு, இந்திரன், சூரிய, சந்திர, பக, குபேர, தாதா, விதாதா, வாயு, அநந்த, காயத்திரி, வஸு, வருண, கார்த்திகேய, தர்மங்களென்கிற பதினேழு தேவதைகளுடைய ஸ்தானங்கள் அகஸ்தியருடைய ஆச்

சிரமத்திற் சொல்லப்பட்டபடியுங் காண்க. ஆன்பெட் பிரம்ஹ விஷ்ணுவாதி ஸகலதேவதைகளுக்கும் ஸ்தா னங்கள் சொல்லி ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திக்கு மாத்திரம் ஸ்தா னஞ்சொல்லாமையால், அகஸ்தியரைப் பிரம்ஹவிஷ்ணு வாதிகள் உபாஸிக்கிறதற்காகவே அவருடைய ஆச்சிர மத்திலிடம்பெறுமுர்களெனவும், அகஸ்தியராலுபாஸிக் கப்படுபவராகையால், ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியாண்டிடம்பெரு தொழிந்தனரெனவும் பெறப்பட்டது. இங்ஙனமாக, அவ்வகஸ்தியருடைய வுபாஸ்யதேவரான மஹாதேவர் உபாசகருளொருவராகிய விஷ்ணுவினம்சமான ராமனை யுபாஸித்தாரென்றுசொல்லவரும் மூர்க்கவாதம் என கேதலையெடுக்கும்? மேல் இராமாயண வசனங்கட்கு வியாக்யானஞ்செய்த பாஞ்சராத்திரி யொருத்தன் உரு த்திரனுக்குப் பூஜ்யத்வமில்லாமையால், அகஸ்தியாச்சிர மத்தில ஸ்தானம சொல்லப்படவில்லை யென்றும், பிரம் ஹவிஷ்ணுவாதி தேவதைகளைத் தான் பூஜிக்கும்பொரு ட்டுக்கிரகதேவதைகளாக அகஸ்தியர் பிரதிஷ்டைசெய்து கொண்டாரென்று மூளையிட்டிருக்கின்றனன். இந்திர ன், சந்திரன் முதலான தேவதைகளிலுந் தாழ்ந்தவராக ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியைக் கூசாதுரைத்தவக்குண்டகசசேய் கெளுகாரமே! உரம!! பரமசிவபக்தசிரோமணியாக ஸர் வசாஸ்திரங்களிலும பிரஸித்தராய் விளங்கும் அகஸ்தி யருக்குச சிவபெருமானிடத்தி லவ்வளவு துச்சபுத்தி வந்ததாகப்புலம்பிய வகக்குடிசேடன்சொல்லை வித்வான் கள் சரியென்று எப்படிக்கொள்வார்கள்? சிவபாரம்யவி ஷயத்துக்கு இராமாயணத்தி லிந்தப்பாகமே போதுமா னதாயினு மின்னுமோராளமா யெடுத்துக்காட்டுவோம். பதினறாவது ஸர்க்கத்தில "కృతాభిషేకస్సరాజా రామస్సీతాసమన్వితః । కృతాభిషేకో [illegible] రాజా [illegible]" என்னும் வசனத்தால், பகவானும், ஈசுவரனை யுருத்தி ரப்பார்வதியாருடனேஸ்தானஞ்செய்து [illegible]

விளங்கினதுபோல் ஸ்ரீராமர் ஸீதையுடன் கோதாவரியில் ஸ்நானஞ்செய்து லட்சுமணருடன் கூடி விளங்கினுரென்று பெறப்படுகின்றது. இந்த வுவமையாலுஞ் சிவபாரம்யம் ஸித்தித்திருப்ப தறியாது, உருத்திரன் ஸ்மப்ரானவாஸியாகையால்அபூஜ்யனென்கிற அபிப்பிராயத்தால் அகஸ்தியாச்சிரமத்தில் அவருக்கு அகஸ்தியர் ஸ்தானங்கொடுக்கவில்லையென்று பிணங்கியழுத கோவிந்தராஜன் என்னும் பாஞ்சராத்திரக்கழுதையின் வியாக்யானத்தைச்சிஷ்டர்கள்பார்த்தால் ஸஹிப்பார்களா?ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியைஅபூஜ்யனென்று வாலமீகிபகவான் கொண்டவராகில்,இராமனுககு நிக்ருஷ்டவுவமையைச்சொல்லுவாரா? இப்படிப் பரம்பரையாகவே ருத்ரத்வேஷம் ஸிததித்திருக்கிற பாஞ்சராததிரிகளுககுக் கல்பகோடிகாலம் ரௌரவகும்பீபாகாதி நரகங்களில் வஸித்த பின்னராவது மோக்ஷஸ்தானமான வைதிகஸம்பிரதாயத்தில் பக்தியுண்டாகுமென்றெண்ணத தக்கதாயிருக்கவில்லை. இதில், "యస్త్రస్సస్థ్లుభగవానివేశః" என்று விஷ்ணுவுடன் கூடிய வுருத்திரா போலென்று வேறேபாடஞ்சொல்வது அபூதவுவமையென்று வியாக்யாதாசொல்லியிருக்கின்றனன். அப்போதும இலடசுமண ஸாம்யம் விஷ்ணுவுக்கும், இராமஸாம்யம் உருத்திரருககும் நேரிடுகிறதேயென்றுவருந்தியழவேண்டியவனுகியவவ்வெழித்தாதன் இராமாயணம் சைவமாய் முடிதலால்தாமஸகாவியமென்றுபேக்ஷித்துக் கைவிடாமல் அதற்கொருவியாக்யானஞ் செய்யவந்து பரிபவமெய்தியது அவனுடையமந்தபுத்தியிருந்தபடியென்றறிக.

இதுநிற்க, காசியில்சிவஸந்நிதியில் கோவிந்தனைக் காட்டிலும் அதிகமான தெய்வமில்லையென்று மோகத்தாற் சொல்லிய வியாசருடைய கைகள் நந்திபகவானுல் ஸ்தம்பிக்கப்பட்ட தென்பதற்கும், "నశైవంశ్రీవాస్తవం"

என்று கேசவசப்தத்தைச் சிவபரமாக்கி முன்னர்த்தஞ் சொன்னதற்கும் விரோதிக்குமேயெனில், முன்சொல்லியது யௌகிகஅர்த்தமும், பின்சொல்லியது ரூடியர்த்தமுமாகையால் பூர்வோத்தரவிரோதமில்லை. "[illegible] వృషభత్వం" என்றவிடத்தில் விஷ்ணுவானவர் சிவனைரக்ஷிக்கிறதற்காக மாடாகச்சுமந்தது குற்றமில்லையென்று ஸமாதானந் தேடிக்கொண்டதை மறந்துவிட்டு (இக்காடிச்சால்மூலையெருதென்று) அந்த விருஷபத்தைத் தூஷித்தழிந்த வப்பஞ்சமர்க்கே பூர்வோத்தர விரோதமாகப புலம்புவது வழக்கமேதவிர நமக்கில்லை. இன்னவாபாசங்கள் பலவுளவற்றை விரிவஞ்சியெடுத்துக் காட்டாது விடுத்தாம்.

இங்ஙனிறக, சங்கசக்கிரமுத்திரைகளை நெருப்பிறகாய்ச்சித் தோள்களிற் சுட்டுக்கொள்ளுகிற அவைதிகாநுஷ்டானத்தை ஸ்மிருதிபுராணங்கள் வெகுவாகத் தூஷித்திருக்கும பாகங்களைத் தப்பர்த்தங்கள் செய்து தனக்குபகாரமாக அவற்றை ஸமர்த்தித்துக்கொண்ட வப்பாஞ்சராத்திரியின் பிரஸங்கத்தைக்கொஞ்சம்படித்துக்காட்டிப் பின்னர்ச்சபேடிகைசெய்வாம். எங்ஙனமெனின், "వేదేషుయజ్ఞభాగేషు యస్యనాస్త్యధికారితా। సశాంఖచక్రే ధారయేత్తుభుజద్వయే" என்னும் வசனத்தில் வேதங்களிலும், யஜ்ஞங்களிலு மெவனுக்கதிகாரமில்லையோ, அவன்சக்கிராதிகளைத் தபிக்கச்செய்வித்துப் புஜத்வயங்களிலுந் தரித்துக்கொள்ளவேண்டியது என்று அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாகப் பிரகாசித்தலை மறைத்து வேதங்களிலும், யஜ்ஞங்களிலும் அதிகரிக்கவேண்டில் அவசியம் சக்கிராங்கனஞ் செய்துகொள்ளக் கடவனென்று அவ்வந்தியஜச்சேய் அர்த்தஞ்செய்திருக்கின்றனர். (இவர்க்கவன் என்னைவிளைப்பாரென்றால்) என்றதேதேயர்த்தில் திருஷ்டாந்தங்களையுங் காட்டி யிருக்கின்றனரிவ

னெழுதியபடிச் சுலோகார்த்த மிருக்தாலல்லவா திரு ஷ்டார்த்தஞ்சேரும்? (குதிரையில் சவாரி செய்யவதிகார மற்றவன், கழுதையில் சவாரிசெய்வானென்றாற்போல்) அறியத்தக்கது. அதுபயுக்தமான இவ்விஷயத்தில் அதி கவசனங்களைச் செலவுசெய்ய மனமற்றிருக்கிறநாம் க ணக்கிறந்த தப்பர்த்தங்களைச் செய்திருக்கு மக்கார்த் தப்ராயர்க்கு எப்படிஸமாதானஞ் சொல்லலாம்? ஆகை யால், மார்க்கண்டேயருக்கொப்பாகச் சிரஞ்சீவித்வத் தைக் கொடுக்கின்ற சிவதத்துவஞானத்துக்கு ஸாதன மான வேதஸாரத்தைவிட்டுப் பாஞ்சராத்திரியின் மதத் தைவிசாரிக்க மனமற்றிருக்கின்றோம். ஆனல், மார்க்க ண்டேயருக்கு விஷ்ணுப் பிரஸாதத்தால் சிரஞ்சீவித்வங் கிடைத்ததாகச் சடகோபன் கூறிய தாதப்பாட்டுகளைப் பாஞ்சராத்திரிகள் கொண்டு குழறிவழிகின்றனர். அ வைவருமாறு; (புக்கடிமையினாற் றன்னைக்கண்ட மார்க்கண் டேய னவனை, நக்கபிரானுமன் றுய்யகொண்டது நாராயணன ருளே)எனவும், (கண்டு தெளிந்துங் கற்றார் கண்ணற்காளன்றி யாவரோ, வண்டுண்மலர்த்தொங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழு நாள், இன்சடைச்சடைமுடி யீசனுடன் கொண்டுசாச்செல்லக், கொ ண்டங்குத் தன்னொடுங்கொண்டுடன் சென்றதுணர்ந்தமே) என வும் போந்தவாறறிக. இவை சீவித்தலுக்குப் பிரமாண ம்வேண்டுமல்லவா? இத்தெந்தினப்பாட்டுக்காரனைவே தந் தமிழ்செய்தமாறனெனவன்றோ பாஞ்சராத்திரிகள் பொங்கி வழிகின்றனர்?

வேதாந்தமாகிய ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தி யுபநிஷத்தில், “బ్రహ్మావర్తే మహాభాండీరవటమూలే మహాసత్రాయ సమేతా మహర్షయః శౌనకాదయస్తే హ సమిత్పాణయస్తత్త్వజిజ్ఞాసవో మార్కండేయం చిరజీవి నముపసమేత్య పప్రచ్ఛుః, కేన త్వం చిరజీవ్యసి కేన వానందమనుభవసీతి, పరమ రహస్యశివతత్త్వజ్ఞానేనేతి స హోవాచ, కింతత్పరమరహస్యశివతత్త్వజ్ఞానం, స [illegible] భవతి తత్పరమరహస్య శివ తత్త్వజ్ఞానం, [illegible] సత్యానాం [illegible] సాజ్ఞానం

ஸர்வாஸ்ச்ரேயாஸ்ஸ:" என்னும் வாக்கியங்களை வி சாரிப்போம். பிரம்ஹாவர்த்தத்தில், மஹாபாண்டீரமெ ன்னுமாலமரத்தடியில், மஹாஸத்திரமென்கிறயாகத்தி ன்பொருட்டுக்கூடிய சௌனகர்முதலான மஹரிஷிகள் குருசிச்ருஷார்த்தமாக ஸமித்துக்களைக்கையில் தரித்த வர்களும், தத்துவத்தை அறியவேண்டுமென்கிறவிச்சை யுள்ளவர்களுமாகிச் சிரஞ்சீவியான மார்க்கண்டேயரை யடைந்து பிரம்னஞ்செய்தார்கள். எதனால் நீர் சிரஞ் சீவியாகவிருக்கின்றீர்? எதனாலானந்தத்தை யநுபவிக் கின்றீர்? என்று கேட்டவளவில் மார்க்கண்டேயர் சொ ல்லுகிறார். அது பரமாஹஸ்யசிவதத்வஜ்ஞானஸித்தியா லென்றவளவில் பின்னும் அந்தபரமரஹஸ்யசிவதத்வ ஜ்ஞானமெதுவென்று பிரசினித்தவர்களுக்குத் திரும்ப வுஞ்சொல்லுகிறார். எதனால்தக்ஷிணாமூர்த்தியான சிவபெரு மான் அபரோக்ஷமாகப் பவிபபாரோ, அதுவே பரமர ஹஸ்யமான சிவதத்வஜ்ஞான மென்றறிவீர்கள். எவர் ஸர்வத்திலும் பரமகாலத்தில் ஸர்வத்தையுந்தன்னிடத் திலேயே யுபஸம்ஹாரஞ்செய்து தன்னாத்மானந்த ஸுக த்தில் ஸந்தோஷித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரோ, எவர் தனக்குத்தானே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரோ, அவரோதேவர் என்றுணரக்கடவீர்களென்று அறிவித்த னர். உபநிஷத் பிரமாணத்தாலும், மார்க்கண்டேயரு டைய வசனத்தாலும் பரமரஹஸ்ய சிவதத்வஜ்ஞான த்தினாலேயே மார்க்கண்டேயருக்குச சிரஞ்சீவித்வங்கி டைத்ததாகத் துலக்கமாயிருத்தலுக்குவேறாக வைதிக ஹீனனாகிய சடகோபன் கூறியபாட்டைக் கொண்டெப் படி யொருவன்சபையேறலாம்? இவன் வேதம் அறிந்த வனானெப்படி வேதத்திலில்லாததும், வேதத்துக்கு மூ ழுவிரோதமானதுமாகிய சங்கதியைக் குழறிவழியவிட முண்டாகுமா? இவனுடைய ரோதனப்பாட்டாற்பெரு மோசம்போக கேட்டிருப்பதறிந்த வைதிகர்கள் இவ

னையும், இவனுடையதாதப்பாட்டுகளையு மனைக்காகக்கும் மதிக்கமாட்டாரெனவறிக.

இன்னும், "శంఖచక్రగదాపాశ చాపదండాంకుశాదిభిః। అంకితాశ్చ త్వయాయాయం భవతబ్రహ్మణాధమాః" என்னும் வசனத்தை இன்னபுராணத்தி லுள்ளதென்றுகூறுமல் சூதஸம்ஹிதாவாக்கியமென்று ஸ்ரீ சுந்தரசிவாசாரியஸ்வாமிகளகாட்டியதுதப்பென்று அப்பாஞசராத்திரச் சூகரமுருமிற்று .இது விஷ்ணுவைபரிபாலன கர்த்தாவென்றவொருவனைப்பார்த்து இன்னலோகாதிபதியான விஷ்ணுவென்றுசொலலாத குற்றமுள்ளவனுகப் பஹிஷ்காரஞ்செய்யமுயலு மூடன்செய்கையிலெண்ணத்தக்கதே தவிரவேறில்லை. இதனல், அதைததப்பென்றுரைக்கவநத வவ்வெறிததாதனிடமே தபபுவெளிப்பட்டமைகாண்க. அம்மூடேதவிசசேய்,ஸ்காந்தம் தாமஸபுராணமெனறுகழிததிருககிறேமென்று முன்கூறியதைமறந்து அந்தஸ்காநதத்தினந்தாக்கதமாகிய ஷ்டி சூதஸமஹதாவசனத்தைத்தனது மததுககு அநுகூலமாகவர்த்தஞ் செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்துகொண்டு அதைப்பாழாக்கிற்று. எங்ஙனமெனின், ஸ்ரீமந்நாராயணனுடையசிஹ்னங்களானசங்கசக்கிராதிகளோடேகூட க்ஷுத்ரதேவதைகளுடையசிஹ்னங்களானபாச, தண்ட, அங்குசங்களாலேயும்அங்கிதராகிறது சிறந்தபாபத்தின் பலனைகையால், அப்படிப்பட்ட தாபத்தையடையக் கடவீராகவென்றுசபித்ததாகக்காட்டுகிறது என்று பொருள் கூறியதே. இப்படி யெவ்விடத்திலாவது ஸம்பவிக்குமா? வைஷ்ணவன் சைவசிஹ்னத்தைத்தரித்துக் கொள்ளுவதாவது, சைவன் வைஷ்ணவசிஹ்னத்தைத்தரித்துக்கொள்ளுவதாவது உலகவழக்கநதிலுங் காணேமே! இப்படிவிருத்தார்த்தவாதியாக வெளிப்பட்டவனை யென்னசெய்யலாம்? இவன் மூமஸமென்று கழித்தசூதஸம்ஹிதாவசனம்

ஸாத்விகமாகிய தனதுவிதாந்தத்துக்கு எப்படியநுகூலஞ்செய்தது? ஸாத்விகமாகியதனதுமதத்துக்குஉபகாரமாய்நின்ற ஷை வசனம் எப்படித்தாமஸமாகும்? அன்றியும், இந்தச்சுலோகத்துக்குப் பொருளுள்ளபடியே கூறுகின்றேமென்று சொன்னவன் அப்பொருளைச்சொல்லாமல், வராஹ புராணத்திலென்று வேறுசங்கதியைத் தொட்டுக்கொண்ட தென்னை? இராமஸுப்பு என்னுந்தன்னையொத்த அஸத்தொருவனை விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யம் என்றுகுழறிவழிந்திருக்கும் மலபந்தத்திரட்டில் வந்துசிபுராணமுதலியன தாமஸமென்றுமுழுக்ஷவாருசெய்துவிட்டதாகவுமப்பாஞ்சாரதகிரி(முழுத்தமூடனைமூடர்சொண்டாடிய முறைபோல்)என்றபடிக்கொண்டாடிமகிழ்ந்தனன். அவனுக்கும், அவன்சுவழிகளுக்குங் கிடைத்திருக்கும் ஸம்மானங்களை (விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யகண்டந) வாயிலாய்க்கண்டுணர்ந்தடங்குக.

இதுநிற்க, சேஷதாமத்தில் (ரு) வது அத்தியாயத்தில,பார்வதீ ருத்ரஸம்வாதத்தில "సాధుసాధుమహాదేవి సాధూనాంచహితైషిణి । వైష్ణవానాంచమాహాత్మ్యం తవవక్ష్యామిసువ్రతే। శంఖచక్రాంకితాన్భక్తాన్ యఃపూజయతిమానవః। సయాతివిష్ణుసామీప్యం లభతేనాత్రసంశయః" என்னும வசனங்களால் சங்கசக்கிராங்கிதர்களான பகதர்களையெவன் பூஜிக்கிறானோ, அவன் விஷ்ணுஸாமீப்ய முக்தியை யடைகிறான் என்று உருத்திரன் பார்வதியாருக்குச் சொன்னதாகப் பிரஸங்கிக்கவந்த வப்பாமரத்தவர்க்குப் பரிசுகொடுப்பாம். இந்தச் சுலோகங்களை ஷை இடத்தில் சைவர்கள்,ஸ்மார்த்தர்கள்,வைஷ்ணவர்க ளிந்தமூன்றுபேருங் கூடிப் பரிசோதிக்கையிற்காணுமையால் ஏதுதேசிக ளச்சிருஷ்டிப் பதைத் தானே நம்பிப் பிரமாணமென்று வித்வான்களொப்பமாட்டார்கள். அல்லது, பூர்வ புத்தகங்களிலும் அச்சுலோகங்களிருக்கின்றன வென்ன வொருவன் காட்ட

வருங்காலத்து மவைப்பிரமாணமாகா. எங்ஙனமெனின், தியாஜ்யமாகிய, அவைதிகாசாரங்களைச் சொல்லுகை யால். பின்னும், சிவனைத்தாமஸனென்றும்,அப்பிராமா ணிகனென்றுஞ்சொல்லி நாத்தழும் பேறிய வச்சூடுண்ட சோம்பர் அச்சிவனுடைய வசனங்களை யெடுத்துக்கொ ள்வது எப்படி யுக்தமாகும்? சத்ருவாகிலு மொருவிஷ யத்தில் தனக்கு அனுகூலமாகச் சொன்னால்அவ்விஷய த்தின் மாத்திரம் மித்திரனாகக் கொள்ளலாமாப்போல் குற்றமில்லை யெனின், ஆகிலும், அச்சுலோகஙகள் பா ஞ்சராத்திரியின் கருத்தை யநுஸரிக்கவில்லை. எப்படி யெனில், விஷ்ணுவின் சின்னங்களான சங்கசக்கிரா திகளைத் தரித்து விளங்கும் விஷ்ணுவின் பரிவாரங்களா கிய ஸங்கர்ஷணாதி வைஷ்ணவர்களைப் பூஜிக்கவேண் டிய விதிபரங்களேதவிரத் தப்தமுத்திரைகளா லலங்கி தர்களான பாஷண்டர்களைப் பூஜிககவேண்டிய விதிபா ங்களல்லவென்பதே யுண்மைககருத்தாம். பின்னும்,பா ரதசேஷதர்மமென்றது ஸ்மிருதி புராணங்களுக்குக்கு கீழ்ப்பிரமாணமான வேரிதிகாசமேயன்றி வேறில்லை. "భారతః పంచమో వేదః" என்று பாரதம் ஐந்தாம்வேதமென் று தர்மவிஸ்தாரத்தா லுபசரிக்கப்பட்டதேதவிர வே தங்களைப்போல் ஸ்வதந்தரமுடையதல்லவென்பதுசக லருமறிவார்கள். இந்த இதிஹாஸத்துக்கு மேலிட்ட பிரமாணங்களான ஸ்மிருதிகளிலுங் கூடச் சுருதி விருத் தாகமவாக்கியக் கலப்புண்டென்று அவைகளை வித்வா ன்கள் கண்டுபிடித்துத் தள்ளவேண்டுமென்பதைச் சக லரு மொப்புக்கொள்ளுகையில், இந்தப்பாரதத்தில் வே தவிருத்த தருமங்களைச் சொல்லுகிற வாக்கியங்களிருக் கிறவிஷயத்திலென்னவாக்ஷேபமிருக்கின்றது? ஆகையா ல், இப்பாஞ்சராத்திரி யெழுதியிருக்கிற சங்கசக்கிரதப் தமுத்திராங்கனவிஷயமான பதினறு சுலோகங்களும் வேதவிருத்ததருமங்களைச்சொல்லுகிறபடியால், அதற்

குச்சமாதானஞ் சொல்லவேண்டியகவை நம்முடைய வாக்கிலில்லை.

பின், சுருதிபிரஸித்தமான பஸ்மதாரணத்தைப்பற்றி யிப்பாஞ்சராத்ரி சிலதூஷணங்களெழுதியிருக்கின்றனன். இதைப்பற்றிமேலிடங்களில் ஸமாதானஞ்சொல்லியிருக்கின்றோமாயினும், அவை ஸங்கிரஹமாகையால் விஸ்தார நிரூபணத்தை யபேக்ஷிக்கிற மந்தபுத்தி யுள்ளவர்பொருட்டு அந்தபஸ்மதாரண வைபவத்தையிவ்விடத்தில் விஸ்தரித்துச் சொல்லுகிறோம். பஸ்மபரமான சுருதியொன்றிற்போந்த அத்யாச்சிரம ரூபத்துக்கு ஆச்சிரமத்தை யதிக்கிரமித்த பாபியென்று அர்த்தஞ் சொல்லியமூட அவிசாரிமகனுக்கு அதனுண்மையைத் தெரிவிப்பாம். "అత్యాశ్రమం స్వరూపం సచ్చిదానందలక్షణః। యోన జానాతి సోవిద్వాన్ కదాముక్తో భవిష్యతి" என்னும் பிரமாணத்தால் ஸசிதாநந்த லட்சணமுள்ளதும, வர்ணாச்சிரமங்களை அதிக்கிரமித்ததுமான ரூபத்தையெவனறியவில்லையோ, அந்த அவித்வான் எப்போது முக்தனாவானென்று வெளிப்பட்டிருத்தலேபோதும். அன்றியும், பஸ்மஜாபாலோபநிஷத்தில, மஹாதேவ பூஸுண்டஸம்வாதத்தில், "భస్మధారణమప్రమాదేనకార్యం ప్రమాదాత్పతితో భవతి బ్రాహ్మణానామయమేవధర్మోఽయమేవధర్మః" என்னும் வசனத்தால் பிரமாதமன்றியில் பஸ்மதாரணஞ் செய்யத்தக்கதென்றும், பிரமாதத்தாலாயின், பதிதனாகிறானென்றும்வெளிப்பட்டது. "ఏవంభస్మధారణ మకృత్వానాశ్నీయాదపోన్నపిబేన్నద్యాప్రమా దాత్కృత్వా భస్మధారణంనగాయత్రీం జపేత్। నజుహుయాదగ్నౌ తర్పయేత్ దేవాన్ ఋషీన్ పిత్రాదీన్ అయమేవధర్మస్సనాతనస్సర్వపాపనాశకో మోక్షహేతుర్నిత్యో యంధర్మో బ్రాహ్మణానాం బ్రహ్మచారిగృహివానప్రస్థయతీనాం తదకరణే ప్రత్యవైతి। బ్రాహ్మణోకృత్వాప్రమాదేనైతత్ స్నానం జపమష్టోత్తరశతం గాయత్రీం జప్త్వా ఉపోషణేనైవ శుద్ధో భవతి,

యత్భస్మధారణంత్య క్త్వాక్రోదాఃపోష్య త్వాదశీ సహస్రప్రణవాన్ జప్త్వా శుద్ధోభవతి'' என்னும் வாக்கியங்களால் பஸ்மதாரணஞ் செய்துகொள்ளாமல் ஜலத்தையாவது, அன்னத்தை யாவது, வேறு எதையாவது ஆகாரஞ்செய்யக்கூடாது. பிரமாதத்தால் பஸ்மதாரணத்தைத் தள்ளிக் காயத்திரி யை ஜபிக்கக்கூடாது. ஹோமஞ்செய்யக்கூடாது. தேவ ரிஷி பிதிர் தர்ப்பணங்களையும் பஸ்மதாரண மன்றியில் செய்யக்கூடாது. இதுவே ஸநாதனமானதர்மம். ஸர்வ பாபதைையும் நசிப்பிப்பதும், மோக்ஷஹேதுவும், நித் தியமுமாகும். இந்தத்தர்மம் பிராமஹணர்களுக்கும், பி ரம்ஹசாரி, கிரஹஸ்தன, வானப்பிரஸ்தன், ஸந்யாஸி என் கிறநாலு ஆசிரமிகளுக்கும் முக்கியமாயுள்ளது. இதைச் செய்யாவிட்டால் பிரத்யவாயமுண்டு. பிராம்ஹணன் பி ரமாதத்தாலிந்தத் தர்மத்தைச செய்யாதிருந்தால் அத ற்குப்பிராயச சித்தமாக ஜலமத்தியிலிருநது, நூற்றெட் டுக்காயத்திரி ஜபஞ்செய்து அநேகமுபவாசமிருந்து சுத் தனாவான். ஸந்யாஸியானவன் ஒருககால் பஸ்பதாரணத் தைத்தள்ளுவானாகில், உபவாஸமிருந்து பன்னிரண்டா யிரம் பிரணவஜபஞ்செய்து சுத்தனாவான என்றுசொல்லப் பட்டது. இன்னும், பிருஹஜ்ஜாபாலோப நிஷத்தின் படி விசாப்பாம்.

பஸ்மவைபவம்.

க. "యత్త్రిశ్లో భస్మనా ! తేనాధీతంశ్రుతంతేన తేనసర్వమనుష్ఠితం యేనవిప్రేణశిరసి త్రిపుండ్రంభస్మనాధృతం'' .

(இ-ள்.) எந்தப்பிராம்ஹணனால் சிரஸ்ஸில் பஸ்ம த்தினால் திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்யப்பட்டதோ, அவ னால், ஸர்வமும் அத்தியயநஞ் செய்யப்பட்டனவாம். ஸர்வமுஞ்சிரவணஞ் செய்யப்பட்டனவாம் ஸர்வமும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டனவாமென்றறிக.

௨. "త్యక్తవర్ణాశ్రమాచారో లుప్తసర్వక్రియోపి యః
సకృత్తిర్యక్త్రిపుండ్రాంక ధారణాత్సోపి పూజ్యతే"

(இ - ள்.) வர்ணாச்சிரமாசாரங்களைக் கைவிட்டவனும், சர்வஸத்கிரியைகளும் லோபித்தவனுமானாலும் ஒருதரங்கிரியக் புண்டரத்தைத் தரித்த மாத்திரத்தில் பூஜ்யனாய் விடுகிறான் என்பதாம்.

3. "యేభస్మధారణంత్యక్త్వా కర్మకుర్వంతిమానవాః
తేషాన్నాస్త్యపివామోక్షస్సంసారాజ్జన్మకోటిభిః"

(இ-ள்.) எவர்களானால் பஸ்மதாரணத்தைத் தள்ளிக் கர்மங்களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்குக்கோடிஜன்மமெடுத்தாலும் ஸம்ஸாரதுக்கந்தாண்டி மோக்ஷமடையும்வழி கிடையாது என்பதாம்.

౪. "మహాపాతకయుక్తానాం పూర్వజన్మార్జితాగసాం
త్రిపుండ్రోద్ధూళనే ద్వేషో జాయతే సుదృఢంబుధాః"

(இ - ள்.) இந்தஜந்மத்தில் மஹாபாதங்களுடன் கூடினவர்களும், பூர்வஜந்மங்களில் ஸம்பாதித்த பாவங்களுள்ளவர்களுமானபதிதர்களுக்கேதிரிபுண்டரத்திலும், உத்தூளத்திலும் பலமான த்வேஷமுண்டாகும். ஹே வித்வான்களே அறியின்க ளென்றபடியாம்.

౫. "యేషాంకోపోభవేద్విప్రాలలాటేభస్మదర్శనాత్
తేషాముత్పత్తిసాంకర్యమనుమేయంవిపశ్చితా"

(இ - ள்,) எவர்களுக்கு அந்நியனுடைய நெற்றியில் பஸ்பத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் கோபமுண்டாகிறதோ, அவர்கள் பலவர்க்குப்பிறந்தவர்களென்று வித்வான்களறியத்தக்கது என்பதாம்.

௬. "యేషాన్నాస్తి మునే శ్రద్ధా శ్రౌతే భస్మని సర్వదా
గర్భాధానాది సంస్కారాస్తేషాన్నాస్తీతి నిశ్చయః"

(இ - ள்.) ஹேமுனியே! எவர்களுக்குச் சுருதியிற் சொல்லிய பஸ்மத்திலெப்பொழுதுஞ்சிரத்தையில்லையோ, அவர்களுக்குக் கர்ப்பாதான முதலான ஸம்ஸ்காரங்கள் நடக்கவில்லையென்று நிச்சயிக்க வேண்டியது என்பதாம்.

௭. "యేభస్మధారిణం దృష్ట్వా నరాః కుర్వంతి తాడనం
తేషాం చండాలతో జన్మ బ్రహ్మన్నూహ్యం విపశ్చితా".

(இ - ள்.) எவர்கள் பஸ்மதாரியைககண்டு தங்கள் தலைகளில், மார்புகளில், மனசுகளிலாவது அடித்துக் கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்களபிராம்ஹணர்களாயிருந் தாலுஞ்சண்டாளனுக்குப்பிறந்தவரெனன் றூகிக்கததக்கதுஎனபதாம்.

௮. "యేషాం క్రోధో భవేద్భస్మ ధారణే తత్ప్రమాణకే
తే మహాపాతకైర్యుక్తా ఇతి శాస్త్రస్య నిశ్చయః"

(இ - ள.) எவர்களுககுப பஸ்மதாரணத்திலும், அதின் பிரமாணங்களான இக்தவுபநிஷத்வசனஙகளிலுங் கோபமுண்டாகிறதோ, அவர்கள் மஹாபாதகங்களுடன் கூடினவர்களென்று சாஸ்திரநிச்சய மென்பதாம்.

௯. త్రిపుండ్రం యేఽనిందంతి నిందంతి శివమేవ తే
ధారయంతి చ యే భక్త్యా ధారయంతి శివం చ తే"

(இ - ள்.) திரிபுண்டரத்தை யெவர்கள்நிந்திக்கிறார்களோ, அவர்கள்சிவனையே நிந்திக்கின்றவராவர். எவர்கள்பக்தியுடன் அதைத்தரித்துக் கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்கள் சிவனையே தரித்துக் கொள்ளுகின்றவராவர் என்பதாம்.

౧౦. ధిగ్భస్మరహితం ఫాలం ధిగ్గ్రామమశివాలయం
ధిగనీశార్చనం జన్మ ధిగ్విద్యామశివాశ్రయాం"

(இ - ள்.) பஸ்மமில்லாத நெற்றியைச்சுடு. சிவாலயமில்லாதகிராமத்தையுங் கொளுத்து. சிவபூஜையில்லாத ஜந்மத்தையுஞ்சுடு. சிவஸ்வரூப மில்லாத வித்தையையுஞ்சுடு என்பதாம்.

౧౧. రుద్రాగ్నేర్యత్పరం వీర్యం యద్భస్మపరికీర్తితం
తస్మాత్సర్వేషు కాలేషు వీర్యవాన్ భస్మసంయుతః"

(இ-ள.) உருத்திராக்கினியின் சிரேஷ்டமானவீரியமானது பஸ்மமென்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையால், ஸர்வகாலங்களிலும் பஸ்மத்துடன் கூடினவனே வீரியமுள்ளவனாகிறான் என்பதாம்.

౧౨. భస్మనిష్ఠస్య దహ్యంతే దోషా భస్మాగ్నిసంగమాత్
భస్మస్నానవిశుద్ధాత్మా భస్మనిష్ఠ ఇతి స్మృతః"

(இ-ள.) பஸ்மநிஷ்டையிலிருக்கிறவனுக்குப் பஸ்மாக்கினி ஸங்கமத்தால ஸகலதோஷங்களும் தகிக்கப்பட்டுப்போய்விடும். பஸ்மஸ்நானத்தால விசுத்தாத்மாவானவனே பஸ்மநிஷ்டனென்று ஸ்மரிக்கப்பட்டான் என்றபடியாம்.

౧౩. భస్మసందిగ్ధసర్వాంగో భస్మదీప్తత్రిపుండ్రకః
భస్మశాయీ చ పురుషో భస్మనిష్ఠ ఇతి స్మృతః"

(இ-ள.) பஸ்மத்தாற் பூசப்பட்ட ஸர்வாங்கமுள்ளவனும், பஸ்மத்தாற் பிரகாசிக்கின்ற திரிபுண்டரமுள்ளவனும், பஸ்மத்தில் சயனித்துக்கொண்டவனுமான புருஷனே பஸ்மநிஷ்டனென்று ஸ்மரிக்கப்பட்டான் என்றபடியாம்.

இப்படி உபநிஷத்துக்களி லுத்கோஷிக்கப்படுகிற பஸ்மதாரணவைபவத்தை ஜந்மமத்தியிலொருதரமாவது பார்த்தறியாத மூழமூடனே பூர்வஜந்ம மஹாபாபவிசேஷங்களால் பஸ்மத்தைத் தூஷிப்பானன்றிவேறில்லை. இந்தப்பிரகாரமே சுவேதமிருத்திகையால ஊர்த்துவச சித்ரபுண்டரதாரணத்துக்கு ஒருபநிஷத் வாக்கியத்தையாவது பாஞ்சராத்திரியொருவனாகிலும் காட்டிப் பிரஸ்தாபிப்பானாகிலன்றோ, அவன் தரித்துக்கொள்ளுகிற புண்டரமும் வைதிகந்தானென்று வேதவித்துக்களாயுள்ள சைவாகளும், ஸ்மார்த்தர்களும் பாஞ்சராத்திரிகளோடுஸம்பாஷிக்காத தடையின்றிச் செய்துவரவிடமுண்டாகும்? சுருதிபாஹ்யங்கள விபூதிதாரணவிஷயத்தி லென்னுமநேகமிருத்தலை விசாரித்தறியாமல வாய்கொண்டமட்டும் அந்த விபூதியையும், அதைத்தரிக்கின்றபேரையுந் தூஷித்துத் திரியும் பாஞ்சராத்திரிகளுக்கு வைவஸ்வதனே ஸமாதானஞ்சொல்லவேண்டுமேதவிர நம்மால சொல்லிமுடியாது. வேதபாஹ்யரான பாஞ்சராத்திரிக்கு இந்த உபநிஷத்ரஹஸ்யார்த்தங்களை யெல்லாங் காட்டவேண்டிவந்ததே யென்று எமக்குண்டாகிய வியஸனமானது அவன் செய்த பஸ்மவைபவதூஷணத்தினுங்கூடவுண்டாகவில்லை. ஆகையாலிப்பிரபந்தத்தி லின்னுஞ்சில பஸ்மவைபவத்தைச் சொல்லுகிறதினுபரதியடைந்தோம்.

இங்ஙனநிற்க, "ఏకఏవరుద్రోనద్వితీయాయతస్థే" என்னுஞ் சுருதியிற் சொல்லப்பட்ட ருத்திரா ஏகாதச ருத்திரர்களி லொருவராவாரேதவிர அவர்களைவிட்டு வேறே ருத்ரசப்தார்த்தமான தேவதை சுருதிமுதலானதுகளில் சொல்லப்படவில்லை யென்று அந்தப் பாஞ்சராத்திரஸ்வானம் குலைத்தது. ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தர்கள்பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ரர்களென்று இடையன்,

குசவன் முதலானவர்களுக்குங்கூடத் தெரிந்தவிஷய மாக, இந்தக்குழந்தைக்கு மாத்திரந் தெரியாமற் போன காரணந்தான் தெரியவில்லை. பின்னும் அந்த ஏகாதசருத்ரர்களைத் தவிர அஷ்டதிகபாலகருளொருவரானசானருத்ரர் வேறுயுள்ளாரென்றும் சாஸ்திரமறிந்தயாவருமொப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் பாதருத்ரஸஹஸ்ரருத்ரர்களை விவகாரமாக்ரும வேதமறிந்தபெரியோர் விஸ்தந்துரைப்பர். இவர்களை யெல்லாங்கடந்துநின்ற துரியருத்ரரே ஜ்யேஷ்டசுருதியிற் சொல்லப்பட்டவரென்பதைத் யுத்தரார்த்த பரியாலோசனையில் மேலோர் நிரூபியாநிற்பர். எங்ஙனமெனின், "బ్రహ్మావిష్ణుశ్చ సూర్యశ్చేన్ద్రాద్యా స్సురోత్తమా దాః" என்று பிரமவிஷ்ணுவாதி தேவதாந்தரங்களுக்குநாசமுரைத்தலால் நஶ்வரத்தை யடையுந் தேவாதிளோகைகவாசகமா நாசமடைந்துநின்றவர் நித்தியராவரென்றுமுண்மை சாதியாயவரே, "స్వయంవరుద్రాన్సర్వా యాంసయన్తే" என்று துரிய பரமசிவதாத்பரியத்தை வேதபுருஷனுதிட்டுப் பாக்வஸ்தாபனம் பண்ணிற்றிடத்தானே? இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, "జ్యేష్ఠాయచ" என்றதேத்யாதி சுருதிகளினர்த்தத்தைத் ஸ்ரீகண்டசிவாசாரிய சுவாமிகள் தமது கிரந்தத்தில் விஸ்தரித்துப் பரமசிவபாரம்யத்தை விளக்கியிருத்தலே போதுமாகையா லிங்கே யாமவற்றை விஸ்தரிப்பதிலுபரதியடைந்தோம். மேல்வாக்கியத்திற் பெறப்பட்ட வ்ருத்திரன் பிணச்சடங்குக்குங் கடவனுகிறனென்று அந்தப்பாஞ்சராத்திரி பாடம் படித்தான். அப்படியிருந்தபோதிலு மவ்வெம்பெருமானை யவன் மிகவுந் தூஷிக்கிறபடியால் பிணச்சடங்கு முதலான வைதிக அபரதர்மங்களற்றவனென்று அவனைத் நிர்மாணிக்கவேண்டியதா யிருக்கின்றது. பின்னும், "ఆశ్రాయ సమధ్వాస్వరుద్రం" என்னுஞ் சுருதியிற் சொல்லிய ருத்ரசப்

தம் பாஞ்சராத்திர ஸம்பிரதாய பாஷ்யப்படி ருத்ரனைச் சொல்லவில்லை யென்றும் பிதற்றினன். இதுவுமொரு நியாயமா? இன்னகாரணத்தால் அந்த ருத்ரசப்தம் சைவமாகாதென்று காட்டியன்றோ மறுக்கவேண்டும்? இந்த ருத்ர சப்தத்தைத் தமக்காதாரமாய்த் திருடிப் பொருள்கொண்டதுபோல் மேற்போந்த சுருதித்வயங்களில் வந்த ருத்ரசப்தங்களையு மென்றிருடிய பொருள் கொள்ளக்கூடாது? எங்கே ருதரசப்தம் பெறப்படுமோ அது ஏகாதசருத்ரர்களையே காட்டுமென்றிழவாடிய வவ்வேழைமதிக்கு இந்தசுருதியி லவ்வேகாதச ருத்ரர்களையு மதிக்ரமித்த ஆக்னேயருதர வொருவரகப்பட்டது விந்தையினும் விந்தையே! இம்மட்டேயன்றி, இப்பஞ்சாசத்தின்னடியிலென்று சொல்லவேண்டிய சப்தத்தை "இப்பஞ்சாதியடியிலே" என்று பிணங்கியழுத வப்பேதைச்சொல்லைப் பார்க்கும்போது மழலைச் சொல்லுகளைச் சொல்லுகிற குழந்தையென்று மனபூர்வமாய்ஸந்தோஷிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. பின்னும், "ஸ்வமக்நே ருத்ரோஅஸுரோமஹோதிவ:" என்ற சுருதியில் உருத்திரனை அசுரனென்று கண்டோக்தியால் சொல்லபபட்டிருக்கிறதென்றும், "நமஸ்தேஸ்து பசுபதே அஸ்யபதாவக்நி:" என்ற சுருதியில்வந்த பசுபதிசப்தம் அகனி பரமென்றே கொள்ளத்தக்கதென்றும் புலம்பினன். இதில் பசுபதிசப்தத்துக்கும், அக்னிசப்தத்துக்கும் ஸாமானாதி கரண்ணியமிருப்பதுபோல் முந்தியசுருதியில்ருத்ரசப்தத்துக்கும், அக்னிசப்தத்துக்கும் ஸாமானாதி கரண்ணிய மிருக்கின்றது. இரண்டுசுருதிகளுக்கும் ஏகவாக்கியதை ஸித்திக்க வேண்டியதற்காக ருத்ரனையாவது, அக்னியையாவது அஸுரனென்று நிர்தாரணிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. உருத்திரனை அஸுரனென்று சொன்னால், அக்னியையும் அவசியம் அஸுரனென்று சொல்லவேண்டும். அப்

படிச் சொன்னா லெவனாவது ஸம்மதிப்பானா? ஸுரனென்று ஸர்வப்ரஸித்தனாயிருக்கிற அக்னியை அஸுரனென்றால் பாஞ்சராத்திரிகளாவது ஒப்புவார்களா? ஆகையாலிப்படிப் பூர்வாபர ஸமந்வயமன்றியில் சுருதிகளுக்கு அர்த்தஞ்சொல்லுகிற வந்தப் பாஞ்சராத்திரப் பதடிக்கு முட்டாளகளுக்கெல்லாஞ் சட்டாம்பிள்ளையென்னும் பட்டங்கட்டி வைப்பதே நலமென்க. பிரஸித்தங்களான ருத்ர, அக்னி, அஸுர, பசுபதிசப்தங்களாலும் ஸர்வஜ்ஞாதிபதியான பரமசிவைகபரமேயன்றி வேறில்லை. அஸுரசப்தமானது ஸ்வர்க்காதிலோக வாஸிகளான தேவதைகளுக்குள்ளடங்காமையையச் சொல்வதால், அதனாலும் ருத்ரருக்கு மகத்துவமே ஸித்தித்தது. பினனும், “రుద్ర యత్తే దక్షిణం ముఖం తేన మాం పాహి నిత్యం” என்னுஞ் சுருதியில், வாரீர் ஸ்ரீருத்திரரே! தேவரீருடைய தென முகத்தாலென்னை நித்தியம் ரக்ஷிக்கக்கடவீராகவென்று ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியாகவுமுள்ள வவருடைய வுண்மை சொல்லப்படுவதால், விஷ்ணுப் பிரமஹேந்திராதிகளான ஸகலதேவதைகளுக்கும் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியே பரதத்வோபதேஷ்டாவென்று ஸர்வசாஸ்திரப் பிரஸித்தியாக வைதிகநிஷ்டராயுள்ளோர் கொண்டாடிமகிழ்வரென்க.

இதுநிற்க, ஸ்ரீபரமசிவபாரம்யப் பிரதிஷ்டாபனாசாரியர்களான ஸ்ரீமத் அப்பதீக்ஷிதேந்திரரவர்களுடைய மஹிமையை வர்ணிப்பதில் சதுர்முகப்பிரம்ஹா, ஆதிசேஷன், பிருஹஸ்பதி முதலானவர்களுங்கூட வசக்தர்களாகையாலும், ஸங்கிரஹமாக வெம்மாற் சொல்லக் கூடுமானவரையில் மேலிடங்களில் சொல்லியிருக்கின்றோமாகையாலும், இவ்விடத்திலின்னும் விஸ்தரிக்காமல் விடப்பட்டது. ஆகிலும், அவ்வமலதேசிகனார் விஷயமாகச் சந்திரனைப் பார்த்து நாய்குலைக்கிறது போலக் குரைத்தலுத்துத் திருப்தியடைந்திருக்கிற பாஞ்சராத்

திர ஸ்வானங்களின் மனோரத அரண்ணியத்துக்குக் கா
ட்டுத்தீயாகிற ஸ்ரீகண்டரவர்களுடையவசனத்தினால் ப
ரமசிவபாரம்யத்தைப்பிரகாசம்பண்ணிக்காட்டுகின்றோ
ம். எங்ஙனமெனின், அவர்செய்தருளிய ஆத்மார்ப்பண
மென்னுங் கிரந்தத்தில "ఇంద్రమిత్రంవరుణమనలం పద్మజంవిష్ణుమీ
శం। ప్రాహుస్తే తేపరమశివతే మాయయామోహితాస్త్వాం। ఏతైస్సార్ధం
సకలమపియచ్ఛక్తిలేశేసమాప్తం । సత్వందేవశ్శ్రుతిషువిదితశ్శంభురిత్యా
దిదేవః" என்னும் வசனத்தால, ஐயா பரமசிவனே! தேவ
ரீரைத் தேவேந்திரன, சூரியன், வருணன, அகனி, பிர
மஹா, விஷ்ணு, உருத்திரனென்ற இத்தனை பேர்களாக
வும, அந்தந்ததேவதைகளுடைய பகதர்கள் தேவரீ
ருடைய மாயையால மோகிக்கப்பட்டுச சொல்லுகி
றார்கள். அந்தத்தேவதைகளைத தவிரத தேவரீர வேறா
யில்லையென்பது கருதது. பரமார்த்தமாகவிசாரிக்குமள
வில் ஸகல ஜகததும் மேறசொல்லிய தேவதைகளுடன்
எவருடைய சக்திலேசததில் ஸமாபதியை யடைகிற
தோ, அந்தஸத்பதார்த்தமாயுள்ள தெய்வமாகிய நீர்
"కారణంతుధ్యేయస్సర్వైశ్వర్యసంపన్నస్సర్వేశ్వరశ్శంభురాకాశమధ్యే"
என்றும், "యోదేవానాంప్రథమంపురస్తాద్విశ్వాధికోరుద్రోమహర్షిః" "என்
றும் பிரகாசிக்குமித்தியாதி சுருதிகளில சமபுவென்றும்,
ஆதிதேவனென்றும அறியப்பட்டிருக்கின்றீர். அன்றியும,
"బ్రహ్మవిష్ణురుద్రేన్ద్రాస్సంప్రసూయన్తే" என்று சொல்லிய சுருதி
யினுடைய ஆதியில பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர் முதலான
தேவதைகளுக்குத் தேவரீரிடத்திலேதானே யுற்பத்தி
சொல்லியிருப்பதாலுந் தேவரீரே ஸகல ஜகத்காரணரா
னீரென்று நிர்மானித்து ஸ்தாபித்ததாக வெளிப்படு
கின்றது. இப்பால், "తద్విష్ణోః పరమంపదం సదాపశ్యన్తిసూరయః"
என்னுஞ் சுருதிக்கு மேல்சுருதியை யநுசரித்து ஸ்ரீ நீல
கண்டசிவாசாரியமூர்த்திகள் செய்தருளியபாஷ்யரீதியா
க அர்த்தஞ் சொல்லுகிறோம். "కార్యంవాదవరస్యగత్యుపపత్తేః"

என்னும் ஸூத்திராதிகரணத்தில் "కార్యంహిరణ్యగర్భమేవ గమయంతీతిపూర్వపక్షః" என்று அமானவபுருஷன் முமுக்ஷுக்களைக் காரியப்பிரம்ஹமான ஹிரண்யகர்ப்பரிடஞ்சேர்ப்பிக்கிறானென்றதும், "కార్యాత్యయేతదధ్యక్షేణసహాతః పరమభిధానాత్" என்றதில், "హిరణ్యగర్భలోకాత్యయేతదధ్యక్షేణసహాతః పరంకార్యబ్రహ్మలోకాత్పరం పరమపదంగచ్ఛతి" என்று ஹிரண்யகர்ப்பலோகத்தின் பிரளயகாலத்தில் அந்த லோகாதிபதியான ஹிரண்யகர்ப்பருடன் அவருக்கும் மேலான பரமபதத்தை யவர்களடைகிறாகளென்றதுமாகிற ஸித்தாந்தங்கள் பூர்வபக்ஷமென்றனர். அன்றியும் "పరంజైమినిర్ముఖ్యత్వాత్" என்றதில, "సోఽధ్వనఃపారమాప్నోతి తద్విష్ణోఃపరమంపదం" என்று பிரம்ஹலோகத்தை யடையாமலே விஷ்ணுலோகத்தை யடைகிறாகளென்று கொண்ட ஜைமினி ஸித்தாந்தமும் பூர்வபக்ஷஞ் செய்தனர். இனி ஸித்தாந்தஞ் சொல்லுமிடத்து "అప్రతీకాలంబనాన్నయతీతి బాదరాయణ ఉభయథాచదోషాత్తత్క్రతుశ్చ" என்றதில், "త్రిలోచనం నీలకంఠంప్రశాంతం ధ్యాత్వామునిర్గచ్ఛతి భూతయోనిం సమస్తసాక్షిం తమసః పరస్తాత్" என்னுஞ் சுருதியால் "ఇత్యాదిషుసాక్షాచ్ఛ్రుతబ్రహ్మప్రాప్త్యవగమాత్ పూర్వోక్తపక్షద్వయేపిదోషః శ్రుతిబాధాద్భవతి" என்று முடித்துத் திரிலோசனரும், நீலகண்டரும், பிரசாந்தருமானவரைத் தியானஞ்செய்து ஸமஸ்தஸாக்ஷியான பூதயோனியை இருளுக்கு மேலடைகிறானென்றசுருதியில் பரப்பிரம்ஹப்பிராப்தி அறிகிறபடியால், முன்சொல்லிய பக்ஷங்களில்சுருதிவிரோதத்தால் குற்றமிருக்கிறதென்று வியவஸ்தையாற் காட்டிமறுத்தனர். அதன்மேல், "విశేషంచదర్శయతి" என்று ஸூத்திரத்தில் "విష్ణోః ప్రపంచావస్థితస్య పరముత్కృష్టంపదంస్వరూపంపరబ్రహ్మస్వరూపంపరమానందలక్షణం శివస్యపరబ్రహ్మణః పదమేవయత్ర గచ్ఛన్తి ప్రపంచాకారోపిసంసరతి అతోనకశ్చనవిరోధః" என்று பிரபஞ்சமாக விருக்கின்ற விஷ்ணுவுக்கும் பரமோத்கிருஷ்டமான பரப்

பிரம்ஹமென்கிற பரமசிவபதத்தை அடைகின்றார்களெ
னவும், அந்தப்பதத்தில் ஆத்மாவை நாட்டினவன் பிர
பஞ்சாகாரனாகவிருந்தபோதிலும் ஸம்ஸாரியாகமாட்
டானெனவும், ஆகையால் யாதொரு விரோதமுமில்லை
யென்ற மேல்வாக்கியத்தைக்கொண்டு விஷ்ணுவானவர்
விஸ்வமாகிய பிரபஞ்சாகாரராக விருந்தபோதிலும்,
அந்தவிஸ்வத்துக்கு மதிகமாகிய பரமசிவஸ்வரூபத்தில
நிஷ்டைபெற்றவராகையால ஸம்ஸாரபாசத்தி விருந்து
விடுபட்டவராவரெனவும, அதனால, பரமஸாமபவாகமோ
க்ஷத்வமெய்தினரெனவும் மறியததககதென்று நிதந்துணா
ந்தனர்।

இந்த விசாரத்தாலுஞ் சைவர்களுக்கு விஷ்ணுத்
வேஷமவர விடமில்லையெனபது தெற்றெனவிளஙகும்.
பாஞ்சராத்திரிகளான வைஷ்ணவர்களுககோவெனின்,
ஸ்வப்ருவஸ்தையிலுஞ் சிவத்வேஷம் பலமாயிருக்கிறது
மாத்திரமேயன்றி விஷ்ணுத்வேஷமுமபலமாகவே வித்
தித்திருக்கின்றது. எங்ஙனமெனின், "మద్భక్తశ్శంకరద్వేషీ మ
ద్వేషీశంకరప్రియః। తావుభౌనరకంయాతౌ యావచ్చంద్రదివాకరౌ" என்
னும வசனத்தால் சங்கரத்வேஷியான வென்பக்தனும்,
என்னைத் துவேஷிக்கின்ற சஙகரப்பிரியனும் சந்திரசூரி
யர்களுள்ளமட்டும் நரகத்தை யடைகின்றார்களென்று
விஷ்ணுபகவான் கூறியவுண்மைவெளிப்பட்டமையால்,
பாஞ்சராத்திரிகளுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமான சிவத்வே
ஷத்தால் நரகப்பிராப்தியான பெருஞ்சித்தி யுண்டாயி
ருக்கிற தென்பதை யாம் பேசவேண்டியதின்றும். உல
கத்திற்காணக் கூடுமான வநேகவநுஷ்டானங்களால் பா
ஞ்சராத்திரிகள் சிவத்வேஷிக ளென்பதையும், சைவர்
கள் விஷ்ணுத்வேஷிகளல்லவென்பதையும் பிரகாசப்ப
டுத்துகிறோம். சிவமுகோத்பவரான ஆதிசைவரும், ஸ்
மார்த்த சிலராகிய மஹாசைவரும், ஏனையசைவரும் வி

ஷ்ணுவாலயங்களுக்குப்போய்த் தரிசன பிரதக்ஷிணநம ஸ்காரஸ்தோத்திராதிகளைச்செய்துவருவது ஸ்வயபிர ஸித்தம். இன்னோர் தங்கள்புத்திரர் முதலாயினோர்க்கு வாசுதேவநாராயணராமகிருஷ்ணாதி விஷ்ணுவினுடைய நாமங்களையிட்டு மகிழ்தலும் அநுபவஸித்தம். இவை செய்தல் சைவசாஸ்திர ஸம்மதமும், சான்றோராங்கீகா ரமுமாயிருந்தபோதிலு மிவற்றை யோசிக்குமிடத்தா லவலங்கத்து மொன்றுண்டு. என்னெனின், விஷ்ணு வாராதனத்தை யங்கீகரித்த சைவஸ்மார்த்த பத்திக காரருக்கு வேதபாஹ்யமாகிய பாஞ்சராத்திரப்படி அது செய்தலங்கீகாரமில்லையாகையால், அப்பாஞ்சராத்திரிக ருடைய விஷ்ணுவாலயங்களையாதிகளே தவறுடைத் தாம். ஆகவே, ஆத்மார்த்தமாக வதனைக்கிரகித்தலே யமைவுடைத்தெனலாகும். இப்படியே வைஷ்ணவர்க ளுஞ்செய்து வருமரபு முலகிலுண்டா? நாராயண குருக்கள், இராமசாமிசர்மன், கிருஷ்ண சாஸ்திரியார் என்றற்றொடக்கத்தனவாகிய வைஷ்ணவ நாமங்களைச் சைவரும், ஸ்மார்த்தரும் வைத்துக்கொண் டிருப்பது போல் குமாரஸ்வாமி ஐயங்கார், நீலகண்ட ஐயங்கார், சிதம்பர ஐயங்காரென்றதேதயாதி சைவநாமங்களை யெந்தப் பாஞ்சராத்திர பார்ப்பானாவது வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றானா? இப்படியே யந்தந்தஸ்திரீவர்க கங்களிலும் பார்த்துணர்க. மறந்தேனும் சிவாலயங்க ளுக்குப்போக வொழாதமாட்சிமையும், சிவநாமங்களைக் காதினாற்கேட்கவுஞ் சகியாதசிறப்பு முடையார்களாகத் தங்களை யெண்ணி யிறுமாந்துகிடக்கு மவ்வேழைப்பி ணங்கட்டுன்மை யெடுத்திசைக்கிலந்தோ கொடிது! கொ டிது!! ஈஸ்வர சப்தம் தங்கள் விஷ்ணுவுக்கே யுரியதெ ன்று ஸமயங்களில் மாரடித்துக் கொள்ளுகிறவர்களா கியவப்பேயர் அந்தப்பேரையாவது தாங்கள்வைத்துவ

முங்கிக்கொள்ளக்கூடாதா? எங்கேபார்ப்போம் ஈசுவர ஐயங்கார என்று ஒருவன் வெளிவரட்டுமே! பரமேசுவராசாரியென்று பட்டைநாமம்போட்ட பார்ப்பாரொருவன் கிடைப்பானு?(காஞ்சிபுரம்) என்றால்வாய்முதகனுசிந்திவிடுமெனவன்றே (பெருமாள்கோயில) என்றுவழங்கிக்கொள்ளுகின்றனா? என்செய்வாா பாவம! அந்தப்பெருமாள்கோயிலுக்கு சின்ன காஞ்சீபுரமாய விட்டசிறுமையே மானமழிகின்றனர். பெருமாளிருக்கிற விடத்தைமாத்திரமே (பெருமாள்கோயில) என்று வழங்கினும் பெருமானுத்ஸவமாகியெங்கெழுந்தருளினுமொன்றுலென்ன சொல்வது? அவரிரண்டுவேளைகளிலுந் தப்பாமற் புறப்பட்டுப்போய்ப பெரியகாஞ்சீபுரத்தில் ஸ்ரீகாமாட்சியையும், ஸ்ரீமத் - ஏகாம்பரநாதஸ்வாமியையும பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள்செய்துவருவது பிரஸித்தியாமே! அதையல்லவென்று எப்படிமறுப்பது? இப்படியவர்கள் மண்டையோலை கையிலிருப்பதால் சிவத்வேஷிகளானவந்த மூர்க்கர்களுக்கு எப்படி விஷ்ணுப் பிரஸாதம் ஸித்திக்கும்? இந்தப பாஷண்டிகளுக்கு ரௌரவகும்பீபாக முதலான நரகஙகளில் வஸிக்கவேண்டிய காலத்தை யிவ்வளவென்று நிர்ணயிக்க யாவராற்முன் முடியும்? இப்பாஞ்சராத்திரிகளைப் பிரபலப்படுத்தின கலிபுருஷனுல் எமதருமராஜனுக்கு அதிகவேலைநெருக்கிடையாகிறதைப்பற்றி வேலையை ராஜீனுமா கொடுத்து விடுவாரொன்றுந் தோற்றுகின்றது. ஸ்ரீ சிவபெருமானையும், அவனடியார்களையுந் தூஷிக்கிற விஷயத்தில் நாக்கு நரம்பற்ற விப்பாஞ்சராத்திர ஜநங்களாகிற கழுதைகளுக்கு அதிபதிகளான வேதாந்ததேசிகன், இராமாநுஜன், தாத்தாச்சாரி என்பவர்களாகிய வண்ணார்களால் செய்யப்பட்ட பிரபந்தங்களாகிற வேஷ்டிதோய்க்கிறமூப்தங்களால் புண்ணிய தீர்த்தக்கரையில் சிவத்தியான நிஷ்

டை செய்கிறவர்களுக்கு மனக்கலக்கம் நேரிடுகிறபடியால் சிவாபராதத்தால் ஸ்வல்பகாலத்திலேதானே இவர்களுக்கு மூலதோஷஹானி ஸித்திக்குமென்று ஸாதுக்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றனர்.

இங்ஙனிற்க, தப்தமுத்திரைகளால் விஷ்ணுவைத் தானே தகனஞ்செய்கிற விபருசராதிகளை எப்படி விஷ்ணுபக்தர்களென்று சொல்லலாம்? “బ్రాహ్మణోఽస్య ముఖమాసీత్ బాహూ రాజన్యః కృతః” என்ற சுருதியால் பிராம்ஹணஜாதியானது பரமாத்மாவுக்கு முகமெனவும், க்ஷத்திரியஜாதியானது பாஹுவெனவும், வைச்யஜாதியானது துடைகளெனவும், சூத்திரஜாதியானது பாதங்களென்றுஞ் சொல்லுகையில், “త్వం దేవేషు బ్రాహ్మణోఽసి” என்னுஞ் சுருதியால் ருத்திரர் பிராம்ஹணரென்றும், விஷ்ணு க்ஷத்திரியரென்றும், பிரமஹா வைசியரென்றும், இந்திரன் சூத்திரனென்றுந் தெரியவருவதாலும், “నావిష్ణుః పృథివీపతిః” என்றவசனவிவேசனத்தாலும் க்ஷத்திரியரான விஷ்ணுவானவர் பாஹுக்களிலே வசிக்கின்றாரென்று வெளிப்படுகின்றது. அவ்விடத்தில் அக்னிதப்தமான சங்கசக்கிரங்களால் சூடுபோடுவதினால் விஷ்ணுவையேயன்றோ சுட்டதாகின்றது? இதனால், தப்தமுத்திராதாரணஞ் செய்கிறவர்களிடத்தில் விஷ்ணுகோபம் பிரபலமாக நேரிடுமென்று ஸ்பஷ்டமாகின்றது. பின்னும், ஸ்காந்தம், ஸூதஸம்ஹிதாந்தர்க்கதமாகிய ஸூதகீதையில், ஏழாவது அத்யாயத்தில், “వేదమార్గైకనిష్ఠానాం విశుద్ధానాం మనుగ్రహే। దేవతారూపతో భాంతి ద్విజానప్రత్యగాత్మనః। తాంత్రికాణాం శరీరేషు దేవతాస్సకలా అమూః। వర్తంతే న ప్రకాశంతే ద్విజేంద్రాశ్చ త్యభావతః। యథా జాతజనానాం తు శరీరే సర్వదేవతాః। తిరోభూతతయా నిత్యం వర్తంతే వసత్తమాః। అతశ్శుభో గమో హ్యాధారం శరీరం దేవతామయం। సన్నిధానం సర్వసాన్నిధ్యం పూజయేత్తు విశేషతః” என்னும் வாக்கி

யங்களால் வேதமார்க்க நிஷ்டாகளும், அதனால் சுத்தர்களுமான ஜனங்களுடைய தேகத்தில் தேவதைகள் ரூபத்தால் விளங்குகிறார்கள். ஹே பிராம்ஹணாகளே! பிரத்யகூதமாவால் விளங்கவில்லை. தாந்திரிகாகளான பாஞ்சராத்திரிகளுடைய தேகங்களிலு மிந்தச் சகலதேவதைகளு மிருக்கின்றார்கள். ஆனால், ஹே துவிஜேந்திராகளே! தப்தமுத்திராங்கனத்தால் அந்தத தேகங்களுககுச சுத்தியிலலாமையால் அந்தததேவதைக ளவ்விடங்களிற் பிரகாசிககிறதில்லை. எபபடியானால ஜனித்தகுழந்தைகளுடைய சரீரத்தில் ஸாவதேவதைகளு முபநயநாதி ஸம்ஸ்காரமறறதனால் மிகவுந திரோபூதங்களாக நித்தியமிருக்கின்றனவோ, அபபடியே தபதமுததிராங்கிதாகளுடைய தேகஙகளி லறியததக்கது ஆகையால் தேவதாமயமான தனது தேகததையும, பிறருடைய தேகஙகளேயும போக மோக்ஷாாததமாக நிததியம் பூஜிககவேண்டியது என்று கூறினதாக வெளிப்படிருககினறது. அன்றியும, "స్వదేహం పరదేహంవా నకుర్యాదంకనంనరః। యదికుర్యాత్తుచక్రాద్యైః పతత్యేవనసంశయః" என்றவசனததால தன்னுடைய தேகத்திலாவது, அன்னியனுடையதேகததிலாவது நரன் அஙகனஞசெய்யக்கூடாது. சக்கிராதிகளா லேவனுவது செயவானாயின், அதஃபதிதனுவான் ஸமிசயமில்லையென்று கூறினதாக நிசசயிக்கப்பட்டது. இந்தப்பிரமாணபாஹுல்யங்களால் தப்தமுத்திராங்கிதர்களான பாஞ்சராத்திரிகள் மிகவும் பதிதாகளென்று பிரஸித்தமாயிருப்பதால், இந்தக்கர்மசண்டாளர்களுககுக் கல்பகோடியிலும் மோக்ஷம் ஸித்திக்காது! ஸித்திக்காது!! இவர்கள் ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வணங்களென்கிற வேதங்களை அத்தியயனஞ்செய்தல் கலிபுருஷனுடைய மாஹாத்மியமே யன்றி வேறில்லை. இவர்களைக்கண்டமாத்திரத்தில், தன்னிரண்டாவதுவஸ்திரத்துடன்

டைசெய்கிறவர்களுக்கு மனக்கலக்கம் நேரிடுகிறபடியால் சிவாபராதத்தால் ஸ்வல்பகாலத்திலேதானே இவர்களுக்கு மூலதோஹானி ஸித்திக்குமென்று ஸாதுக்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றனர்.

இங்ஙனமிருக்க, தப்தமுத்திரைகளால் விஷ்ணுவைத் தானே தகனஞ்செய்கிற வியபசாரத்திரிகளெப்படி விஷ்ணுபக்தர்களென்று சொல்லலாம்? "బ్రాహ్మణో స్యముఖమాసీద్బాహూ రాజన్యఃకృతః" என்ற ச்ருதியால் பிராம்ஹணஜாதியானது பரமாத்மாவுக்கு முகமெனவும், க்ஷத்திரியஜாதியானது பாஹுவெனவும, வைஶ்யஜாதியானது துடைகளெனவும், சூத்திரஜாதியானது பாதங்களென்றுஞ் சொல்லுகிறது, "త్వం దేవేషు బ్రాహ్మణోసి" என்னுஞ் ச்ருதியால் ருத்திரர் பிராமஹணரென்றும், விஷ்ணு க்ஷத்திரியரெனவும், பிரமஹர் வைசியரெனவும், இந்திரன் சூத்திரனென்றுந் தெரியவருவதாலும், "నావిష్ణుః పృథివీపతిః" என்றவசனவிசேஷத்தாலும க்ஷத்திரியரான விஷ்ணுவானவர் பாஹுக்களிலிருக்கின்றாரென்று வெளிப்படுகின்றது. அவ்விடத்தில அக்னிதப்தமான சங்கசக்கிரங்களால சூடுபோடுவதினால் விஷ்ணுவையே யன்றோ சுட்டதாகின்றது? இதனால், தப்தமுத்திராதாரணஞ் செய்கிறவர்களிடத்தில விஷ்ணுகோபம் பிரபலமாக நேரிடுமென்று ஸ்பஷ்டமாகின்றது. பின்னும், ஸ்காந்தம், ஸூதஸம்ஹிதாந்தர்க்கதமாகிய ஸூதகீதையில், ஏழாவது அத்யாயத்தில், "వేదమార్గైకనిష్ఠానాం విశుద్ధానాం తు సద్గృహే। దేవతారూపతో భాంతి ద్విజాః ప్రత్యగాత్మనః। తాంత్రికాణాం శరీరేషు దేవతాస్సకలా అమూః। వర్తంతే న ప్రకాశం తే ద్విజేంద్రా బ్రహ్మవిత్తమాః। యథా జాతజనానాం తు శరీరే సర్వదేవతాః। నిర్గచ్ఛంతి తథా నిత్యం వర్తంతే న సత్తమాః। అతశ్చ భోగమోక్షార్థం శరీరం దేవతామయం। వశీయం పరమం పూజనీయం ప్రయత్నతః" என்னும் வாக்கி

யங்களால் வேதமார்க்க நிஷ்டர்களும், அதனால் சுத்தா களுமான ஜனங்களுடைய தேகத்தில் தேவதைகள் ரூபத்தால் விளங்குகிறார்கள். ஹே பிராம்ஹணாகளே! பிரத்யகாத்மாவால விளங்கவில்லை. தாந்திரிகாகளான பாஞ்சராத்திரிகளுடைய தேகங்களிலு மிந்தச் சகலதேவதைகளு மிருக்கின்றார்கள். ஆனால், ஹே துவிஜேந்திராகளே! தப்தமுத்திராங்கனத்தால் அந்தத தேகங்களுககுச சுததியிலலாமையால அந்ததேவதைக ளவ்விடங்களிற் பிரகாசிககிறதில்லை. எப்படியானால ஜனித்தகுழந்தைகளுடைய சரீரத்தில் ஸாஙதேவதைகளு ரூபங்யாதி ஸம்ஸ்காரமற்றதனால மிகவுந திரோபூதங்களாக நிததியமிருககின்றனவோ, அப்படியே சப்தமுததிராங்கிதாகளுடைய தேகஙகளி லமியததக்கது ஆகையால தேவதாமயமான தனது தேகததையும், பிறருடைய தேகஙகளையும போக மோக்ஷாாததமாக நிததியம் பூஜிககவேண்டியது என்று கூறினதாக வெளிபபட்டிருககின்றது. அன்றியும, "స్వదేహే పరదేహే వా నకుర్యాదంకనం నరః। సకుర్యాచ్ఛూద్రాద్యైః పతత్యేవ నసంశయః" என்றவசனத்தால தனனுடைய தேகத்திலாவது, அன்னியனுடையதேகததிலாவது நரன் அங்கனஞ்செய்யக்கூடாது. சககிராதிகளா லெனனுவது செயவானாயின, அதஃபதிதனவான் ஸமிசயமிலலையென்று கூறினதாக நிசசயிக்கப்பட்டது. இந்தப்பிரமாணபாஹுளயங்களால் தப்தமுத்திராங்கிதர்களான பாஞ்சராத்திரிகள் மிகவும் பதிதர்களென்று பிரஸித்தமாயிருப்பதால், இந்தக்கர்மசண்டாளர்களுககுக் கல்பகோடியிலும் மோக்ஷம் ஸித்திக்காது! ஸித்திக்காது!! இவர்கள் ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வணங்களென்கிற வேதங்களை அத்தியயனஞ்செயதல் கலிபுருஷனுடைய மாஹாத்மியமே யன்றி வேறில்லை. இவர்களைக்கண்டமாத்திரத்தில், தன்னிரண்டாவதுவஸ்திரத்துடன்

ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டியதென்று நூல்களிற் சொல்லி
யபடி வைதிகநிஷ்டராயுள்ளபேரவர்களைக் காண வஞ்சு
கின்றார்களெனில, இவர்களுடைய ஸம்பாஷணுதிகளைச
சிஷ்டர்களெப்படிச்செய்வார்கள்? ஸகலவேதப் பிர
ஸித்தமான சிவதத்துவத்தைத் துவேஷிக்கின்ற விம்
மூர்க்கருக்கும், வேதபாஹ்யர்களான க்ஷபணகர்,
பௌத்தர்முதலானவர்களுக்கும அவாந்தரபேதமிருந்
தபோதிலும் முக்கியபேதமில்லை. இந்தசைவதூஷகர்க
ளானவைஷ்ணவபாஷண்டிகளிவருகுண்டகர்களா?
அல்லது கோளகர்களா? என்று நமக்குச் சந்தேகமுண்
டாகிறபடியால் இதைக் கொஞ்சம் விசாரித்துத் நிர்ம
ணிக்கிறோம். "[illegible]" என்
னும் நிகண்டால் பர்த்தா ஜீவித்திருக்கும்போது சோ
ரபுருஷனால ஜநிப்பவன் குண்டகனென்றும், பர்த்தாமரி
த்தபின்சோரபுருஷனால் ஜநித்தவன் கோளகனென்றும
அறியப்படுகின்றது. இதில், ஸகலலோக பர்த்தாவான
பரமசிவனிருக்கும்போது சோரபர்த்தாவான விஷ்ணு
வை யடைந்தபடியால இப்பாஞ்சராத்திரிக ளெவரும
குண்டகர்களென்பது நிச்சயம். இது ஸூக்ஷ்மசரீரவிஷய
மான நிருபணம ஆகிறது. இனி ஸ்தூலசரீரோற்பத்தி
அவர்களுக்கெப்படியெனில், ஒவ்வொருவரும் விசா
ரித்துத்தெளிந்துகொள்ளக்கூடுமானபிரத்தியக்ஷவிஷய
ரஹஸ்யத்தை யிங்கேயெழுதுவது அவசியமன்றென
விடுத்தாம்.

இதுநிற்க, நாராயணசப்தத்தில் (ணத்துவம்) பா
திக்கிறதென்று ஸ்ரீமத் அப்பதீக்ஷிதேந்திரரவர்கள் சிவ
பரமாக அதை வியாக்யானஞ்செய்வதில் மயங்கிக் கை
விட்டனா என்று அவ்வபண்டித சிரோமணியார் பிர
லாபித்தனர். இப்படி யவதூறு பேசித்திரிவது இக்கா
லத்துப் பாஞ்சராத்திரிகளுக்கேயன்றி யிவர்களுக்கு

முன்னிட்ட மூடுதேவிகளுக்கும் ஸம்பிரதாயாநுஷ்டானமாக முடிந்திருப்பதா லவ்விஷயத்திற் சொல்லவேண்டிய பிரயாஸமொன்று மெமக்கின்றும். என்னெனின், ஸர்வஜ்ஞர்களான தீக்ஷிதமூர்த்திகள் சைவவாசகமாகிய நாராயணசபதத்தைச் சிவபரமாக வியாகயானஞ்செய்தாரென்றால் உசிதமென்னே? அது சிவனார்க்குரிய யௌகிகநாமங்களிலொன்றென்பது ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக, அதைச் சைவபரமாக வியாகயானஞ்செயவதி லென்னஆக்ஷேபமிருக்கின்றது? வேதத்திற் பெறப்பட்ட தேவதாநாமங்க ளெல்லாமுஞ் சிவநாமங்களாதலதிண்ணமாக, நாராயணநாமமாத்திரம் அங்ஙனமாகாதென்ப தென்னபேதமை? விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமங்களுக் கேதாவது சைவபரமான அர்த்தத்தால தீக்ஷிதாகிரந்தஞ்செய்ததுண்டா? அதில, எல்லாநாமங்களுக்குமஸமாததித்து நாராயணநாமத்துக்கு மாத்திரங் கூடாமல்விட்டிருந்தாலன்றோ அபராதமவாமே லெறகூடும்? அவர் செய்திருக்குங் கிரந்தங்களில ஸமயோசிதமாக விஷ்ணுவுக்குரியனவாகவுமுங்கு மெந்தநாமங்களவந்தாலுஞ சைவத்தில பரிவர்த்தனமுண்டாகச் செய்திருக்கின்றனர். அம்மாத்திரமேயன்றி யெந்தவிடத்திலும் நாராயணநாமந் தம்மைப்பாதிக்கிறதென்று சொல்லவுமில்லை. அதையவ்வளவு முக்கியநாமமாகவவர் மதித்ததுமில்லை. இவ்வளவு கூடாதது யோசியாது வீணபவாதவார்த்தைகளைச் செலவிடுவதி லென்னபயன்? இப்படிப் பிதற்றித் திரிந்த சிலமூடர்கள் தலைகுனியுமபொருட்டு முன்னொருகாலத்தில் மைஸூர் பண்டிதவிமலுமாகிய பிரமஹஸ்ரீ இராமசாஸ்திரிகளிவ்விஷயத்தைப்பற்றியேராளமானநியாயங்கள்சொல்லி நாராயணசப்தம் சிவபாரம்யமுடைய தெனபதற்கு(நவகோடி) (சதகோடி) என்பனவாதிகிரந்தங்கள் செய்திருக்கின்றனர். இன்னும, (தத்வபாத பிதாரம்) என்றற்றொடக்கத்து அநேககிரந்தங்களும் பிறவான்றோநாற்

செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஸைத்வம் பாதித்தமையால் விஷ்ணுவுக்கே பரத்துவம் தீக்ஷிதரவர்களுடைய மனதிற் பட்டிருக்குமாகில் வைஷ்ணவம் இவ்வளவு கேட்டையடைந்து விடுமா? நாராயணசப்தத்துக்குச் சிவபரத்துவத்தில் யாதொரு விரோதமுமன்றியில் ஸ்பஷ்டமான அர்த்தம் ஸாமானிய வித்வான்களுக்குங் கூட வெளியாமென்பதற்கு யாமே ஸாக்ஷியாக, தீக்ஷிதரவர்களுக்கு அது கஷ்டமாயிருந்ததென்பது என்ன துஷ்டத்தனம்? அந்த நாராயண சப்தத்துக்குச் சிவபரமான வர்த்தத்தையாம் மீண்டும் வெளிப்படுத்துவாம். (సర్వస్యైవం జగం మనుష్య హృత్పుండరీకం తదేవ [illegible] మనుష్యశరీరత్వాత్ - [illegible] బ్రహ్మ [illegible] పుండరీకం [illegible] [illegible] విజ్ఞాతవ్యం - [illegible] పుండరీక [illegible] [illegible] బ్రహ్మ [illegible] ప్రసిద్ధి.) என்று மிதனால், நாராயணனுடைய ஹ்ருதயத்தை யிருப்பிடமாக வுடைமையாந் தன்மையால் சிதம்பரமென்று சுருதி ஸூக்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதன்றியும் விராட்புருஷனுடைய ஹ்ருதய புண்டரீகமாகிற புண்டரீகமென்று பிரஸித்தமான பெருளக்ஷேத்திரமானது எனையோர் பரிகத்தகாத சிதம்பர ஸபாதவாச்சியரான ஆனந்தநடராஜருக்கே யிருப்பிடமாய் விளங்குவதாலும் நாராயணசப்தத்துக்கு யாதொரு பாதையுமன்றியில் சிவபரத்துவம் ஸித்தித்தது. பின்னும், யோகசாஸ்திரத்தை யநுசரித்துப் பார்த்தபோதிலும், மூலாதாரத்தில் கணபதியும், ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் பிரம்ஹாவும், மணிபூரகத்தில் விஷ்ணுவும், அநாகதமென்கிற ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில் உருத்திரனும், விசுத்தி ஆஞ்ஞைகளில் ஈஸ்வரஸதாசிவர்களு மிருப்பதாகத் தெரிய

வருவதால் எவ்விடத்திலும் ஸ்ரீபுண்டரீக வாஸியா
னசிதம்பரம் பரமசிவனே தவிர வேறில்லை யென்பது
காட்டப்பட்டது,

இன்னமஹிமாதிசய விலாஸத்தில் மச்சரமெய்தி ஸ்ரீபுண்டரீக மென்னுஞ் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தை விஷ்ணு க்ஷேத்திரமென்று அவாக்ஷித தொலைப்பது மொன்றுண்டாகையால அதைவிசாரித்துத் தீர்மானிக்கிறோம. அன்றோராழ்வார்களுடைய பாடடில் (தில்லைத் திருசித்திரகூடம) என்றுபாடப்பட்டிருத்தலே அவர்கோளுககுமுக்கியஸாதகமாகையால், அதனுண்மையை யீண்டுவிளக்குவாம். தில்லை யெல்லையாகிய ஸ்ரீநடராஜக்ஷேத்திரத்தில், ஐயன், காளிமுதலிய கிராம தேவதைகளுக்கும் ஆலயங்களிருப்பது இபபோதும் பிரத்தியக்ஷம். இப்படியே விஷ்ணுவுககுங கோயிலவ்விடத்திலுண்டாயிருப்பதில் என்ன வாக்ஷேபமிருக்கின்றது? இவ்வுண்மைகளால் சிதம்பரக்ஷேத்திரம் ஐயனார்க்கேயுரித்து.காளிக்கேயுரித்து.என்று சொல்வது போலவேயன்றோ அநு விஷ்ணுவுககேயுரித்து என்றுகூறவருந் தூவாதமும முடிவுபெறும்?க்ஷேத்திரபாலகாகளாகஐயன், காளிமுதலியோரவ்வெல்லையி லமைககப்பட்டபடியே யன்றோ விஷ்ணுவுமாண்டோா திசையிறறனியாலயம்பெற்றிருந்தனா?அநத விஷ்ணுவையே ஆழ்வாாகள் பாடியபடியாம். ஸ்ரீநடராஜர்ஸந்நிதிக்குள்ளாகவே தில்லைக்கோவிந்தராஜப்பெருமாள்கோயிலிப்போதுமிருக்கையால, இதுவே ஆழ்வார்கள் பாடியது என்றாலமையாதோ வெனின், அமையாது! அமையாது!! திருபபதிமலையென்றுவழஙகுங் திருவேங்கடத்தினடிவாரமாகிய (கீழ்த்திருப்பதியில்) தில்லைக்கோவிந்தராஜர் கோயில் ஒன்றிருப்பது பிரஸித்தியல்லவா? வேங்கடாசலபதிஸ்தானத்தில், தில்லைக்கோவிந்தராஜர் வரவேண்டிய காரணமென்னை?

ஜுதனென்பவன் காலத்தில் அவனுடைய துன்மார்க்கங்களுக்குப்பயந்து ஒவ்வொரு ஆலயங்களிலும் விக்கிரக மூர்த்திகளை வேற்றிடங்களிற் கொண்டுபோய் மறைத்துவைத்திருந்து அவனுடையகலகம் நிவிர்த்தியானபின்னர் மீண்டுங்கொண்டுவந்து நம்மவர் பிரதிட்டித்தனரென்பது ஸர்வப்பிரஸித்தம. அந்தஸமயத்தில் ஒருஆலயமூர்த்திமற்ருேராலயத்தின் மாறிப்போயிருத்தலுமுண்மை. இதுதான் ஸமயமென்று இதரசமயிகளும நமமாலயங்களிற குடிபுகமுயன்றது முண்மை. எஙஙன மெனின், காஞ்சியில் ஸ்ரீ வரதராஜஸ்வாமி மண்டபடியாகிற மஹாமண்டபததை அக்காலத்தில் துலுககர்களகைப்பற்றிக்கொண்டனர். அப்படியே ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதஸ்வாமியினுடைய மண்டபத்தையும் அபகரிததுககொண்டனர். அவைகளைப் பிற்காலத்தில் அமமண்டபங்களுக்குரிய விருதிறத்தவருமத்துலுககர்களுககிதரு சொல்லிக் கேட்கையில அவர்களொருடன படிக்கை கேட்டனர். என்னெனின், உஙகளஸ்வாமிகளை யிம்மண்டபங்களில் மண்டபடிசெய்யநாங்களவிட்டுவிடுகிறேும். உங்கள் ஸ்வாமிகளிவ்விடங்களின் மண்டபடியாகுங்காலங்கடோறும் நிவேதிக்கும் முதல் நிவேதித்தையெஙகளுக்குக் கொடுத்து விடவேண்டியது என்று விரும்பியதேயாம். அதற்கு ஸ்ரீ வரதராஜஸ்வாமி கோயிலார ஒப்புக்கொண்டு தங்கள்மண்டபத்தை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டு அவர்களோடு அப்போது தாஙகள் செய்திருந்தவுடன்பாட் டின்படி நாளதுவரையில் நடத்திவருகின்றனர். ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதஸ்வாமிஸந்நிதியார் அவ்வுடன்படிக்கைக்கிசையாது மண்டபம் வேண்டாமென்றுமறுத்துவிட்டனர். அதுவே துலுக்கர்கோரியாக விப்போது காணப்படுவதாம். அம்மண்டபம் தங்கள் வசத்திலிருந்தபோது ஏராளமாய் பிணங்களை யவர்கள் அ

ப்பிடைச்சங்கை நம்மவர் தொட்டுக்கொள்ளாமல் விட்டுவிட்டதே பெருநலமென்க. இந்தவிருத்தாந்த வுண்மைப்படியே பூபிநாச்சியாரென்னுந் துலுக்க மங்கையைச்சேர்த்துக்கொண்டபடியோ, மற்றெந்தப்படியோ இவ்வர்களுடன் ஸம்பந்தங்கலந்திருக்கும்பாஞ்சராத்திரிகள் ஸ்ரீசிதம்பராலயத்தில்வந்து நுழைந்துகொண்டனர். எப்படியெனில், ஸ்ரீஸுப்பிரம்மண்ணியஸ்வாமியாலயங்காலியாயிருந்தஸமயத்தில் அத்தில்லையெல்லையினோர்மூலையிலொதுக்கமாயிருந்த பெருமாள் கோயின்மூலவிக்கிரகத்தை அந்தவிடத்தில் அதிகாரிபலங்கொணுசமிருந்தது கொண்டுபிரதிஷ்டித்துவிட்டனர். அதனபின்னர்க் கொஞ்சங்காலமானபோது, சிவபத்தியிற சிறந்துள்ளவோர் தேவதாஸியானவள ஸ்ரீநடராஜாஆலயததினுள்ளும்வேதபாஹ்யமாகியபாஞ்சராததிரங்குடிபுகுநது விட்டதே யென்னுங கவலையால், அவ்வமயததிலங்கதிகாரஞ் செய்த்தியிருந்த தனது தலைவனைக் கொண்டு கோயிலுக்குள்ளிருந்த பெருமாளை வெளிபபடுத்தி வீதிமத்தியிற் கிடப்பித்தனள். அதைத்தடுக்க வலியற்றும், அதைப் பார்க்க மனமற்று மிருந்த சிலவைஷ்ணவர்கள்கூடி அப பெருமாளை யெடுபபித்துக்கொண்டுபோயத(தங்கள்கீழத்திருப்பதியில)புதியகோயிலொன்றுகட்டுவித்துஅதில் பிரதிஷ்டைசெயதனர். அதன்மேல,தக்ககாலத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன்றோ மற்றொருகாலத்தில் ஓரதிகாரி வலிவைக்கொண்டு மறுபடியும் ஸ்ரீநடராஜர் ஸந்நிதியில் அந்தப்பெருமாளிருந்து காலியாய்ப் போன விடத்திலேதானே சிலாவிக்கிரகமமைக்க வவகாசமின்றிச் சுதைப்பெருமாளைச் சுருக்கப்போதிலே தானே தாபித்துக்கொண்டனர். அவர்தானிப்போதிருக்கின்றவர். எவ்வளவிகஷ்டபபட்டு நுழைந்துஞ் சூரியனுக்குமுன் மின்மினியாமெனக கேட்பாரின்றி யேங்கித் தூங்கிக்கிடக்கும் வைபவத்தைக் கண்ணாரக்கண்டும்

அவரே அந்த ஸ்ரீசிதம்பரத்துக்குச் சொந்தக்காரரென்று
சொல்ல எப்படி அம்பலவடியார்க்குக்கூடுகின்றதோ
வறியேம். கோபுரதேவடி வாசற்படியில தூங்கிக்கொ
ண்டே காவல்காக்குங்காவலாளியொருவனையே அந்தத்
தேவடிக்குச் சொந்தக்காரனென்பதுபோலவேயன்றோ
விதனையுங்கொள்ளவிடந்தருகின்றது? இந்த விருத்தாந்த
விசேஷத்தால் ஸ்ரீசிதம்பரக்ஷேத்திரம விஷ்ணுவுக்கே
யுரித்து என்று தொடுக்கவந்த பொய்வழக்குத தோல்
விபெற்றதெனக. ஆயின், ஆழ்வாரகள் பாடிய தில்லை
மூவாயிரவர்பணியும பெருமாள என்றதென்னை யெனி
ன், அந்தத்தில்லை யெல்லையில பொய்மானகோயிலிருந்
தால் யார்தான் வணங்காமலிருப்பார்கள்? தீக்ஷிதாக
ளென்னை, விஷ்ணுத்வேஷிகளா? அவாகள் வணங்கியிரு
ரென்றது கொண்டு அந்தப் பெருமாள ஸ்ரீநடராஜஸந்
நிதிக்குள்ளாகவேயிருந்தானென்பதுபொருந்தாதெனக.
உள்ளிருந்த பெருமாளையே ஆழ்வாரகள் சொன்னபடி
யென்று சாதிக்கப் புகினும பாதகமின்றாம். எங்ஙனமெ
னின், ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதா ஸந்நிதிக்குள் பரிவாரதெ
ய்வங்களிலொன்றாக வோர் மூலையினின்று கொண்டிரு
க்கும் நிலாத்துண்டப் பெருமாளையே இவாகளாழ்வார
கள்பாடினாாகளின், அப்படியே ஸ்ரீஸபாபதியினுடைய
ஸந்நிதியிலோர்பாகத்திலிருந்த விஷ்ணுவையே ஆழ்வார்
கள்பாடியிருக்கலாமெனவும், அந்தப்பெருமானைப்பரிவா
ரதேவதாபூஜாஸமயங்களில் அவசியம் தீக்ஷிதர்கள் பூஜி
க்கவேண்டிய கிரமப்படிப் பூஜித்திருப்பார்களெனவும்
யாமொப்புக்கொள்வதிலென்ன ஆக்ஷேபமிருக்கின்றது?
ஸ்ரீசிதம்பரஸபாநடேசமாஹாத்மியங்களை யுபநிஷத்து
க்களும், ஸ்மிருதிபுராணங்களுஞ் சொல்லியிருப்பதன்
றியில், பிரத்தியேகமாக அந்தச்சிதம்பர ஸ்தலத்தைப்
பிரதிபாதிக்கும் பஞ்சமாஹாத்மியங்களு முண்டாகை
யாலிவற்றுளொன்றிலும் ஸித்திக்கப்பெறாத கோவிந்த

ராஜர் மான்மியம் அவாந்தர கல்பிதமென்று சொல்வதே ஆன்றோர்ஸம்மதம். ஸ்ரீநடராஜவள்ளல் ஆநந்த நிர்த்தனம் பண்ணுகையில் மத்தளஸேவைசெய்திருந்தவராக விஷ்ணுவை யநந்த நூல்கள் சொல்வதாலவர்க்கு ஸேவகத்வமே யாண்டுவிதிக்குமன்றி ஸேவ்யத்வங்கூறுவது பொருந்தாதெனச். இவர்மத்தளஸேவைக்கு நியோகிக்கப்பட்டகாலையில் அந்தவித்தை சரிவரக் கைவராமையால ஸ்ரீ காஞ்சியிற்சென்று சிவார்ச்சனையாலதுவிதிக்கப்பெற்றனர். அவ்வுண்மை ஸ்ரீ காஞ்சியில் (மத்தளமாதவேச்வரம) என்றுவிளங்கும் ஆலயவாயிலாலுங் கண்டுணர்க. இவ்வளவு விருத்தாந்தங்களையு நோக்காமல மத்தளகார விஷ்ணுவையே ஸ்ரீ சிதம்பரபதியென்று கூறுவபோல, தாளககாரனுகிய பிரமஹாவையே அந்தக்ஷேத்திரபதியென்று ஏன கூறக்கூடாது? இப்போது முலஸ்தலபிரம்ஹதாளமென்றுவழங்கப்பட்டுவருதலுஞ்சான்றெனவறிக. நந்தியையுமமத்தளஸேவை செய்தவராகக்கூறுவதென்னையெனின், அந்தஸேவையிலாற்றல் போதாமையால விஷ்ணுவை யுத்தியோகத்திலிருந்து தள்ளிவிட்டபோது அவா ஸ்ரீ காஞ்சியில் வித்தைகற்றுக்கொண்டு வரப்போனஸமயத்தில அவ்வுத்தியோகத்துக்கு நந்திபகவான் நியோகிக்கப் பட்டபடியாம். இவ்விஷயங்களைபபற்றி தீக்ஷிதரவாகள்முன்னரேயோர் கிரந்தஞ் செய்திருப்பதாலிங்கேயாமிவ்வளவில் விடுத்தாம். எவ்வளவுபெருஞ் சண்டைதொடுத்து இழவுகொண்டாடினும் ஸ்ரீ சிதம்பரம் என்று வாயாற் சொல்லவுமிசையாராகிய வசிருடன் யாம் வார்த்தை சொல்லவேண்டிய அவசியமேயின்றும். அவர்களே ஸ்ரீ சிதம்பரம் தம்மதல்லவென்பது தோன்றவெறுத்திருக்கின்றாராகையால்.

இங்ஙனமிற்க, கோவிந்தராஜர் ஸபாபதியாக அவண்சயனித்திருக்கையால் அவர்காணும்படிச் சிவன் கூத்

த்தால்புதுக்கிப்பிரதிஷ்டித்துக் கொண்டனர். அவ்வரச னுடையஸகாயத்தால்தங்கள் கோயிலைத்கொளுசம்பலக் கப்பார்த்து வருகையில் அன்றேருபத்திரவம் கிரிப்பிர தக்ஷிணஞ்செய்துவருஞ் சிவனடியார்களுக்கு முட்டாயிரு ந்தது. இப்படியிருக்கையில், வடதேசத்தில் மத்யதேச் சத்தாசனொருவன் ஸ்ரீமத் அருணாசல மாஹாத்மிய சிரவணஞ்செய்து, அதனால் ஸதபக்தியுக்தனுய் ஷேத்ரிதரிச னார்த்தமாகத் தம்பதி ஸமேதனுய்ப் புறப்பட்டுச் சதுரங்க சேனைகளோடு வந்து சேர்ந்தனன். அவனுக்குப்புத்திரப்பேறு மந்தசிரவண விசேஷத்தாலுண்டானவுடன் ஷேத்திரமூர்த்தியால் திருமலைக்குத் திருமாலையொன்று ஸமர்ப்பித்துத்தரிசிப்பதாக ஸங்கல்பித்தனன். அதற்காக மூந்நூறு நந்தவனங்கள் வைப்பித்து அவற்றிலுள்ள புஷ்பங்களையெல்லாங்கொய்து ஒரே மாலையாகத் தொடுத்து ஷேத்திரிக்குச் சமர்ப்பிக்கையில், அந்தமாலை பாதிக்குமே போதாமையால் அரசன் அதிக வியாகூலத்தை யடைந்தனன். அப்போது அசரீரியாக அரசன் கேட்கும்படி அரசனே! எனக்குசசாத்தும் மாலையிதுவல்ல. என்னுடைய அடியார்கள் கிரிவடிவமாகிய வென்னை வலம் வருதலே யெனக்குச் சாத்தும் மாலையாம். அப்படி வலம் வரும் அடியார்களுக்கு வேதபாஹ்யராகிய பாஞசராத்திரிகள் மார்க்கத்திற் கோயிலொன்று கட்டிக்கொண்டு வழிமறித்து இடையூறு செய்கின்றனர். அதை நிவிர்த்திசெய்து குணப்படுத்துவதே நீயெனக்குச் சாத்தும் மாலையென்று ஸ்ரீமத் அருணாசலேசுவரர்அருளிச்செய்தனர். அதை யுறுதியாகக்கொண்டவரசன் உடனே தண்டெடுத்து அப்பாஞ்சராத்திரிகளை யெதிர்த்தனன். அப்போது அவர்களுக்கு ஸஹாயஞ் செய்திருந்த வரசன் றுணைவலியா லவரு மெதிர்த்துப் போராடினர். அப்படி நிகழ்ந்த சண்டையி லிருதிறத்தார் ஸைநியங்களுமழியக்கண்டமத்யதேசத்தரசனும்

ஷ்திரவில் ஸ்வாமிஸந்நிதியிற் சென்று வணங்கி யிவ்வா
று விண்ணப்பஞ்செய்தனன். எம்பெருமானே! ஒருபுத்
திரனை நான் விரும்பி யுன்னையடைந்ததற்கு ஊரார்
புத்திரர்களை யெல்லாம் பறிகொடுத்து விட்டுப் போக
நேரிட்டதேயென்று கண்கலங்கினின்றபோது, அரசனே!
நீயொன்றுக்கு மஞ்சவேண்டாம், நாளைக்கும் யுத்தத்
துக்குப்போனால் வெற்றியுன்பாலே முடியும் என்று
முற்படியே அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அவ்வசரீரியாற்
றுணிந்து மறுநாள் அரசன் சண்டைக்குப்போகையில்
அரசனும, மற்றையரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்
போதே ஷை கிரியிலே நின்று மோர்விருஷபம் ஊங்கா
ரத்தோடுங் குதித்து எதிரிகள் சேனையிற்புகுந்து அரை
க்கணத்தில அவர்களரசனுடைய யாவரையும் நாசமாக்
கிவிட்டது. அதைப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்
டிருந்த மத்ஸ்யதேசத்தரசன் அதிகஸந்தோஷத்தை
யடையும்படி முதனாளிறந்துபோன தனது சேனைகள்
யாவு முயிர்த்தெழுந்தன. உடனே அரசன் ஷை பெரு
மாள் கோயிலை யடைந்து அதிலுள்ள நிதிகள் முதலிய
யாவுங் கைக்கொண்டு பெருமானை மாத்திரம் நாசிமா
ரோடு எடுப்பித்துக்கொண்டு வந்து ஸ்ரீமத் அருணாச
லேசுவரர் ஸந்நிதியிற் சேர்த்துவிட்டு அந்தப்பெருமா
ள் கோயிலை யிடித்து இருந்தவிடந்தெரியாமலதையொ
ரு தீர்த்தமாக்கிவிட்டனன். அந்தப்பெருமாள் வேணு
கோபாலஸ்வாமியென்று இப்போதும் ஸ்வாமியாலய
த்தினெதிர்ப்பக்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்றனர். அந்தப்
பெருமாள்கோயி லூழியக்காரர்களில் அபயமென்றுவந்
தடுத்தவரையெல்லாம் ஸ்வாமியாலயத்தில் பணிக்கு
அரசனமைத்துவிட்டனன். அவர்களில் ஸ்வாமிகோ
யில் ஸொந்ததாஸிகளோடு சேராமல் தாங்கள் வேறென்
பது தோன்றவே வந்து குடியேறிய வப்பெருமாள்கோ
யில் தாஸிக ளிப்போதும் ஸ்வாமியுத்ஸவ காலங்களில்

தவித்துக் கைசோர்ந்து வருகின்றனர். அப்படிவந்தேறிய நாவிகள் முன்னிருப்பவர்களால் தங்களுக்கொரு பரிபவமு முண்டாகாம லிருக்கச்செய்யவேண்டு மென்று கேட்டுக்கொண்டமையால் வந்தேறியவர்க்கு முன்மரியாதையும், முன்னுள்ளவர்க்குப் பின்மரியாதையும் அரசன் ஏற்படுத்தினன். அன்றியு மந்தப்பெருமான் கோயிலிருக்க நிலையிறனது வெற்றிதோன்றும்படி த்வஜியக்குறியையு மோர் கம்பத்தி லமைத்துவைத்தனன். இவைகளை முடித்துவிட்டுத் தானுந் தன்மனைவியுங் கிரிபிரதக்ஷிணஞ் செய்யத்தொடங்கினர். ஓர்பொற்றும்பாளத்தின்மத்தியிலே கல்லெண்ணெய் நிரம்பப்பெய்து தின்னமொன்றை யமைத்து, அரசபத்னி கையிலேந்திக்கொண்டு எண்ணெய் குடும்பச் சிந்தாதபடி வலம்வரத்தொடங்குகையில், அந்தக்கிரியைச் சுற்றிவருவதற்குப் படுமோசஞ்சென்றது. அந்தவிடத்திற றங்கிய போவார்களோ, அவ்விடங்கடோறும அவ்வரசமாதினுடைய பாதமுத்திரைகளைக் கல்லாலமைத்து அரசனா பிரதிஷ்டைசெய்து வந்தான். இந்தப்படி வலம்வந்து ஸ்வாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு [illegible] யெய்தினவனுமிக விருந்திருந்தவனாகவிவ்வரசன் றனதேயமபோய்ச் சேர்ந்தனன். இவைகளேயன்றி விஷ்ணு ஸம்பந்தமான வேறுபிரதக்ஷிணமொன்று மவ்விடத்திலோர் காலத்து நடைபெற்றதின்றென்பர்.

(அருணகிரிமாத்மியம்)

“இ[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

மன்னவன்சித்திரத்தானுல்வன்றுமயபெற்றுலங்கன்
கன்னல்வின்மதவேளையன்னக்காளையொன்றினிதினின்றுன்.

புத்திரப்பேறுபெறறபுரவலன்புரமெரித்த
வித்தகனருளாமெனவினவெழிலருளைமேவி
சித்தனைப்பூசைசெய்வானினைந்தாகந்தனமூனூறு
வைத்தவாகொய்துயாததுமாலையாததொடுததானனறே.

இருவருக்கருவரிண்டவெழிறபெருங்கிரியைச்சூழ
மருமலாமாலைபெயதானமூனனவனையவாரறுல
அனையனவேணுமுதறுசசிந்தனனயருங்சாலை
விளாகமழுகொணறவேணிவிசாதனினனருளால்வானில.

மனனவிக்கிரியமெனனச்சூழ்தலேமாலையாரு
மனனதற்கிடைபூறாகவவெதிபோழுதுநியா
பின்னிதன்கேளவறகாங்கோபெருநதனியியற்றியன்பாக
கினைலசெயகினறூாநதவிடாறநதொலைத்திடுனறு.

எழுந்தரோாவாககுககேளாவிலறயவனிலகுதிங்கட
கொழுநதணிமுடியானனபாககுறறவிககுறைமுடியபான
எழுநதனனபோாககனோருமெதிர்நதமாபுரிநதகாலை
தழிநதனாமிலரபபோரிலாயிடையுயிாவிட்டமமா.

கிணடிறையவனுமுன்னங்கலஙிமாலவனாயிறகோயில
கொண்டருன்பாவையுளோகுறித்தழிகாதருளைமுனவி
வெண்டொடிபாகவோவென்றுணாமனங்கடூநதவீசன
புண்டரிகங்கள்போறறியபுவும்பிறுனிலததில்வீழாதே.

அற்றைநாட்கங்குற்போதிலதனுலயதிறசென்று.
கற்றைபஞ்சடையாய்போற்றி கருணையங்கடலேபோறறி
புறறிங்கதியாய்கொல்லென்றுரைத்தெதிர்பணிகளினருள்
பறறலாபுரம்பொடித்தபாரிறுமருண்மீக்கொண்டு.

மன்னவனேனுமப்போரின்முற்றனைப்பொருமவவென்றி
மின்னரேபோருமென்னுமிகழ்ந்தினைநினைக்கேனா
முன்னொன்னெழுந்தான்போர்க்குமுதிர்மறனுடையோன்றன்ன
கன்னகத்தற்றன்றேனாகவியுயிர்செருத்ததன்றே.

கண்டனன்மகிழ்ந்துவேந்தன்கரியவன்பாதிப்புக்குப்
பண்டொளிதிகழுமெல்லாமபரிதெவித்தெம்மையாளு
மண்டர்தம்பெருமாற்காக்கியரவணைமேவிளுமின்
னொண்டொடிபாகன்கோயிலொருபுடையிருப்பச்செய்தான்."

என்றவருமவற்றானுங் கண்டு தெளிக.

இங்ஙனமிருக்க, திருப்பதியென வழங்குந் திருவேங்கடக்ஷேத்திரம் விஷ்ணுபதியெனவவர்கொண்டாடிவரும் ஆபாஸத்தையு மெடுத்துக்காட்டுவாம். ஸ்ரீஸ்காந்தபுராணம், ஸம்பவகாண்டத்தில குன்று தோறாடலுவகத குமாரக்கடவுள குறப்பெண்ணைக் களவுகொண்டு குறிஞ்சிநிலமாககொள வேண்டத திருத்தணிகையிற் குடிபுகுந்ததுபோல, ஓர் காலத்தில தன்னை யீன்றருளிய லோகமாதாவாகிய பார்வதியாருடன பிணங்கிக்கொண்டு திருவேங்கடத்தை மேவி அதனைத தமது பதியாககொண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்றாரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால், குன்றுதோறாடலி லொன்றாகவெண்ணப்பட்ட வகௌமாரக்ஷேத்திரம் விஷ்ணுபதியாகக் களவுசெய்யப்பட்டதென்றே தீர்மானிக்கவேண்டியது. இவ்வுண்மை தெரியாமல் பேய்க்கூச்சலிட்டமுமவர்பேதமை சாலப்பெரிது! பெரிது!!

அது கௌமாரக்ஷேத்திரமாயின், பூர்வீகர்வாயிலாக ஆழ்வார்களைப்பாடிய விதமெப்படியெனின், மேல்

டத்தில் ஸ்ரீ சிதம்பரம் விஷ்ணுபதி யென்று போராடிய தற்குச் சாட்டிய நிலாத்துண்டப் பெருமாள் சாட்சியே யிறையும் நிறுத்தும். கடலினின்றுமெழுந்தவிடவேகம் பொறுது கரிந்து போன திருமேனியின் வெம்மையைத் தணித்துக்கொள்ளும்பொருட்டுச் சிவனார் பக்கல் அவ ரணிந்திருக்குஞ் சந்திரகலையின் சார்பைவிரும்பி அடை ந்திருக்குங்காரணங் கருதியே அவ்விண்டு மூர்த்தியை நிலாத்துண்டப் பெருமாள் என்று உண்மை நூல்களு ரைக்கும். விண்டுவேயன்றி யெல்லாக்கடவுளரு மானை ப்பரிவாரதேவராதல் திருவேங்கடமாந்மியத்தாற்கண் டுணர்க. இத்திருவேங்கட மாந்மியம் ஸ்காந்தமஹாபுரா ணத்துள், சநற்குமாரசங்கிதையிற்பெறப்பட்டது. சிலா தமுனிவருடைய திருக்குமாரராகிய நந்திபகவான் தன் னைச்சிவபெருமான் வாகன மாக்கிக்கொண்டதுபோல ஆஸனமாகவுங் கொண்டெழுந்தளியிருத்தற்குசசிந்தித் துத்தவங்கிடந்து ஸ்ரீசைலம்என்னும் மல்லிகார்ஜுனபர் வதமாகத் திருவுருக்கொண்டு ஸ்ரீ சிவபெருமானைத் தன துமுடிமீது தாங்கும் பேறெய்தினர். அவரைத் திரிபுர தகனகாலத்தி லுபாசித்து அவருருப்பெற்றுச சிவபெ ருமானைத்தாங்கினே மாகையால் அவருக்கும் நமக்கும் ஸம்பந்தமுடைமை காரணமாக வவர் பருப்பதமாய் நின்று சிவபெருமானைத்தாங்குவதுபோல நாமுமவரை ப்பருப்பதவடிவாய் நின்று தாங்கவேண்டுமென்று விஷ் ணுவானவர் சிந்தித்துத் தவஞ் செய்கையில, சிவகுரு வாகிய குமாரக்கடவுள். தோன்றி, அவருக்கு வேங்கட மென்னும் மலையுருவந்தந்து அம்மலையி னுச்சியிற்று மெழுந்தருளித் தம்மைத்தாங்கும்படியான பெரும்பாக் கியத்தை அவருக்குப் பிரஸாதித்தனர் என்று அத்திரு வேங்கடமாந்மியத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இக் கப்பிரமாணம் பற்றியன்றே "ஏர்காசலவேலவ" எனவும், "வேங்கடமாமலைமேவியபெருமானே" எனவும் அரு

னசிரியர் பாடியருளினரென்க. பாஷண்டமதோத்தா ரகனாகிய இராமாநுஜனென்பவன் ஓர் காலத்திற்றனக் கிருந்தவாசவலியால் அந்தக்கௌமாரக்ஷேத்திரத்தைக் கவர்ந்தானென்பது பிரஸித்தி யாகையா லதையாமி ங்கே விஸ்தரிக்கவேண்டுவதின்றாம். இப்படியே பழமு திர்சோலையென்னுங் கௌமாரக்ஷேத்திரத்தையு மோர் காலத்திற் பாஞ்சராத்திரக்கள்வர் அபகரித்துக்கொண் டு கள்ளழகப் பெருமான்கோயிலென்றுவாடிக்கொண்டு வருஞ் சூழ்ச்சியுங்கண்டு தெளிக. இன்னுந் திருப்பரங் குன்றம் என்னுங் கௌமார க்ஷேத்திரத்தில் மகம்மதி யர் குடியேறி அந்தத்திருமலையைச் சிக்கந்தர் மலையென் று ஓர் துலுக்கன் பேரால வழங்கிக்கொண்டுவருஞ் சா ன்றுமிதை நிறுத்தும். ஸ்கந்தா மலையே யன்றோ சிக் தர்மலையென வழங்கப்பட்டு வருகின்றது? இதுவரை யில் துலுக்கராசாட்சி யிருந்திருக்குமாயின், ஸ்கந்த சிக்கந்தரேயாய்விட்டிருப்பா ரல்லவா? துலுக்கர் முழு துங் குடிகொண்டு அறவே சைவப்பிரகாசத்தை மறை த்துவிட்டிருப்பாரென்பதி லென்ன வாட்சேப முண்டு? இப்படிப்பட்ட பல வேதுக்களால் அபபாஞ்சராத்திரி கள்செய்திருக்கு மோசவித்தையை விவேகிகள்காணமற் போகார்.

அன்றிப் பிரஸ்தாபத்துக்கு வந்த வத்திருமலையில் ஸ்ரீகுமாரக்கடவுளே யிப்போது முபயநாச்சிமாரோடு எழுந்தருளியிருக்கின்ற ரென்பதற் கடையாளமாக ஸ் வாமிக்கு வெள்ளைமண்போலி புண்டரமாகிய அவை திக முத்திராதாரண மில்லாமையும், ஷஷ்டிமஹோத் ஸவ முதலிய சைவபரிபாலன முண்டாயிருப்பதுமே யுண்மையை நிறுத்தும். மலைபுகுந்துகொண்ட விஷ்ணு வின் சிரஸில் நமது திருப்பாதங்கள் பொருந்தும்படி நிமிர்ந்துநின்றுகொண்ட குமாரக்கடவுள் பதுமத்தை

பேவிஷ்ணுவின் படிவமாகப் பிந்தியலைவர் பாவனையாகக்கொண்டாரன்றி அவ்வாதியுருவத்தைமாற்றி வேறுறுதலமாக விஷ்ணுவுக்கெனவோருருவஞ் சமைத்துப் பிரதிட்டித்ததில்லையாகையால் எமதுகுமாரகடவுளே யின்றுமாண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்றாரென்னு மெமது வாசகம் பிழைபடாதென்க. வேங்கடநாராயணன், வேங்கடராமன் என்பனவாதிநாமங்களுக்கு வேங்கடத்தையுடைய நாராயணன் எனவும், வேங்கடத்தின் மேவிய பிராமனென்வும் அவாபொருள்கூறுவரோனு மவற்றிற் குரியனவாக வெங்கடவடிவமாகிய நாராயணன் எனவும், வேஙகடவுருப்பெறற பிராமனெனவும் பொருளுரைப்பதேசிறக்குமென்க. வேஙகடததின்மேவிய சுப்பராயன் என்பதையேயன்றோ வேஙகடசுப்பு என்றதெதயாதிநாமஙகள் காட்டுகின்றன? வேங்கடத்தி லெபபோதுஞ் சுப்பராய ரெழுந்தருளியிருக்கு முண்மை பாராட்டியேயன்றோ ஸ்வாமி நாமமாக வேஙகடசுப்பு எனவும், வேங்கடசுபபராயன எனவுந் சிவனடியாராயுள்ளோர் தம்புதல்வர்க்குப் பேரிட்டு மகிழ்கின்றனர்? அதை வைஷ்ணவமாகப் பாடிய வாழ்வாரகளு முண்மை வெளிப்படவேயன்றோ "தாழ்சடைய நீண்முடியு மொண்மழுவுஞ்சக்கரமுஞ், சூழாவம்பொன் னாணுந் தோன்றுமால், சூழ்ந - திரண்டருவிபாயுந் திருமலைமேலெந்தைக், கிரண்டுருவுமொன்றாயிசைந்து" என்னும் வாக்கியததில் சைவத்தைமுதலிற்பிரதானமாகக்காட்டினார்?

இன்னும், "மன்னும்புன்னார்ந்தா . னையிலெரித்தான்மாரபெய்ந்தாள், நீர்ருளிமுன்மணிவண்ணத்தான், கூற்றொருபால்-மங்கையான்பூமகளான்வார்சடையானீண்முடியான், கங்கையானீள்கழலான்காப்பு" எனவும், "அரன்நாரணனாம மான்விடையுள்ளூர்தி, யுரைநூன்மறையுறையுங்கோயில், வரைநீர் - கருமமழிப்பளிப்புக்கையதுவேல்நேமி, யுருவமெரிகார்மேனியொன்று" என

வும் பாடினாராகலி னவர்க்குந் திருவேங்கடஞ் சிவஸம்பந்தமுடைய தென்பதில் விரோதமின்மை வெளிப்பட்டது. ஒவ்வொருபாடலுள்ளுஞ் சிவஸம்பந்தத்தையே முதலிற்காட்டினமையா லாண்டமைந்த சைவாதிக்யமி னிதுபோதரும்.

இவ்வுண்மைகளைப் பெரியோர்பாற் கேட்டறியாத சிற்றறிவுடையொருவன் தான்செய்த மாலைப்பிரபந்தமொன்றில் பாரத்வாசி நச்சினார்க்கினியார் தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் "வடவேங்கடம்" என்பதற்கு "நிலங் கடந்த நெடுமுடியண்ணலை நோக்கி யுலகந் தவஞ்செய்து வீடுபெற்ற மலையாதலான் வேங்கடம் எல்லையாகக் கூறப்பட்டது" என்று கூறினமையாலும், காளமேகர், சிவப்பிரகாசர், கம்பர், வில்லிபுத்தூரார் முதலினோர் வேங்கடத்தலைவராக விஷ்ணுவையே பாடியுள்ளாராகலானும் வடவேங்கடம் விஷ்ணுபதியென்று சாதிக்கப் புகுந்தனன். இதை மறுத்துரைக்குங்கால், மேலுண்மையையுணர்ந்த நச்சினார்க்கினியார் (ஸ்ரீகுமாரக்கடவுளைக் காணுந் தன்மையைப் பெறுதற்பொருட்டுலகந் தவஞ்செய்ததென்க்கிக்கப் பெற்ற நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலாகிய மலையை நோக்கி, அப்பேற்றையடைதற்குச் சென்று தருளியவச் சண்முகக்கடவுளைச் சிந்தித்து உலகங்கள் தவஞ்செய்து வீடுபெற்றன என்று பொருள்படக்கூறினர் என்பதேயமையும்.) "நெடியோன்குன்றம்" எனச் சிலப்பதிகாரத்திற் கூறியது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாகப் பொருள் படக் கிடக்கும். நெடுமுடியண்ணலை நோக்கி முருகக்கடவுளருளைப்பெறவேண்டி னுலகம்பெற்றதன்மையா லக்கடவுளைத் தாங்கும் மலையுருவெய்திய விட்டுணுவையே சான்றோனக்கண்டு) உலகந்தவஞ்செய்து வீடுபெற்றமலை கத்தவர்கள் தன்னையடைந்து தன்னிடமாகக்கொண்டிருக்கும் குமாரக்கடவுளைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து வீடுபெற்ற மாண்பினால் விளங்குந் திருமலை) என்று பிரிந்தோதல் தெளிபொருளாதல்காண்க. அன்றியும், நெடு

யோருகியகுன்றமென முன்னர்க்கூறியபடியும் நெடுமா ல்வேங்கட கிரியாகத் திருவுருக்கொண்டிருப்பது வெளி ப்பட்டமையால், அது காரணமாகக் காளமேகர் முதலி னோர் கூறிய பாடல்களுக்கு அவரே பாட்டுத்தலைவரா யிருப்பது கொண்டு மதிருமலை முருகக்கடவுள் வரை பாதலி விழுக்காதென்க.

இன்னும், ஸ்காந்தத்தில், "కృతే సేనాపతిః స్కంద స్త్రేతా యాంతు కుమారకః। సుబ్రహ్మణ్యో ద్వాపరేతు కలౌ వేంకటనాయకః" எனப் போந்த வுண்மையை விசாரிக்கில, ஸ்கந்தரானவர் கிருதயுகத்திலே ஸேநாபதியும், திரேதயுகத்திலே குமா ரக்கடவுளும், துவாபர யுகத்திலே சுப்பிரமணியக் கடவுளும், கலியுகத்திலே வேங்கடநாயகரும்(ஆயினர்) என்று வெளிப்பட்டது. அன்றியும், மார்க்கண்டேயபு ராணத்தில, "శేషశైల శిరోరత్నం సమస్తసుర సేవితం । ఆవిర్భూతం శివ స్థానే కోటికందర్పసుందరం। సుబ్రహ్మణ్యం సమస్తస్వర్గ కలిదోషనివర్తనం। భా గ్యనాయకంబ్రహ్మ వేంకటేశం సమర్చయ" எனும் வசனத்தால், திருவேங்கடமலைக்குச் சிரோரத்நமாயுள்ளவரும், சகல தேவர்களாலுஞ் சேவிக்கப்பட்டவரும், சிவஸ்தானத்தி லே வெளிப்பட்டவரும், கோடிமன்மதர்களுடைய வழ கைக்கொண்டவரும், ஸுப்ரம்ஹண்யரும், எல்லாப்புக ழையு முடையவரும், கலிகாலதோஷத்தை நீக்குபவ ம, கல்வாழ்வைக்கொடுப்பவரும், வியாபகருமாகிய வே ங்கடேசனைப் பூசித்திருக்கவென்று பெறப்பட்டது. ஸ்ரீ சிவஞானயோகிகள் அருளிச்செய்த (தொல்காப்பிய பாயிரவிருத்தியில்) "தமிழ்நாட்டிற்கு வடக்கின்கட் பிறவெல் லையு முளவாக வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினார். அகத்தியனார் க்குத் தமிழைச்செவியறிவுறுத்த செந்தமிழ்ப்பரமாசாரிய ராகிய அம்முருகக்கடவுள் வரைப்பென்னும் இயைபுபற்றி யென்பது" எனப் போந்தமையுஞ் சான்றும். இங்கேபெறப்பட்ட

பிரம்மாண்டங்களில், மார்க்கண்டேயபுராணவசனத்திலுள்ள (விஷ்ணு) என்னும் பதத்திற்கு வியாஸர் எனப் பொருள்கொள்ளாது விஷ்ணுமூர்த்தியென்றே கொண்டாலேயாமெனின், (வேதாரணியத்தில் வெளிப்பட்டவரும்)என்பதோடு முரணியழிவுபெறும். இவ்வுண்மை வியாஸத்தால் (ஸுப்ரம்மண்ய) என்னும் பதத்திற்குச் சுப்பிரமணியக்கடவுளெனக்கொள்ளாது வேதாடசகராகிய விஷ்ணுவெனப் பொருள் கூறுவதுஞ் சேரா தொழியும். ஸ்காந்தத்திலே சுப்பிரமணியக்கடவுள் வேங்கட நாயகராயினரெனக் கூறப்பட்டிருத்தலானும், மூலபுராணங்களொன்றோடொன்று மாறுபடாவாகலானுந் திருவேங்கடம் சுப்பிரமணியக்கடவுள பதியென்பதே யினிது காட்டப்பட்டது. எடுத்துக்கொண்ட பிரமேயத்தை சாதித்தற்குப பிரமாணங்களின்னுமுளவற்றை விரிவஞ்சி வரையாது விடுத்தாம்.

இன்னும், சிவநிர்மால்யபோஜனவிஷயத்தில் பிரஸித்தங்களான வாக்கியங்களுக்கு அபார்த்தசாஸ்திரக் கழுதை அர்த்தஞ்செய்திருக்கிறதை வித்வான்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றோம். “[illegible]” என்ற சுருதிவாக்கியத்தில் பிரமாந்தமனைஸந்நவர்களான பிராம்மணர்கள் நிர்மால்யத்தையே புசிக்கின்றார்களென்று அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்க, அதைத்தள்ளிப் பிராம்மணர்களெல்லோரும் சாக்ஷாத் மஹாபாகவதனுடைய தளிகைப் பிரஸாதத்தையே ஸ்வீகரிக்கின்றார்களென்று பொருள் விரித்தார். இக்கருதியின் முதலில் “[illegible]” என்றற்றொடக்கத் தன்மைகளால் ஸ்ரீருத்ரப் பிரஸாதஸ்வீகாரம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிச் சிவநிர்மால்யத்தை ஸ்வீகரிக்கின்றவர்கள் பிரஹ்மாந்த ஸந்நவர்கள பிராம்மணர்களென்று மேற்காட்

டியபடியேயமையும். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பாகவதனுடைய தளிகைப் பிரஸாதத்துக் கிடங்கிடைத்ததெங்கே? ருத்ரப்பிரஸாதத்துக்கு அதிகாரிகளாகிய பிராம்ஹணர்களுக்கே சாந்தமனஸுடைமை யாண்டுப்பெறப்பட்டதைத் தள்ளி ஶாந்த சித்தனுடைய பிரஸாதத்தையே பிராம்ஹணர்கள புஜிக்கின்றார்களென்று அக்கபோதிராயின் தொண்டபடிப பொருளகூறினு மச்சாந்தசீலர பூர்வஶ்ருதி ஸம்பந்தத்தால் சிவனடியா ராவரோயனறிப் பாகவதரென்று கொள்ள விடமில்லை. பாகவதப்பிரஸாத மென்பதொன்று தனியேயுண்டோ? விஷ்ணுவாராதனஞ் செய்தல்லது உண்மையான பாகவதர்களொனறுங் கிரகியாராகையால் விஷ்ணுப் பிரஸாதமென்றே யாவுங்கொள்ளவேண்டும். விஷ்ணுப் பிரஸாதமென்பதற்கு அந்தஶ்ருதியிலவகாசங் கிடையாமையால் அறவேநிரஸ்தம. விஷ்ணுப் பிரஸாதத்தையே ருத்ரன் கிரகிப்பதால அந்தஶ்ருதியி லெமக்கிட முண்டெனின், விஷ்ணுப்பிரஸாத ஸ்வீகாரதசா னுருத்திரர் பாகவதராய்விடுதலா லவரைவிட்டு வேறேபாகவதரை யவ்விடத்திறரேடுவது என்னபேதமை? அன்றியும், விஷ்ணுப்பிரஸாதத்தையே சிவன்கிரகித்தா னென்பதற்கு வைதிகமானபிரமாணமெங்கே? இன்னும் விஷ்ணுவுக்கு நிவேதிதமாயும், பின்சிவனுக்கு நிவேதிதமாயும், பின் பாஞ்சராத்திரிளான பாகவதாகள் புஜிக்கின்றன ரெனவுமன்றோ அவன் தப்பார்த்த மபிப்பிராயப் படுத்துகின்றனு? இதனால், பாஞ்சராத்திரிகள பிரஸாதத்தைப் பிராம்ஹணர்களும், ருத்ரப்பிரஸாதத்தைப் பாஞ்சராத்திரிகளுங் கிரகிக்கின்றார்களென்று வெளியாகின்றது. ருத்ரப்பிரஸாதம் தலைகீழாகத் தவஞ்செய்தாலும் பாஞ்சராத்திரிகளுக்குக் கிட்டுமா? வேண்டிவேண்டிக் கும்பிட்டுக் கொடுத்தாலும் பாஞ்சராத்திரிகள்பிரஸாதத்தைப் பிராம்ஹணர்கள்சட்டைசெய்வார்களா? இப்படிக்கெல்லாம்

பொருள்பட வவன் தப்பர்த்த மிடஞ்செய்வதை யூஹியா து,விஷ்ணுவுக்குநிவேதிதமாயும்,பின்பாகவதர்களால்பு ஜிக்கப்பட்ட சேஷமாயுமுள்ளதையே பின்புசிவனுடன் பிராம்ஹணர்கள் புஜிக்கின்றார்க ளென்பதே அவன்கொ ண்டுரைத்த வியாக்யானமாகக்காணப்படுகின்றது.இப் படியபிப்ராயமுண்டா? பாஞ்சராத்திரிகள் சிவன்தவும் சோற்றையுண்டாலன்றோ வைதிகர் பாஞ்சராத்திரியன் னத்தையுண்ணக்கூடும்?வைதிகரானபிராம்ஹணர்கள் அ வனன்னத்தைக்கொள்ளாவிடினுமினியுள்ளவர்களனுஷ் டிக்கலாமேயெனின், இரண்டு ரூஷ்நமானங்களைத் திருப்பாருடலையிற் கட்டிவைத்து, அனேகங்கிருமிகள் ஸஞ்சரிக்கின்ற வவனுடையபுழுத்தசோற்றை நாய்களு ங்கூடத் தீண்டாவெனி னப்புராதனத்தை யாவர் தான விரும்புவார்கள்?மேல்கருதியில்“[illegible]”என்ப போக்தமையால், அவர்க்குவேறாக வவ்விடத்தி லவன் கண்டுபிடித்த பாகவதர்அப்பிராம்ஹணரென்பதுசொல் லாமேயமையும். இதனால், அவனையுமவனையொத்த பா ஞ்சராத்திரிகளையும் பஞ்சமரென்று பலவிடங்களில் யாம்படித்துக்காட்டியதும் ஸமர்த்திக்கப்பட்டது.

பின்னும், சிவநிவேதித போஜனப் பிரமாணங் களான சில வசனங்களுக்கு வெகுதப்பர்த்தங்களைச் செய்திருக்கிற வவன் கொடுமைக்களவேயில்லை. “[illegible]” என்னும்வசனத்தில்(குஷ்டாத்யை:)என்று மூன்றாவது வேற்றுமையாலுஞ்சப்தபேதமிருந்தபோதி லும், குஷ்டம்முதலான ரோகங்களும், ஸம்ஸாரபக்தன் மூமற்றவனுமிறுவென்று மர்த்தத்தையே சிஷ்டர்கள் கொள்ளத் தக்கதாயிருக்கச் சிவன் ஸகிவொரென்று அன்மார்க்கஞ் செய்திருக்கிற வப்பாஞ்சராத்திரியின் போக்யதை மிதனுலேயேகன்றாய்த்தலங்கிவிட்டபடியா

லேனைய வாக்கியங்களுக்கு அவன்கூறும்பேரிழவர்த்தத் தையாமிங்கே விசாரிப்பது யுக்தமன்றென விடுத்தாம். அந்த ஸ்வபசாதமன் சுருதிஸ்மிருதிபுராணங்களி னுண் ஷுமை ஸத்துக்கள் வாயிலாக வோ காலத்தும் பார்த் துங் கேட்டுமிராதவனுயிருபினு மவற்றிலுள்ள வசனங் களுக்குத் தப்பர்த்தஞ்செய்கிற விதனதயின்மாத்திரம் மிகவும் பண்டிதனு யிருக்கிறுன். இந்தக்கழுதை யிது வரையில வயிறெரிந்துபுழுங்கியதுபோகவினனுங்கொ திததுசசாகும்படிககும, ஸாதுககளகண்டு ஸந்தோ ஷிககுமபடிக்கும் இந்தநூலின முதறபாகததில காட் டிய வசனங்களையன்றி யின்னுஞ் சிலசுருதிகளை யீண்டு வரைநதுவிடுவாம். பஸ்மஜாபாலோபநிஷததில, “ఓంహర ...ర్భస్మన్... ద్ర సూ...ర్నీషు... దేవస్య... నమః ప్రీః...భో మున్న తే నత్యా మాహ్న విముచ్యతే సంసార ...థనాత్ తదభ్యచ్యే... యా... ఫ... ...” எனனும வசனங்களால பிரதிதினமும் விகவேசுவர லிங்கத்தைபபூஜிதது, அந்தலிங்கத்தில ஸ்ரீ ருத்ரஸூக்தங்களாலபிஷேகஞ்செயது, அந்தஅபி ஷேகஜலத்தை மூன்றுதரம பானஞ்செய்தவன மஹா பாதகங்களி னின்றும விடுபடுகிறுன். அவன சோகத் தை யடையமாட்டான். அன்றியும், ஸம்ஸாரபந்தத்தி லிருந்துவிடுபடுகிறுன். யாரும் அந்தலிங்கத்தைபபூஜி யாமல் புஜிக்ககூடாது. பழத்தையாவது, அன்னத் தையாவது, வேறே யதையாவது புஜிககககூடாது. சி வலிங்கமன்றியி லவைகளை யொருவன் புஜிபபானு கில், அவன் ரேதஸ்ஸையே புஜிததவனுவான் எனறுவெ ளிப்படுகின்றது. இப்படி யநேகம் பிரபலப்பிரமாணங்க ளிருப்பதால், ஸ்ரீஸுந்தரசிவாசாரிய ஸ்வாமிகள் தமது முதற்பாகத்தி னுதகரித்துக் காட்டிய வசனங்களெல் லாம் ஸித்தாந்தவசனங்களேயாயின. அவைகளை யெக்

தப்பாஞ்சாத்திர மூர்க்கனும். வாய்க்குவந்தபடித் திட்டி, அதனுல் ஸந்தோஷத்தை யடையலாமே யன்றியில் பண்டிதஸபையேறி வித்வான்கள் மெச்சும்படிப் பூர்வபக்ஷஞ் செயவது முடியாது! முடியாது!! இன்னவிஷயங்களை யெமது பூர்வீகர்கள் வெகுவாயெடுத்து ஸித்தாந்தஞ்செய்துள்ளாராகையால் யாமிவ்வளவிலுபரதியடைகிறோம். இந்நூலில் சிவாதித்யரத்நங்களநேகமாய்ச சேர்பித்தலால (சிவாதித்யரத்நாவளி) என்னும் பெயா முன்னுள்ளதோடு (சிவஜ்ஞானமகுடம) என்னும பெயரையும் யாமிதற்கிட்டு வெளிப்படுத்தினேம். இது ஸாதுககள க்ஷேமார்த்தமுலகில் நீடூழிவாழக.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஸம்பந்தகுருசரணாரவிந்தார்ப்பணமஸ்து.

சிவாதித்யரத்நாவளி

இரண்டாவதுபாகம்

மேல (சஉ, ககசு) வது. பக்கங்களில், முறையே(அ௦, கரு)வது வரிகளில (முன்னையது) எனவும், (கஅஅ) வதுபக்கத்தில (கு)வது வரியில் (பின்னையது) எனவும் அமைத்துக்கொள்க.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ பார்வதீஸ்தந்யபாயிநேநம:.

திரிசிரபுரம், மஹாவித்வான்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்

திரட்டிய

சிவாதிக்யம்.

——:0:——

"உலகமெலாமுணர்ந்தோதற்கரியபிரானுமைகேள்வ
னிலவுமறையகத்தொளிருநீடுபரமெனத்தெளியார்
கலகமறவைதிகத்தின்காட்டாலெம்பரனுண்மை
யிலகவெடுத்திசைப்பேமாலெம்பிறவிநசைபோமால்." (க)

அரியகடவுளராயவரிபிரமாதியர்க்கெல்லாம்
பெரியபிரான்சங்கரனேயென்றறிஞர்பேசிடுவார்
தெரியமுரசறைந்ததெனச்செகமுழுதுமவாய்க்கேட்க
வுரியமறைமாதேவனெனுந்திருப்பேரோதுதலால். (உ)

சங்கரனெவ்வுயிர்க்குந்தாவில்சுகங்கொடுத்தலினாற்
பங்கவிய சனந்தவிர்க்கும்பண்பினாலுருத்திரனே
யங்கணருள்பொழியம்பைசமேதனமர்தலினாற்
றங்கமிகுசாம்பனெனச்சொல்லுவாரறிவுடையோர். (ங)

பிரணவத்தினுரியபொருள்பிறவொன்றுபேசிடுவார்
முரணவித்தற்காகமங்கண்முதலாயவேண்டுபவோ
கரணவிகற்பங்கடப்பாய்த்தூவதமெண்ணிலகமழூர்
திரன்மிகுத்தசெழுங்கொன்றைமாலிகைசேர்தரக்கண்டும். (ச)

வேதகாயத்திரியின்பொருளாகும்வித்தகார்
போதகாயகனைபொங்கொளிச்சம்புவையன்றி
யேதேவாதமரும்யாவரையும்புகன்றிடலா
மோதவாம்பர்க்கனைமொருமொழிகள்ளமையாதேல். (௫)

மும்மறையுணர்மறையின்முனிவிலெழுகாண்டத்திற்
செம்மைதருகர்மகாண்டருசேர்ந்தவெழுசங்கிதையி
லம்மகர்ச்சங்கிதையினிறுதியிருமிருதுகர்
பெரமமஹாவைமாமனுவினபொருளாவானெனவுரைக்கும். (௬)

திருத்தமிகுமறைமுடிவாயதங்கழுதருகாலாக்னிசா
ருருத்திரபேருபநிடதமுதலாயவுரைப்பெல்லாம்
வருத்தமறவுலகனைத்தையீனபொழிதுமாதேவனை
பொருத்தமுறமெய்ப்பூசபுண்ணியநீரேப்பிறிதோ. (௭)

பிரியமிகவனைத்தினுகருமபிரமாணமாயமறை
தெரியவெடுத்தினிதுரைத்தலசிவலிங்காச்சனையென்றே
புரியவெனப்பிறரைக்கவழுமைாத்ததுமறந்தனர்கொலோ
வரியதவத்திருமைந்தவறவதெய்வரிதன்மேலும். (௮)

ஆதலினம்ப[illegible]யாபல்லோர
காதலிற்பூசனைபுரிந்துகருதி[illegible]ந்தினரின்று
மேதமறயானைமுதலெனமபிருதியபலவுட்
போதமுறப்பூசித்துப்பொலிந்தவைகோளவுண்டோ. (௯)

இன்றுமுயா[illegible]யிற்றினையினுயிரனைத்து
மனனுமழி[illegible]வைக்கதிநதியா
மினநூடல[illegible]
னன்னும்மாருயவாப்பூசையுஞ்றறியதுமுண்டுகொலோ. (௧௦)

விச்சுவமேனநெறிந்தவியமபளினங்குவானெருமுனுத்தன்
விச்சுவதந்திரக்கிகனை விளங்குவான்பரமசிவ
னெச்சமெனயாவர்களுமியம்புகாரமாயவனை
யெச்சவறிபதிசிவனேயெனப்புகலுமெம்மறையும். (௧௧)

பரசிவனேபிரமமெனப்பன்மறையுமெடுத்தோது
முரணிலாரையும்பரமென்றோதிடுவதென்னையெனின்
விரவுமுபசாரமேயன்றியுமேவுயிர்ப்பரப்பின்
றரமுணர்ந்தும்போலுமெனச்சாற்றுவார்சான்றோரே. (கஉ)

படைத்தலொடுகாத்தலுநம்பரமசிவன்புரிதொழிலே
படைத்தலயன்றொழிலென்னிற்பாரியவோர்தலையின்னும்
படைத்தறனக்கிலறுகிலானமால்காப்பனெனப்பகரிற்
படைத்தமகாருருப்பழிவுமுடம்பழிவுபார்த்திருந்தான. (கங)

எம்பெருமானித்தியமுமேனையோரனித்தியமு
நம்பமையமறையாதியெடுத்துநவின்றிடவேண்டா
கம்பமுறவருகற்பகாலங்கடொறுங்கவர்ந்த
வம்பதுமன்முதலியர்தந்தலைத்தொடையேயறிவிக்கும். (கச)

ஆயமலரவனுதியமாரெலாம்பசுக்களே
மேயபசுபதிசிவனேவிளம்புவதெனின்னுங்கே
ணையமிருமாதேவனின்மலன்வானபரவையிடை
மாயவனுதியரொருங்கு வலையடாமெனறுணருதியால. (கரு)

அந்தமாதேவனேயகிலகாரணன்காண்டி
பந்தமுமற்றஃதொழியப்பற்றுமொருபெருவீடு
நந்தவனருளன்றிநண்ணார்நண்ணுவர்நெடுவா
னுந்தவமைபசுந்தோலிற்சுருட்டும்வலியுளராவார். (கசு)

கூற்றுவன்செய்கொடுந்தண்டங்குறித்துய்யக்குறித்தவர்க
ளேற்றுமிசைவருபெருமானடியன்றியெண்ணுவரோ
போற்றுமறையாகமபுராணமெலாம்புகல்பவர்தோங்
காற்றுவலியமைகாலகாலனெனத்துதித்தலினால். (கஎ)

எண்ணியபூங்கணைமதவேளிரவுபகலாவியற்றுவ
கண்ணியவெந்துயரனைத்துங்கடந்துய்யவுளங்குறித்த
புண்ணியர்களவனையன்றிப்பிறரையும்பூசிப்பர்கொலோ
தண்ணியநூலெலாங்காமதகனனெனமுறையிடலால். (கஅ)

மேயபலதுயரமெலாம்விளைக்தெழுவான்றோற்றுவித்
தாயபிறப்பொழித்திடுவோனையவுளத்திடைக்குறித்த
ஆயமுனிவர்செவியல்லாதறிப்பர்கொலோ
பாயமறைபிறப்பிலியென்றெடுத்துரைக்கும்பான்மையினால். (௪௧)

மறைகளவன்வாய்மொழியேமறைகளவன்வக்திரமே
மறைகளவன்பாதுகையேமறைகளவன்காற்சிலம்பே
மறைகளவனூர்பரியேகாணாதுமயங்குதலு
மறைகளெனிற்சிவபெருமான்மான்மியகாரணென்னுரைக்கேன். ()

எங்குமவன்றிருமுடியேயெங்குமவன்றிருமுகமே
யெங்குமவனுலோசனமேயெங்குமவன்குழைச்செவியே
யெங்குமவன்செவ்வாயேயெங்குங்கைகயேபதமு
மெங்குமெனிற்சிவபெருமானேற்றாரென்னுரைக்கேன். (௨௧)

புனைபுருவெட்டொன்பதமுற்புணர்ந்துமோருருவுமிலன்
வினையொருகான்கொன்றியற்றிமேவினுமோர்வினையுமிலன
புனையிழையோர்பான்மருவப்பொருந்தினும்விகாரமில
னினையபிரானுண்மைநிலையாரியம்பவல்லாரே. (௨௨)

மண்ணிடையைந்தாயமர்ந்தானீரிடைநான்காய்வதிந்தான்
கண்ணிடைத்தீயிடைமூன்றாய்க்காலிடைமற்றிரண்டாய்
விண்ணிடையொன்றாயமைந்தானாலும்விளம்பியவை
யெண்ணிடைவதல்லாமலின்னனெனவுணர்வனவோ. (௨௩)

வேறு.

எவனருள்வலியாற்பந்தமெனைத்துமெவ்வுயிர்க்குமெய்து
மெவனருள்வலியாற்பந்தமெனைத்துமெவ்வுயிர்க்குமாயு
மெவனருள்வலியாலோவாவின்பமெவ்வுயிர்க்குமேவு
மவனொருநீயேயன்றியாருளாரறவேற்றண்ணால். (௨௪)

எவனுடையாணையாலேமதிகதிரியங்காநிற்குங்
கவனவிர்த்திரைநீர்வேலைகரைகடவாதமேவும்
புவனங்களனைத்துமவைத்தநிலைமையிற்பொருந்தாநிற்கு
மவனொருநீயேயன்றியாருளார்பிறர்முக்கண்ணாய். (௨௫)

அதிசயம்பயக்குநாராயணவுபநிடதம்யாரை
மதியினிற்குறித்தியாவர்வணங்கினுமவ்வணக்கந்
ததிகெழுநினவேயென்றுசொலுமுனைக்குறித்தநாயேன்
விதியிற்செய்வணக்கம்வேறுமேவுமோவிமலவாழ்வே. (உ௬)

சாதலும்பிறப்புமில்லாய்தணத்தலும்புணர்வுமற்றாய்
காதலும்வெறுப்புந்தீர்ந்தாய்நினைத்தலுமறப்புங்காணாய்
நோதலுங்களிப்புங்கூடாய்நுண்மையாயதிநூலத்தா
யாதன்முன்னொடுபினசாராயடியினிற்புகழாநின்றேன். (உ௭)

விரிதருபடைப்புக்காப்புவிளைத்திடுதேவர்தாமுந்
திரிபில்சட்டுவமேபோன்றுசெயற்படச்செயற்படுத்தி
யுரிமையிற்காலநோக்கியொழித்துமீட்டுறத்தல்செய்தும்
புரிதருவிகாரஞ்சற்றும்புணராய்நிற்புணரவானவேட்டேன். (உ௮)

அரிதனைத்தனையலாரையளிவினைமுதலாச்செயலுந் [து
தெரியொராபாற்படைத்திரண்டாம்வேற்றுமைப்பொருளாச்செய்
மெரிகணைசெய்துமூன்றாம்வேற்றுமைப்பொருணீயென்றும்
புரியடையருள்நான்காம்வேற்றுமைப்பொருள்புணர்த்தும். (உ௯)

செறியினைப்பொழியவைந்தாம்வேற்றுமைப்பொருளுஞ்செய்து
நெறிகொளத்தழுவியாறும்வேற்றுமைப்பொருணிறைத்தும் [டு
குறிகொண்மாபமர்ந்தேயேழாம்வேற்றுமைப்பொருளாக்கொண்
மறிபெயர்ப்பொருளேநின்னையடைதரமுயலாநின்றேன். (௩0)

மாயவன்வந்துவேண்டமலரணைப்பொருட்டுமேய
தூயனைமகவாத்தந்துஞ்சுந்தரமுகங்களைன்கு
மேயவப்பிரமன்வேண்டவிண்டுலவமகவாத்தந்தும்
பூயகாரணமாய்நின்றபரமநிற்பழிச்சாநின்றேன். (௩௧)

திருமேனியோரொட்டுள்ளுஞ்சிலீமுகமொருமூன்றாக
விருமேனியுருவையாகவியல்வயொன்றாகமற்று
மொருமேனியிரதமாகவொன்றுதானவர்கள்சோரப் [டேன்.
பொருமேனிலாஞ்சோமூன்றும்பொடித்தாய்நிற்புணர்தல்வேட்

சீயக்தன்மறைத்துறைக்குத்தானமுஞ்சடைக்கும்பூண
ஸப்தமுக்கலைகன்னைக்கும்பேழைபுக்குதான்மேன
வயக்குபெர்ப்கழலிற்பூண்டிமெருவழம்பிலமாச்செய்த
சயக்குலவடிவேனினைச்சார்தரமுயன்றுநின்றேன். (கக)

பதிசலைபுணவுக்குமட்டிதும்பகைபோய்ப்பாற
விகேளைவிட்டினைக்குமாலமும்விரும்பினஞ்சே
வபெபிப்பிணிதவிர்க்குமருமருந்தன்னசெப்புக்
தெர்பெயக்கடலாக்கொண்டநயனிற்றுமுதல்வேட்டேன். (கச)

(தேவாரம்-வாழ்த்து.)

"வாழ்கவந்தணர்வானவரானினம்
வீழ்கதண்புனல்வேந்தனுமோங்குக
ஆழ்கதீயவெல்லாமரனாமமே
சூழ்கவையகமுந்துயர்தீர்கவே." (கரு)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸாம்பசாயபரப்பிரம்ஹார்ப்பணமஸ்து.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் ரூபா (கூ) கொடுத்து இந்த [illegible], திருவல்லிக்கேணி வீரராகவமுதலியார் தெரு (௨௦) நம்பர் வீட்டில், [illegible] சுப்பிரமணியமுதலியார் [illegible] வாங்கிக்கொள்ளலாம்.